Henry şi înalta societate

Orginally published as **Henry and the great society**
Copyright © 1969 ByH. L. Roush, Sr.
Apreciem Pathway Publishers pentru publicarea acestei cărţi în trecutul apropiat.
© **2012** de **Christian Aid Ministries**
Toate drepturile rezervate. Este interzisă orice reproducere de text sau fragmente din text fără aprobarea prealabilă a editurii. Excepţie se poate face numai pentru citate scurte sau concluzi generale ale unui pasaj.
Tehnoredactarea computerizată: *Gicu Cotlet* Traducător: *Daniel Cristinescu* Coperta: *Kristy Yoder*
Tipărită în România Ediţia I, Aprilie 2012
ISBN 978-1-936208-80-7

Partea I Capitolele I - V
Mulţumire: Zilele bune ale trecutului
Capitolul I Lumea lui Henry.....1
Capitolul II Familia lui Henry.....7
Capitolul III Viaţa lui Henry.....13
Capitolul IV Copiii lui Henry.....19
Capitolul V Viaţa socială a lui Henry.....23
Partea a Ii-a Capitolele VI - XVII
Dezamăgire: Alergarea şobolanului
Capitolul VI Progresul ajunge la Willoughby.....29
Capitolul VII Lucrurile bune ajung la Henry.....33
Capitolul VIII Lumea lui Henry se lărgeşte.....39
Capitolul IX Henry este iluminat.....43
Capitolul X Henry se schimbă.....49
Capitolul XI Henry întâlneşte înalta societate.....53
Capitolul XII Henry comunică.....61
Capitolul XIII Complicaţiile lucrurilor bune.....67
Capitolul XIV Planul se complică.....77
Capitolul XV Presiunea creşte.....85
Capitolul XVI Henry găseşte răspunsul.....91
Capitolul XVII Henry se întoarce acasă, la Shilon.....101
Partea a IlI-a Capitolele XVIII -XXII
Desăvârşire: Semnul fiarei
Capitolul XVIII Concluzia tragică.....107
Capitolul XIX Lumină în întuneric.....115
Capitolul XX Originea înaltei societăţi.....121
Capitolul XXI Istoria înaltei societăţi.....127
Capitolul XXII Comoara ascunsă din ţarină.....135

INTRODUCERe

Au adus oare aparatele electrocasnice, modalităţile /mai uşoare de transport, centrele comerciale, cărţile de credit, şi toate celelalte inovaţii din ultimul veac, vreo binecuvântare omului, fără a lăsa în urmă un gust amar? Cu siguranţă, noi, cei din societatea modernă beneficiem foarte mult de pe urma tehnologiei moderne, dar cum a afectat aceasta relaţiile interumane? Sunt oare familiile şi comunităţile mai puternice decât cele de acum un veac? Au devenit oamenii mai paşnici, mai relaxaţi sau mai stresaţi şi tulburaţi? Pentru a înţelege şi pentru a analiza problema aceasta, vă invităm să citiţi cartea *Henry şi înalta societate.* în acest roman, oarecum alegoric, Henry are de trecut prin schimbări tehnologice şi culturale cu o viteză foarte mare. Alătură-i-te, trăindu-i dilema, simţindu-i durerea şi plângând împreună cu el.

Romanul acesta are deja peste patruzeci de ani de când a fost scris. A fost publicat pe vremea când nu apăruseră încă aparatele video, iPod-urile, computerele, iar de telefoanele mobile nu auzise nimeni. în perioada de timp care s-a scurs de atunci până azi, potenţialul distructiv ale tehnologiei moderne a crescut. Mai mult, problema împrumuturilor din bancă realizate cu

atâta uşurinţă pe care o pune în discuţie autorul, a secerat mai multe recolte dureroase de atunci încoace, inclusiv recesiunea actuală.
Cartea a fost publicată în Statele Unite în anul 1969. Lyndon Baines Johnson a fost preşedintele Statelor Unite din 1964 până în

1969 şi într-o împrejurare a rostit expresia „malta societate." După aceasta, sloganul respectiv a fost folosit ca să descrie programul lui de guvernare. Titlul pe care scriitorul 1-a dat romanului său derivă din sloganul acelei decade, dar se poate vedea în mod sigur că nu prea era convins că societatea ajunsese cu adevărat înaltă.
Comentariile scriitorului de la sfârşitul romanului se îndreaptă asupra potenţialului distructiv pe care îl au lăcomia, materialismul, şi împrumuturile uşoare. Cineva ar putea de asemenea să comenteze asupra influenţelor negative pe care stilurile de viaţă dependente de tehnologie o au asupra vieţii de familie, asupra bisericii şi comunităţii în general.
Cartea este adeseori foarte nostalgică. Desigur, nu putem trăi ca pe vremea bunicilor noştri; trebuie să-L slujim pe Dumnezeu în generaţia noastră. Nu putem evita provocările secolului XXI, dar trebuie să aplicăm principiile biblice aşa încât să fim stăpânii tehnologiei moderne şi ai banilor, şi nu robii acestora. Putem avea o „societate înaltă" numai atunci când Isus Hristos devine Domnul vieţilor noastre.
Fie ca mesajul actual al acestui roman să te motiveze să reflectezi la viaţa ta şi să o schimbi acolo unde este nevoie. Dumnezeu să te binecuvânteze în timpul acestei lecturi.
De James K. Nolt

Capitolul I
LUMEA LUI HENRY
jjarecum, atunci când autorităţile judeţene au /îmbunătăţit drumurile principale din judeţul Mindoah, trebuie să fi uitat de vechiul Salem Pike; căci acesta încă mai arată ca pe vremea când trupele unioniste mărşăluiau în drumul lor spre a se întâlni cu generalul Early la Shenandoah. O, s-a schimbat puţin, cum se schimbă toate lucrurile. Nu mai era aşa de mare, căci înmulţirea tufişurilor şi a arbuştilor pe drumul principal au muşcat tot mai mult din drum în ultimii o sută de ani. Şanţurile nu erau la fel de adânci cum fuseseră odată, căci multe vagonete încărcate cu piatră din pârâul din apropiere, Sycamore Creek, îşi făcuseră simţită prezenţa de-a lungul anilor. Şi atunci, nu mai era la fel de multă circulaţie ca pe vremuri. Presupun că acesta a fost motivul pentru care bunii consilieri judeţeni, în pantalonii lor proaspăt spălaţi şi scrobiţi cu bretelele lor largi de poliţie, s-au hotărât să abandoneze vechiul Salem Pike. La urma urmei, în toţi cei şaisprezece kilometri de pământ, cu ape ce şerpuiesc căutând cursul cu rezistenţa cea mai mică, erau doar şapte ferme; iar la capăt era Willoughby. Despre Willoughby se putea spune că era, în cel mai fericit caz, un orăşel şi se afla la capătul unui drum proaspăt construit ce venea din centrul judeţului, aflat la cincizeci de kilometri depărtare. Micuţa comunitate se putea lăuda doar cu zece case, toate adunate în jurul singurului centru comercial - un magazin universal mare şi vechi. Nu se putea spune că se întâmplau lucruri

interesante prin Willoughby, dar era cel puţin o rutină zilnică. Patru trenuri personale treceau zilnic pe-acolo, şi unul chiar încetinea destul de mult viteza, încât să se poată ridica zilnic singurul sac de corespondenţă care părăsea oraşul, aruncându-1 în schimb pe cel cu corespondenţa primită, în timp ce trenul se îndrepta furtunos spre est. Ziua era mai mult sau mai puţin împărţită de acele patru trenuri, cunoscute cu afecţiune ca „Bătrânul 31", „Numărul

12" „Expresul Decatur" şi favoritul oraşului, „Ghiuleaua de tun" datorită felului în care gonea prin Willoughby, ignorând chiar şi pe câinii oraşului care alergau de-a lungul căii ferate, lătrând la musafirul sosit pe neaşteptate. în mod regulat, locuitorii oraşului se adunau zilnic la Magazinul Universal al lui P.T. Wigal ca să cumpere şi să vândă, iar apoi rămâneau aşteptând pe veranda magazinului să privească cum trecea „Numărul 12" şi să-1 salute cu înflăcărare cu mâinile pe mecanicul locomotivei pe care, de altfel, nimeni nu ştia cum îl cheamă.
Fiecare zi era cam la fel în Willoughby, dar era şi timp... timp pentru domnul Wigal ca să sădească şi să îngrijească o grădină frumoasă, alăturată magazinului său, şi timp în mijlocul unor tranzacţii, ca să iasă afară şi să se uite „la fasolea şi cartofii mei..." Mai era timp după ce aşteptai pe văduva Abbot să pună întrebări cu privire la sănătatea ei şi timp să asculţi descrierea detaliată a ultimei sale lupte cu artrita, şi timp să te gândeşti după aceasta la cele auzite şi să te întrebi dacă se putea face ceva care să-i amelioreze suferinţele şi să-i facă viaţa mai uşoară. Era timp să te aşezi pe lângă soba roşie de tip Burnside, într-o seară de iarnă la Wigal, ca să vinzi bricege şi ceasuri de buzunar şi să mai discuţi despre evenimentele zilei. Era tocmai cum spusese de mai multe ori domnul Wigal: „Ce te grăbeşti atâta? Oricum n-ai unde să te duci." Avea dreptate. El nu găsise niciun alt loc unde să meargă în şaizeci de ani, în principal pentru că nu căutase să plece nicăieri. Tatăl său intrase în afacerea

cu magazinul cu mult timp în urmă, în 1891, în aceeaşi clădire, iar domnul Wigal se născuse şi fusese crescut în Willoughby, şi niciodată nu a crezut că va face altceva decât să preia afacerea cu magazinul după moartea tatălui său. O, i-ar fi plăcut să se pensioneze cândva, dar n-a reuşit niciodată să afle răspunsul cu privire la cine va prelua afacerea cu magazinul. Nimeni altcineva nu voise să preia afacerea aceasta şi, până la urmă, ce-ar fi Willoughby fără Magazinul Universal P.T. Wigal cu băncile lui de pe verandă, sculptate de o mie de bricege ale vechilor prieteni, dintre care unii zac acum liniştiţi în micul cimitir al oraşului, care se află în spatele bisericii metodiste episcopale, aflate pe dealul ce se înalţă deasupra orăşelului Willoughby? Şi dacă nu mai era niciun magazin, unde aveau să se ţină întâlnirile orăşeneşti decât în jurul bătrânei sobe Burnside iarna? Aşadar, viaţa era liberă şi timp se găsea din belşug; şi aproape tuturor celor care trăiau acolo le plăcea felul acesta de viaţă.
Măreţul drapel american care atârna, înfăşurat de vânt, în jurul suportului său de pe acoperişul magazinului era singurul martor tăcut al prezenţei guvernului federal în toată zona aceasta şi, de asemenea, indica locul unde se afla poşta. Cred că ai putea-o numi „oficiu" - de fapt, era doar un colţ, delimitat în mod artificial, al depozitului de hrană, iar sacii cu furaje dulci mirositoare pentru cai şi catâri, concentratele pentru păsări şi hrana pentru câini emanau un miros aparte. Clayton Peters lucrase la acest birou poştal timp de douăzeci şi şapte de ani şi era proprietarul singurei şei bune de cal din comunitate. Nici el nu lăsa pe nimeni să uite de aspectul acesta, provocând întotdeauna pe oameni în general, şi niciodată în particular, la o cursă de cai, ştiind că toţi ceilalţi cai din comunitate erau animale de povară. Clayton constituia o privelişte binevenită în timp ce călărea zilnic pe deal, pe calul lui murg şi mare, care ştia mai bine decât stăpânul său unde să se oprească, ceea ce îl făcea pe Clayton să-şi permită să mai tragă
câte un pui de somn între opriri. Acestea erau de trebuinţă numai dacă în noaptea precedentă jocul de domino de la Wigal durase mai mult decât de obicei, sau dacă murgul lui cel mare, numit Ted, sărise peste gard şi Clayton se văzuse nevoit să se scoale din pat şi să se ducă să-1 scoată din parcela de porumb a lui Howard, care se afla în apropiere. Clayton aducea uneori pe traseu câte un sac de făină, vreo cutie de sare sau alte lucruri mărunte de care era nevoie înainte de sâmbătă, şi clienţii întotdeauna îl răsfăţau pe Ted cu câte o gură de zahăr sau cu vreun măr; şi uneori, dacă vremea era rea, chiar îl invitau pe Clayton înăuntru la o ceaşcă de cafea.
Cei mai mulţi din clienţii de pe traseu erau oameni în vârstă, ai căror copii crescuseră şi se mutaseră în altă parte. înseşi fermele povesteau lucrul acesta: câte o bucată de scândură atârnând de acoperişul şurilor, câte un gard vechi în jurul curţii, iarba mare din timpul verilor şi pajiştea de dincolo de şură în care crescuseră bălării. Cei mai mulţi din tineri migraseră cam la 50 de kilometri depărtare în municipiul judeţului, oraşul Chamberstown, unde olăritul fusese odată industria principală. Am spus „odată", căci Chamberstown se afla în creştere

economică pentru prima dată în cei 130 de ani ai săi de existenţă. General Electronics îl alesese recent ca locaţie unde avea să-şi construiască o fabrică nouă, investiţie care avea să ajungă la 150 de milioane de dolari, mai mulţi bani decât se găseau în registrele de taxe ale judeţului Mindoah. împreună cu noua industrie au sosit şi binecuvântările ei aferente, prin venitul colectat din taxe, de autostrăzi noi şi mai bune, şcoli şi o nouă formă de conducere a oraşului. Plancarda mare care indica hotarele corporaţiei prezenta cu multă fală aceste date şi îi informa pe şoferii şi motocicliştii în trecere că oraşul Chamberstown se bucura de cea mai mare creştere economică din Seminole Valley. Camera de Comerţ, precum şi cluburile Kiwanis, Rotary şi Lion se ocupau în linişte prin divertisment
de „organizarea" timpului liber al acestor locuitori care aveau conştiinţă civică şi făceau „minuni" de te lăsau cu gura căscată, care aveau să atragă alţi investitori care, la rândul lor, aduceau cu ei multe alte locuri de muncă, bani şi progres - lucru de care ziceau ei că este nevoie disperată în Seminole Valley. Chamberstown avea să se mândrească în curând cu propriul ştrand, teren de golf, parc orăşenesc şi cu un restaurant pentru şoferi, Big Burger Drive-In. Vechea clădire din piatră a Judecătoriei de pe marginea străzii principale se uita cu o privire sumbră asupra agitaţiei acestui lucru numit „progres", iar turnul său cu ceas din patru feţe continua să dea ora exactă cu o voce morocănoasă, cum dăduse şi pentru armata unionistă aflată în drumul ei spre Shenandoah. Dar lumea aceasta era alta şi se afla la zeci de kilometri depărtare de Willoughby, Salem Pike şi Henry Morgan.

Capitolul II

FAMILIA LUI HENRY

/m menţionat deja că cei mai mulţi clienţi de pe dealul ' din Willoughby erau oameni în vârstă, şi singurul mai tânăr dintre ei era Henry. El arăta mai tânăr la cei patru zeci de ani ai săi, iar soţia lui, Esther, purta bujorul tinereţii în obrajii ei rotunzi. Cei trei copii ai lor, Brent, Jeff şi Hilda, umblau cu picioarele goale şi erau bronzaţi de soarele verii, pe timp de iarnă aveau obrajii îmbujoraţi şi erau timizi, politicoşi şi bucuroşi tot timpul. Aveau şi motiv pentru a fi aşa. Henry era un bărbat gânditor, liniştit, care nu simţise niciodată panica ce îi făcuseră pe toţi prietenii lui să abandoneze fermele pentru slava deşartă şi progresul de care se puteau bucura la Chamberstown. Aceasta nu înseamnă că Henry se opunea progresului, ci era la fel de sincer ca şi atunci când cineva îi întreba cu cât vindea fructele lui. Dar cred că veţi înţelege mai bine dacă vă voi povesti ceea ce mi-a spus şi mie Henry.
Iată ce credea Henry despre aceasta: Tatăl şi mama sa au trăit şi s-au descurcat bine cu cele 160 de pogoane de pământ pe care Henry le avea acum ca moştenire, şi credea că pământul va fi la fel de bun şi pentru el. Când s-a însurat cu Esther Jenkins de la ferma vecină, ea avea aceeaşi părere neclintită ca şi Henry şi amândoi aşteptau cu nerăbdare să-şi crească odrasele în Salem Pike, aşa cum fuseseră crescuţi şi ei. Trăiau cam în aceleaşi condiţii ca şi părinţii lor şi nu găsiseră motive să schimbe multe în jurul lor O, văruiseră trunchii pomilor din grădina din faţa casei şi înlocuiseră

nişte pari de la gardul grădinii (pe unele pe care însuşi Henry le rupsese pe când era copil şi îl fugărea pe căţelul Old Tippy care alerga pe cocoşul bătrân numit White Legs printre parii gardului). Vopsiseră şi lambriurile de scânduri care acopereau casa mare cu două balcoane şi etaj. Iar acoperişul învelit cu tablă strălucea roşiatic în soarele dimineţii, ca şi cum spunea întregii lumi că o familie nouă locuia acum acolo. Părea ca şi cum doar cu câteva luni în urmă Henry şi Esther stătuseră la masă împreună şi scriau ceva pe o bucată de carton, un nume care va trebui să atârne cu mândrie în pinul cel mare de la intrare în grădina din faţă, şi după mai

multe variante propuse s-au hotărât care va fi cel mai potrivit. Au scris de mână cuvintele: „Whispering Pines" („Pinii foşnitori", n.t.)
Aveau rădăcini adânci acolo - la fel de adânci ca şi pinul bătrân pe care bunicul lui Henry îl plantase la poartă în ziua în care îşi adusese mireasa la Salem Pike şi totodată la o casă nouă. Viaţa era îndestulătoare acolo şi foarte rar primise invitaţia de a pleca în altă parte, şi atunci când o primise, nu trebuia să meargă mai departe de Willoughby.
Electricitatea nu ajunsese niciodată pe deal şi, întrucât nu cunoştea beneficiile ei, Henry nu i-a simţit niciodată lipsa. Felinarul cu petrol lampant părea să fie de ajuns pentru toate activităţile de seară şi lămpile mult mai puternice cu gaz stăteau la dispoziţie, ca nişte străjeri aşteptând chemarea la o datorie specială, să lumineze orice colţişor al sufrageriei mari. Desigur, fitilurile lămpilor obişnuite trebuiau scurtate din când în când şi tot la fel, sticla lămpilor trebuia spălată şi uscată cu ziare vechi. Câteva lumânări erau ţinute la îndemână în sertarul de la bufet pentru ocazii speciale cum ar fi Crăciunul, sau zilele de naştere, sau pentru alte motive întemeiate. Felinarele din şură atârnau pe veranda din spate, gata de a fi folosite în cazuri de urgenţă, cum ar fi: o vacă aflată în travaliu, un sconcs în coteţul cu pui, o iapă

gata să fete sau alte lighioane ale pădurii care erau provocate la marginea grădinii de către câinele Old Brown, un urmaş al lui Old Tippy. Nimeni nu ştia cine era tatăl lui Old Brown şi nimănui nu-i păsa de asta. Cizmele de cauciuc ale lui Henry, împreună cu alte trei perechi mai mici, stăteau semeţe la dispoziţie în locul lor de lângă uşă, precum şi pelerina lui de ploaie împreună cu pălăria de paie, pătată de transpiraţie; erau toate atârnate de un cuier de lemn sculptat şi lustruit de bunicul şi uzat de cei şaptezeci şi cinci de ani de folosimţă pentru ţinerea pelerinelor şi pălăriilor transpirate.
Lipsa electricităţii nu constituia o problemă pentru Henry şi Esther; îndeosebi vara când, după o zi plină de muncă în soare, se bucurau de întunericul răcoros al serii. Niciodată nu s-au gândit să aprindă vreo lampă pentru verandă, căci aceasta ar fi atras ţânţarii şi moliile, care i-ar fi necăjit, iar căldura emanată ar fi fost un oaspete nepoftit. Le plăcea să stea pe verandă în serile de vară şi să vadă cum cădea întunericul peste tot în jurul lor ca o ploaie binevenită, în timp ce făcea întreaga natură să meargă la culcare.
Cine poate să descrie priveliştile şi sunetele unei astfel de seri?... argintul viu şi sclipitor al lunii pline, puzderia de stele de pe cerul întunecat, norii care se strecurau peste faţa lunii care arăta acum ca o doamnă sfioasă ce îşi ascundea faţa cu un evantai. Departe, ţipătul plângăreţ al unei păpălude, corul nesfârşit al broaştelor de copac (sau al brotacilor, cum este cazul unui subiect de conversaţie dintre Brent şi Hilda). Din când în când, ca şi cum ar fi privit la partitura acestei simfonii nocturne, un broscoi uriaş exploda într-un „Bum" uriaş, iar undeva, de pe malurile pârâului Sycamore din spatele casei, din locul său ascuns, o bufniţă huhăia un solo ciudat. Dacă bufniţa ar fi fost la o vânătoare deosebită în huhăitul ei, Hilda ar fi fugit în poalele lui Esther şi s-ar fi lipit de ea văitându-se că-i este frig, deşi băieţii ştiau că ei îi era teamă, ca tuturor fetelor. Lui Henry îi plăcea să spună că noaptea era tranchilizantul lui Dumnezeu.
Şi în familia aceasta era vorbărie, sau cum se mai spune în zilele noastre, comunicare. Iarna era plină de ea, căci totul îşi încetinea mersul; iar nopţile erau lungi la lumina focului şi bogate în discuţii deosebite... deschise şi personale asupra întrebărilor legate de subiectul „viaţă şi moarte", „bine şi rău", „moral şi imoral." Mai erau şi întreruperile zburdalnice ale copiilor, când discuţia era serioasă, care arătau o minte în căutare de răspunsuri şi o inimă plină de speranţe. Aveau loc şi discuţii uşoare, încărcate de amuzament, în care se inventau ghicitori sau se compuneau poezii noi, sau se rezolvau enigme. Atunci urma acel timp deosebit în care Henry avea să cedeze presiunilor copiilor lui şi avea să le spună una din povestirile care acum sunt vestite. Uneori acestea erau povestirile modificate ale vieţii lui, care întotdeauna aveau o învăţătură morală, dar erau deseori şi produsul unei imaginaţii bogate, care putea inventa animale sălbatice şi eroi cu o mare uşurinţă. Copiii stăteau nemişcaţi, ca fermecaţi şi cu gurile căscate; şi întotdeauna Henry devenea în povestiri cel mai curajos, cel mai puternic şi cel mai isteţ om din lume.
Când sosea ora de culcare, se adunau de obicei în jurul mesei la o ceaşcă de lapte; şi apoi în jurul lămpii aprinse erau citite câteva versete din Cartea cărţilor, erau puse mai multe întrebări

şi se spunea rugăciunea de culcare. După ce se sărutau - ceea ce arăta că seara plăcută avea să se sfârşească în curând - copiii o urmau pe Esther şi lampa ei sus pe scări, la paturile lor unde se afundau în pernele de paie şi de pene. Henry şi Esther aveau să se retragă pe verandă, dacă era vară, ca să stea câteva minute împreună... un timp în care îşi spuneau lucrurile care trebuiau repetate, şi se gândeau la altele asupra cărora trebuiau să mediteze mai mult, era o apropiere între ei care era bună şi corectă. Nu se discuta întotdeauna în aceste împrejurări. Uneori era doar o linişte plăcută şi calmă în care Henry avea obiceiul să zică:
10
„Ascult-o! Are un sunet mângâietor al ei," şi care era întreruptă doar de zgomotele din noapte ale naturii, care le linişteau inimile şi sufletele. Singurul sunet care putea fi auzit era scârţâitul constant al lanţurilor care se frecau de cârligele sale ruginite şi tocite şi ritmul constant al balansoarului din lemn de nuc al lui Esther.
11

Capitolul III
VIAŢA LUI HENRY
.p«j\]imineţile la Whispering Pines începeau de obicei cu \~^*ff*glasul mândru al lui „Big Red" - cocoşul, numit aşa de către Jeff, şi respectat de când îl ciugulise pe Brent ultima dată pentru că intrase neanunţat pe domeniul lui. Big Red îşi cânta mesajul său indiferent dacă fusese auzit sau nu, iar găinile lui răspundeau cu cotcodăcitul lor mulţumit şi erau urmate de piuiturile repetate ale puişorilor. Departe, putea fi auzit croncănitul ciorilor care patrulau zburând dincolo de marginea pădurii din apropiere, iar dacă era primăvara, nechezatul ascuţit al unui mânz aflat la zece metri de mama lui nepăsătoare constituia semnul că era pierdut pe totdeauna. Prepeliţele răbdătoare şi niciodată descurajate, precum şi gurluitul liniştit de dimineaţă al porumbeilor îi chemau pe toţi la o nouă zi, iar această „alarmă sigură" nu trebuia niciodată să fie pusă de nimeni. Deseori, dimineaţa devreme, în timp ce Henry stătea culcat în pat gândindu-se la lucrul zilei care-i stătea în faţă, avea să audă susurul statornic şi domol al pârâului Sycamore, care curgea peste crestele stâncoase din spatele casei şi era uneori greu să-
1 distingi de ploaia puternică de primăvară care cădea pe acoperişul vechi de tablă. Când ploua, Henry se culca cu o satisfacţie plină de mulţumire că totul va creşte şi tot pământul va arăta mai bine, după ce i-a fost proaspăt spălată faţa cu apă. Şi mirosul... o, ce parfum venea de la ploaia de pe câmpia arată de curând!... ca şi cum natura s-ar fi desfătat cu un parfum mai frumos decât ar fi
13
putut Parisul vreodată să spere să cunoască.
Curând, Henry şi familia se vor aduna la masă pentru a servi micul dejun cunoscut al lui Esther: plăcintă de hrişcă şi melasă de sorg, ouă prăjite şi cârnaţi, pâine neagră prăjită sau biscuiţi proaspeţi, gem făcut de casă, lapte rece şi cafea fierbinte, fiartă până când aroma ei se răspândea în toată casa. Când cutiile de mâncare pentru prânz erau umplute şi copiii se aflau pe drumul lor spre şcoala, formată dintr-o singură sală de clasă, la câţiva kilometri de casă, Henry avea să-şi sărute nevasta şi, oprind-se la verandă ca să intre în cizmele sale de cauciuc, îşi lua jacheta şi pălăria şi mergea la şură, unde avea să petreacă tot restul zilei muncind.
Un lucru interesant despre ziua lui Henry: mergea la muncă *atunci* când dorea el aceasta; *încotro* vroia el, *când* se simţea în stare şi când *trebuia* s-o facă. Zilele sale de lucru depindeau de soare; aşadar, fiind destul de sigur de orele pe care le avea de petrecut, zilele lui erau bine planificate şi erau rareori întrerupte, căci nu ajunsese încă telefonul în Salem Pike. Cel mai apropiat telefon era la Magazinul Universal P.T. Wigal din Willoughby şi aceasta era la unsprezece kilometri depărtare, pe un drum desfundat. Domnul Wigal avea telefon deoarece trebuia să sune la Chamberstown pentru marfă sau să cheme doctorul pentru cineva de pe deal, ceea ce n-avea niciun rezultat întrucât doctorul îl ruga mereu să spună familiei

respective să aducă bolnavul la spitalul din Chamberstown, ca să poată apoi „să-1 consulte". La Whispering Pines, dacă Henry ar fi dorit să discute cu cineva, trebuia să stea de vorbă cu oricine se afla pe-acolo; şi dacă avea într-adevăr ceva de comunicat vecinilor săi, trebuia pur şi simplu să meargă dincolo de deal şi să coboare până în vale, unde putea să le spună faţă în faţă ce avea de comunicat. Dacă avea ceva de spus cuiva de la Willoughby, Henry urma să înhame cele două iepe la căruţă şi să călătorească într-o zi de sâmbătă, care era
14
oricum ziua sa de negoţ.
Esther n-a fost niciodată prea singură. Old Brown stătea culcat pe veranda din spate, iar Inky - pisica - era mai tot timpul la uşa de la intrare, mai puţin atunci când se agăţa adesea de uşă, ca un liliac uriaş, cu unghiile prinse în plasa întinsă de sârmă, pe care Esther însăşi o împletise cu multă atenţie. Esther putea auzi pe timpul verii sunetul coasei lui Henry pe pajiştea din faţa casei, precum şi bâzâitul numeroaselor insecte de vară. Ea petrecea adesea orele dimineţii îngrijind de trandafirii ei sau de grădină, sau dacă era iarnă, ţesând cuverturile pe care le-a promis Hildei pentru lada ei de zestre. Uneori cârpea pur şi simplu în faţa focului aprins al şemineului, gândindu-se la posesorii fiecărei haine cârpite, şi zâmbind adesea la vederea ciorapilor fără călcâie şi a pantalonilor fără genunchi.
Apoi mai era bucătăria - domeniul ei - purtând pecetea gusturilor ei deosebite în toate colţurile, cu parfumul ei îmbietor care consta dintr-un amestec de mere şi mirodenii, cafea şi ceai. Pâinea proaspătă se amesteca cu parfumul unui buchet de trandafiri şi de caprifoi, şi totul era învăluit în fum. în sezonul conservelor Esther pregătea: fasole, roşii, porumb, sfeclă, piersici, fructe de pădure şi multe altele, toate purtând etichete şi fiind puse la păstrare în beci pentru perioada de iarnă. Mai era şi coptul: plăcinte proaspete cu fructe, sau dovleac, sau rubarbă de primăvară. în timpul cinei, la masa rotundă, se puteau auzi strigăte de bucurie, dar se puteau vedea şi nasuri care adulmecau rulourile proaspete şi fierbinţi... stropite cu unt încins, sclipind la lumină. Se mai găsea şi pâine de porumb şi fasole; iar în sezon, cartofi noi şi mazăre, pasate împreună, şi verdeaţă din grădină cu ciuperci din pădure ca deliciu; iar ca desert, o prăjitură mare care nu avea nicio reţetă precisă. Adeseori JefT şi Brent aduceau acasă o aţă plină de bibani de soare sau alţi peşti asemănători şi uneori câte un somn ale cărui mustăţi atârnau, care urmau să fie pregătiţi
15
şi prăjiţi. Toamna, vânătoarea de sâmbătă aducea carne proaspătă de iepure şi veveriţă, iar din când în când chiar şi câte o marmotă. Ziua Mulţumirii era un timp de „făcut pe măcelarul"... câte un viţel sau doi, câte o pereche de porci hrăniţi cu porumb, care acopereau necesarul de carne pentru tot anul următor. Cine poate să descrie bucuria unui foc arzând într-o zi răcoroasă a sărbătorii Mulţumirii, sau plăcerea să priveşti o oală plină de grăsime din care se face untura, în timp ce copiii aşteaptă cu nerăbdare rândul să guste din jumările care se ridică deasupra. Carnaţii de casă erau făcuţi la pâlnie şi erau condimentaţi corespunzător, după înţelepciunea deosebită a lui Esther. Lapte proaspăt, unt şi ouă erau întotdeauna la îndemână, în şură sau micul beci, săpat adânc în dealul din spatele casei, pe partea cu livada.
Ce comoară era beciul acesta toamna! Acolo se găseau coşuri cu mere roşii şi atrăgătoare care urmau să fie curăţate de coajă în faţa şemineului aprins iarna. Lângă acestea se mai aflau şi pere, tot felul de dulceţuri şi gemuri de fructe, legume conservate în vase care arătau ca nişte soldaţi de sticlă, şi un vas maroniu de lut, plin cu lapte proaspăt şi altul acoperit în care se afla unt proaspăt bătut. în afumătoarea de deasupra, slănina şi jamboanele erau sărate în profunzime, iar ştiuleţii de floricele atârnau în jos ca mulţi oposumi gălbui, ca să aducă bucurie celor ce stau în casă în timpul iernii.
Căminul izvorului din spatele casei oferea întotdeauna apă rece şi curată ca lacrima, ce venea sub presiunea a milioane de tone de apă de pe deal, purificată prin circa a opt sute de metri de stâncă. Era foarte bine captată în cămin şi adusă prin intermediul ţevilor la bucătărie; robinetul de la chiuvetă îi dăruia lui Esther toată apa rece de care avea nevoie, iar cazanele de apă, încălzite cu lemn şi cărbune, erau pline cu apă fierbinte, aburind, pentru farfurii şi covată de spălat ce se afla pe măsuţa de uscat din colţ. Nu se găsea nicio instalaţie modernă de apă şi canalizare în casa

lui Henry, prin urmare, în fiecare cameră se afla câte o oală de noapte pentru urgenţe, iar în timpul zilei, latrina de afară se vedea pe locul din spatele bucătăriei. Pereţii ei albi, spălaţi, şi plăcuţa de bun-venit făceau ca latrina să fie folosită cu mai puţine neplăceri provocate de tot felul de viespi ce îşi puteau face cuibul pe-acolo, apărându-şi proprietatea. Spun că era folosită, şi chiar avea înlesniri deosebite, întrucât copiii nu mergeau acolo prea des, iar adulţii nu stăteau prea mult; şi nu apărea aproape niciodată vreo problemă legată de scurgere. Când apăreau totuşi probleme, aceasta se întâmpla la câţiva ani, când o locaţie nouă realizată într-o după-amiază, le rezolva pe toate.
Familia lui Henry părea să aibă parte de o sănătate de fier. Singurele medicamente şi leacuri păstrate în casă erau aspirina, uleiul de ricin, balsamul Vicks şi cataplasma de muştar (care nu-i plăcea nimănui), iar Henry mai păstra şi un borcan de alifie Black Diamond, care se afla pe poliţa şurii şi pe a cărei etichetă scria: „Bun pentru om sau dobitoace." Nu mirosea tocmai plăcut, dar părea să fie utilă când era aplicată pe încheieturi înţepenite sau articulaţii luxate. Nimeni nu părea să ştie de ce sănătatea lor era aşa de bună, dar orele lungi pe care le dormeau, hrana bună pe care o consumau şi munca cinstită pe care o depuneau şi care le asigurau condiţia fizică, toate contribuiau la aceasta. Laptele proaspăt şi rece din beci se găsea zilnic la orice masă, iar primăvara, Esther le dăruia tuturor ceaiul ei special de dafin american ca să li se „subţieze sângele." Când erau afectaţi de boli uşoare, erau trataţi cu o limonada fierbinte, o îmbrăcăminte groasă şi o gură de balsam Vicks. Dacă acestea nu-şi făceau efectul şi aveau febră, era aplicată cataplasma de muştar şi vindecarea era, după cum spuneau copiii, mai rea decât răceala avută.
Luni era ziua obişnuită de spălat rufe pentru Esther şi ecoul maşinii ei de spălat Maytag, pe motor cu benzină, putea fi auzit în orice clădire a fermei, pe o distanţă de aproape un kilometru.
17

Henry scotea luni apă şi o încălzea mai înainte de a pleca la câmp, iar Esther putea să spele o jumătate de zi. Reuşea, întrucât nu erau multe haine de spălat; niciunul nu avea prea multe haine, deşi fiecare avea îndeajuns. Henry avea în total două sau trei salopete de lucru, pe care le agăţa seara în cuiele obişnuite bătute în peretele dormitorului său. Când Esther îi spăla hainele murdare, Henry îmbrăca altele curate şi le păstra aşa aproape întreaga săptămână. Când mergeau sâmbetele la Willoughby ca să facă negoţ, Henry se îmbrăca cu haine curate şi purta o cămaşă curată de bumbac. Avea doar un singur costum bun pe care îl îmbrăca duminicile la biserică şi la înmormântări, în timpul săptămânii. La fel era şi în cazul copiilor şi a lui Esther; căci nu părea să aibă vreun motiv temeinic să schimbe hainele ca să-i impresioneze pe oameni, întrucât nu erau prea mulţi oameni în preajmă ca să-i vadă.
18

Capitolul IV
COPIII LUI HENRY
jiii aveau propria lor „casă" într-un castan mare de *J* lângă pârâu, şi o numeau fie „fort", fie „corabie." Aceasta devenea castelul lor atunci când scara de funii era retrasă şi se simţeau la adăpost din calea oricărui atac. Pluta de buşteni pe care Brent şi Jeff o construiseră avea ancora înfiptă în pârâul Sycamore, aşteptând o nouă aventură de genul lui *Tom Sawyer şi Huckleberry Finn.* Vadul de la păşunea din vale era destul de mare ca să poată înota şi, după ce Henry şi băieţii petreceau o zi toridă la strânsul fânului, Esther avea obiceiul de a pregăti de mâncare şi de a-i aştepta la vadul de înot ca să mănânce împreună şi să înoate. Copiii alergau pe la fermă şi ştiau toţi fiecare locşor pe care îl numeau într-un fel anume, pentru a

putea mai târziu face referinţă la ele. Ei se bucurau nespus când discutau despre aceste locuri secrete în faţa celor mari, doar ca să le vadă feţele pline de nedumerire când vorbeau despre „Defileul calului mort" sau „Poteca rocii de la margine". Mai erau şi: „Locul mărului sălbatic", „Pădurea curmalului japonez" „Aleea îndrăgostiţilor", „Tipul indian", „Jungla caprifoiului" „Creasta lăcustei" sau „încrucişarea râşilor"... fiecare nume era pus cu suflet şi ţinând seama de anumite caracteristici ale acelui loc sau de nişte evenimente captivante care s-au petrecut acolo.
Iarna, lângă focul aprins, pe când lemnele de salcâm şi de curmal japonez ardeau şi trosneau, Henry şi Esther îi ascultau pe copii cum povesteau despre aventurile verii la Oak Point sau
19
de cursa de cai de pe podişul dealului, ceea ce explica motivul pentru care întârziaseră aşa de mult în ziua aceea, când Henry îi trimisese după cai. Pălăvrăgeau despre capcana iepurilor pe care o puseseră în livadă şi prinseseră în schimb o veveriţă cu fălci, şi despre ziua în care Brent a căzut din agud, deşi trebuia să fi păzit vaca.
Aveau loc şi „petreceri" organizate de Hilda şi păpuşile ei, în grădină la umbră, pe timpul verii, unde se puteau găsi flori de trifoi şi caprifoi din care se putea extrage nectarul, sau poate câteva mere verzi sau nişte afine ca desert. Duminicile după-amiaza aveau loc competiţii de crochet care durau toată vara, dar nimeni nu-şi mai putea aduce aminte care fusese scorul. Un campion-absolut al verii era declarat toamna, rămânând ca recordul său să fie contestat de altcineva în vara următoare. Nimeni nu era îngrijorat de lipsa exerciţiilor fizice, întrucât numai alergarea pe poiană după Daisy, vaca, era echivalentul unei alergări pe o distanţă de opt kilometri. O călătorie la „Oak Point" şi cele patruzeci de pogoane de tufişuri de parcurs ca să înţărcuieşti un viţel încăpăţânat care nu vrea să meargă, sau o după-amiază petrecută la vânătoare de iepuri, cerea destul efort fizic pentru oricine. în cazul lui Esther, ea era bucuroasă când în timpul zilei putea petrece câteva clipe pe balansoarul ei, odihnindu-se, în timp ce auzea cum oala de cafea îşi cânta melodia ei cu bule clipocind, iar Old Brown se gudura mulţumit pe lângă sobă.
Serile de iarnă erau desfătări deosebite. Având lemne de măr în sobă, care trosneau cu plăcere în focul şemineului, puteau acum să aibă loc jocurile de domino, dame, şi cele pe hârtie. Erau jocuri de pronunţie a cuvintelor, cuvinte încrucişate şi enigme de rezolvat, precum şi concursuri de trânte corp la corp pe podea, care totdeauna se terminau cu Henry ridicându-i pe toţi cei trei copii ai săi şi căzând la pământ, ceea ce o făcea pe Esther să se întrebe dacă podeaua va rezista prăbuşirii lui Henry, ca a unui
20
uriaş cu oameni mici ce roiau ca muştele în jurul lui.
Esther citea adesea cu voce tare din poemul „înzăpeziţi", când zăpada era mare şi adusă de vânt în pereţii casei, sau „Răpit", „Insula comorilor" sau alte cărţi favorite pentru băieţi, „Tom Sawyer şiHuckleberryFinn". Se citeau şi poeme precum „Tristeţea băieţelului", care îi făcea întotdeauna să le curgă lacrimi, dar cele mai bune şi uşor de ţinut minte erau poveştile „inventate" care erau urmate de întrebarea sinceră: „Chiar s-a întâmplat aşa?" sau „Chiar este adevărat?" Uneori în nopţile de toamnă, pe când era lună plină care să le lumineze cărarea, făceau câte o ieşire prin lanurile de porumb, Hilda ţinându-se strâns de braţul lui Henry. Este ciudat cum, după o povestire înfiorătoare, acel lan de porumb, care în timpul zilei era inofensiv, devenea aşa de înspăimântător în timp ce luna îşi arunca umbrele asupra rândurilor drepte de porumb şi, prin magia luminii sale, le transforma într-o oştire ostilă de indieni, şi fiecare bostan părea a fi vopsit ca războinicii în timp ce umbrele intermitente jucau feste imaginaţiei şi ochiului.
După o baie fierbinte cu apa aburindă din oala care sfârâia pe plită, un sărut de noapte bună şi rugăciunea comună, copiii se duceau curajoşi în răcoarea de la etaj, ca să fie mângâiaţi cu dragoste sub plăpumile şi cearşafurile făcute de mână. Acolo, în răcoarea nopţii, cu nasurile reci şi imaginaţia scăpată de sub control, orice foşnet ciudat al pinilor din grădina din faţa casei era un musafir nepoftit care venea parcă să-i răpească, iar fumul de la lemnul de foc şi şemineul de jos era dovada focului lor de tabără.

21

Capitolul V

VIAŢA SOCIALĂ A LUI HENRY

Jiaţa socială era variată şi mulţumitoare. Ea se măsura Hn zile, nu ore, iar sâmbetele şi duminicile erau zile de odihnă şi bucurie. Sâmbăta, după treburile de dimineaţă, cele două iepe sure erau înhămate la căruţă sau sanie şi, după ce erau bine încărcate, plecau pe alee ca să ajungă pe drumul care ducea de la Salem Pike la Willoughby. Brent, Jeff şi Hilda aveau să recunoască îndată toate casele de-a lungul şoselei. Observau fiecare viţel sau măgăruş fătat de curând şi chiar au băgat de seamă atunci când domnul Simpson înlocuise treisprezece ţambre la gardul lui şubred. Ei comentau pe rând, referindu-se la toate roadele noi pe care le vedeau şi la clădirile care n-au fost vopsite recent, căţeluşi fătaţi de curând, vreo vacă ce fătase de curând sau vreo grădină năpădită de buruiană nu le scăpa neobservată. De asemenea, le plăcea să identifice vizuinile de marmotă, cuiburile de pitulice, să se uite la şerpi, brotaci, ţestoase, omizile pufoase şi veveriţe. Băieţii făceau întotdeauna cu schimbul când era vorba să mâne cele două iepe sure şi frumoase şi, în timp ce unul striga „hăis" sau „cea", celălalt pretindea că este agentul înarmat care stă de pază în timp ce călătorea cu Pony Express la Abilene. Henry şi Esther discutau despre lucrurile pe care aveau să le cumpere de la Wigal şi despre oamenii cu care se vor întâlni acolo.

în timp ce Henry avea de încărcat nutreţul, sârma şi articolele de fierărie, Esther îşi lua cu ea ouăle şi frişca pentru a face

schimb la domnul Wigal pe lucruri pe care bărbaţii nu ar putea să le înţeleagă... papiote de aţă, pansamente, pioneze şi cleme, leşie şi întotdeauna, la sfârşitul cumpărăturilor, o pungă plină de bomboane roz pentru tuse sau bucăţi negre de lemn dulce şi lipicios pentru copii. Uneori, cumpăra salopete de lucru pentru băieţi şi Henry şi câte o rochie nouă pentru ea şi Hilda.

Lui Henry îi plăcea să stea afară, pe veranda magazinului, la soare şi să discute sau să meargă peste drum unde se juca întotdeauna aruncatul potcoavei. Nimeni nu reuşea prea des să rateze mai puţin de cele două cercuri, aşa că toată lumea era entuziasmată ca şi la jocurile de softball, care păreau să apară de nicăieri ca norii unei furtuni de vară. De obicei, finala se juca între un bărbat mai în vârstă şi unul mai tânăr, iar când partida era gata, cei în vârstă erau înfierbântaţi şi roşii la faţă, iar cei tineri, transpiraţi şi victorioşi.

Serile de sâmbătă erau rezervate activităţilor sociale susţinute de Biserica episcopală metodistă sau de Clubul femeilor fermier, un timp în care se servea supă de legume de casă, îngheţată şi băuturi spumoase cu multă gheaţă, bomboane, prăjituri şi plăcinte proaspete, care erau toate de vânzare. Mai erau şi alte evenimente, când se vizitau vecinii, ori adulţii stând în verandă de vorbă şi râzând, iar copiii jucându-se pe-afară şi alergând de colo-colo, ascultând şi amuzându-se de cei în vârstă sau glumind pe seama lor, spre deliciul celorlalţi adulţi pe care voiau să-i impresioneze. Se jucau de-a v-aţi ascunselea pe-afară sau prin fânul de la fânărie, cei adulţi fiind întotdeauna îngrijoraţi să nu cadă, ceea ce se întâmpla foarte rar, iar când avea loc, oricum, nimeni nu spunea niciodată părinţilor. Timpurile acestea minunate încolţeau relaţii romantice între băieţi şi fete, ce deveneau subiectul şuşotelilor şi al discuţiilor vesele timp de multe săptămâni între copii.

Duminicile erau rezervate slujbelor la biserică în timpul dimineţilor şi serilor, iar după-amiezile erau alocate vizitelor

şi jocurilor. întâlnirea tinerilor înaintea acestor evenimente constituia un timp deosebit şi adesea, permisiunea de a merge pe jos acasă prin Salem Pike la lumina lunii era o experienţă ce nu putea fi uşor uitată. Strigătele şi râsetele lor umpleau atmosfera serii, iar viaţa părea cumva bună şi plină de speranţă. O dată sau de două ori pe an, o întâlnire prelungită se întindea pe mai multe seri şi veneau mulţi vizitatori din Willoughby cu căruţele sau cu maşinile.

Pe timpul verii aveau loc întâlnirile de familie la care toată lumea mânca şi vorbea foarte mult, şi se bronza la soare jucând softball sau aruncând potcoave. Era şi ziua anuală oficială a întoarcerii acasă, în care se ţineau discursuri oficiale, se servea îngheţată din belşug, pui la rotisor, plăcinte, prăjituri şi se asculta predica anuală rostită de către pastorul oraşului. Cel

mai frumos din toate era lunga călătorie de întoarcere acasă cu căruţa din dumbrava domnului Simpson, prin parfumul de trifoi proaspăt cosit; iar când copiii cădeau răpuşi de somn, Henry şi Esther stăteau împreună în spatele convoiului care se deplasa încet, şi visau, vorbeau, se iubeau şi trăiau.
Când apărea vreo boală gravă sau avea loc vreun deces la Salem Pike, avea loc acea părtăşie interesantă a vecinilor care păreau să umple casa cu produse de panificaţie şi se uneau pentru a strânge fânul de pe câmp sau pentru a căra lemnele în magazia care era goală. Nimeni nu planifica astfel de activităţi - pur şi simplu, păreau să se organizeze singure. Oamenii făceau în mod normal ceea ce trebuia făcut. Se auzeau expresii stângace de condoleanţe care mereu păreau nepotrivite; dar când totul era gata, atât cei lipsiţi, cât şi cei aflaţi în nevoie ştiau că cineva se îngrijeşte de soarta lor şi îi pasă de ei şi, într-un fel, nu erau singuri.
Henry şi Esther nu puteau să strângă prea mulţi bani; dar când era vreo vacă care tocmai fătase sau vreun viţel, destul de gras pentru a putea fi vândut, sau găinile se ouau, se făcea
25
rost de bani destui care să acopere nevoile suplimentare şi mai rămâneau câţiva care să fie puşi deoparte pentru „zilele negre" pe care oricine le aşteaptă în viaţă. Lui Henry îi plăcea să-i spună lui Esther că deţineau toate lucrurile de care aveau nevoie şi că, având mâncare, haine şi un acoperiş deasupra capului, găsiseră adevăratul secret al mulţumirii, după cum spune Biblia. Henry, în timpul plimbărilor lungi pe câmp în după-amiezile de duminică, îi reamintea lui Esther ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre evlavia însoţită de mulţumire care este de mare preţ şi cum, potrivit acestui standard, aveau de toate. Aveau puţini bani puşi deoparte şi totuşi credeau că pot oricând să acopere vreo nevoie de urgenţă, dacă s-ar întâmpla vreo „nenorocire". Henry îşi aducea aminte de tatăl lui care zicea adesea, legat de subiectul acesta: „Acolo unde este voinţă, este şi putinţă."
Henry discuta adeseori despre ziua în care Brent şi Jeff aveau să preia ferma când el nu va mai fi în stare să muncească şi va sta pe acelaşi fotoliu-balansoar pe care şezuse şi tatăl său în timp ce el lucra la fermă. în glumă, Henry îi spunea lui Esther că de-abia aştepta şi ziua în care va putea face puţin pe şeful, la fel cum făcuse şi tatăl său. „Whispering Pines nu se va schimba niciodată", spunea el adesea, „şi viaţa pe care am cunoscut-o aici nu se va schimba niciodată, cu excepţia cazului în care *noi* ne vom schimba mai întâi."
într-o dimineaţă de primăvară, după ce a convins-o pe Esther să-1 însoţească la o plimbare peste deal ca să vadă un viţel de cumpărat, Henry a lua-o de mână şi au mers împreună spre unul din locurile favorite ale lui Henry. Acolo, unde vântul adia uşor părul lui Esther, puteau să vadă mărimea orăşelului Salem Pike şi întreaga vale cu câmpurile ei verzi şi brune, aşternute înaintea lor. Au şezut la umbra pinilor înalţi ca nişte turnuri, în locul pe care Henry îl numise „Shiloh"; căci, explica el, înseamnă „odihnă". Vântul foşnea printre ramurile copacilor ca şi cum ar fi spus o
26
rugăciune şi Henry a sfinţit locul acela, primind de la Esther promisiunea că după ce nu va mai fi în viaţă, îl va aduce la Shiloh şi acolo, sub pinii aceia, având priveliştea întregii văi, se va putea odihni după o viaţă bine trăită. Când Esther îi spuse că era prea sumbru, o sărută şi luând-o în braţe, îi zise: „Timpul acela este încă departe. Avem aceste clipe pe care trebuie să le apreciem şi să le trăim şi nimic nu poate schimba ceva. îmi aduc aminte de versurile acelui poem scris de Robert Frost pe care îmi place să-1 citesc în faţa şemineului aprins. Să ţi le citez acum?" Şi după ce o privi adânc în ochi, zise:
„Pădurile sunt frumoase, întunecate şi dese,
Dar eu am o promisiune de ţinut,
Şi kilometri de parcurs înainte de-a dormi pe veci."
Vântul care adia printre crengile pinilor părea acum să suspine ca şi cum cuvintele poemului lui Henry deveniseră o profeţie a lucrurilor care vor veni.

27 Capitolul Vi **PROGRESUL AJUNGE LA WILLOUGHBY**

ţra inevitabil ca progresul de care se bucura ' Chamberstown să nu-şi reverse cupa plină şi peste Willoughby. Cei aproape cincizeci de kilometri de drum pietruit au fost asfaltaţi şi împreună cu îmbunătăţirea aceasta a urmat şi o creştere impresionantă a activităţilor din

Willoughby. Trenurile încă îşi mai respectau orarul, căci niciun progres nu poate să le descurajeze să-şi urmeze rutele ce le-au fost stabilite - dar alte lucruri s-au schimbat. Un lucru greu de crezut era faptul că nimeni nu se mai aduna la P.T. Wigal ca să vadă cum trece expresul „Ghiulea de tun" deşi de multe ori magazinul era plin cu clienţi. Poate că aceasta avea de-a face cu însuşi magazinul. Terenul viran de peste drum fusese acum pavat, devenind loc de parcare, ceea ce domnul Wigal spusese că lipsea şi era nevoie, căci asfaltul cel nou care se întindea de la Chamberstown aducea o mulţime de oameni la Willoughby, care doreau să mai „iasă puţin afară din oraş". Dumbrava domnului Simpson a fost prima care a simţit pumnul de fier al progresului. Când cineva din oraş i-a oferit 750 de dolari pe un pogon de teren ca să-şi construiască o casă, domnul Simpson a tras corect concluzia că nu mai putea să-şi permită să ţină o astfel de parcelă de teren pentru picnic, când valora o astfel de sumă uriaşă de bani. Prin urmare, nu a trecut mult şi casa domnului Simpson se bucura de o nouă antenă TV şi de un televizor color, iar dezvoltarea dumbrăvii umbroase era o realitate. Curând, şi alţi cetăţeni din comunitate s-au alăturat

„întâiului pionier" şi, în ultima vreme, parcelele se vindeau cu până la 1500 de dolari bucata, dar numai câteva din ele au rămas necumpărate. Nu trebuie să adaug că aceasta a inspirat nepus de mult şi pe alţii să se alăture acestui avânt economic şi curând, Willoughby înceta să mai fie o comunitate adormită de la ţară, ci un centru rural aflat în plină expansiune, progresiv şi prosper.

Domnul Wigal a început să simtă pe pielea lui efectul prosperităţii comunităţii şi a fost forţat de aceste împrejurări să îşi remodeleze interiorul magazinului său. Henry a fost pe-acolo, după ce avuseseră loc schimbările, şi părea ciudat să nu-1 mai vadă pe domnul Wigal salutându-1 cu o strângere de mână şi cu un zâmbet prietenos. Unul din băieţii care ajutau prin magazin i-a explicat lui Henry că domnul Wigal îşi petrecea timpul în biroul de la balcon, care supraveghea noul supermagazin Wigal, căci erau multe hârţoage de completat acum. Henry putea vedea dulapurile strălucitoare pentru dosare, pline de hârţoage, şi se întreba ce se întâmplase cu singurul registru pe care domnul Wigal avea obiceiul să-1 scoată de sub tejghea ca să încheie tranzacţiile de negoţ pe care le avea de făcut.

Henry nu putea nega faptul că ideea de autoservire era un lucru nou şi că locurile de la ieşire, unde se aflau casele de marcat păreau să facă lucrurile să se mişte mult mai repede. Cu toate că puteau face acum cumpărături mai uşor şi mai repede, părea puţin ciudat faptul că nimeni nu se mai aduna pe verandă ca să vândă şi să cumpere bricege şi să discute vrute şi nevrute. Vechea verandă din lemn, cu băncile ei binecunoscute, sculptate de mână, pe care Henry şezuse odată ca băiat şi-1 ascultase pe tatăl său discutând, fusese demolată. Domnul Wigal spusese că nu mai dorea să-i încurajeze pe oameni să-şi piardă vremea în faţa magazinului său, întrucât oamenii de la oraş care se mutaseră la Willoughby se grăbeau întotdeauna să-şi facă târguielile cât mai repede.

Desigur, domnul Wigal renunţase la grădina din spatele

magazinului. A trebuit să facă şi lucrul acesta, întrucât noua spălătorie auto care se înfiinţase cumpărase grădina lui cu 2000 de dolari, şi el zisese: „Cu siguranţă, poţi să cumperi o grămadă de fasole şi cartofi cu banii ăştia!" Nimeni nu putea argumenta împotriva unei astfel de logici. Văduva Abbot încă mai venea aici ca să facă negoţ, sau ar trebui mai degrabă să spun „cumpărături", deoarece aflase că nu mai putea să facă troc cu ouăle sale pe mezeluri; dar i se spusese că încă se mai putea face şi lucrul acesta într-un loc din oraşul Chamberstown. (Deşi, niciodată nu a reuşit să ajungă cu ele acolo.) După cum spuneam, ea încă mai făcea cumpărături, dar era puţin nedumerită şi puţin speriată de felul în care mergeau acum lucrurile. Domnul Wigal obişnuia să ştie unde se găsea orice lucru în magazin, dar acum nimeni nu mai părea să mai ştie; şi îi cam lipsea felul în care se interesa domnul Wigal de sănătatea ei. Cred că întrebările care îi erau puse şi posibilitatea de a-şi descărca poverile ei din când în când era motivul principal pentru care venea zilnic pe la magazinul domnului Wigal. Henry a spus recent că auzise că doamna Abbot căzuse la pat şi că nu se mai aştepta să trăiască prea mult.

Lucrul după care celor mai mulţi oameni le-a părut rău a fost mutarea vechii sobe Burnside.

Locul acela fusese un fel de „primărie" a orăşelului Willoughby timp de 75 de ani. Acolo fuseseră rezolvate multe din problemele localnicilor, în interiorul pereţilor de culoarea cireşelor. încă mai era încăperea aceasta, dar acum era folosită ca depozit de mărfuri în spatele vitrinelor frigorifice, în care domnul Wigal îşi păstra mezelurile de lux şi celelalte produse de carne. Un atelier nou de reparaţii înlocuise singura pompă de benzină pe care Wigal o avusese de-a lungul anilor, iar oamenii din Willoughby puteau acum să-şi repare lucrurile repede şi la un preţ convenabil.
Henry se bucura întotdeauna când ajungea înapoi la Whispering Pines, unde putea găsi pace şi linişte. Călătoriile lui

la Willoughby nu mai erau aşa de dese şi nici nu mai durau atât de mult, iar Henry părea puţin a ezita să vorbească despre asta. Esther credea că avea de-a face cu faptul că cele două iepe sure se speriau foarte tare de unii adolescenţi care făceau zgomot şi goneau cu automobilele lor sport prin faţa magazinului. Hilda, pe de altă parte, credea că are de-a face mai mult cu remarcile pe care aceştia le făceau la adresa lui Henry, numindu-1 „bătrânul fermier", precum şi privirile stânjenite de pe feţele lui JefFşi Brent, în timp ce călătoreau la Willoughby în căruţa tatălui lor.

Capitolul VII

LUCRURILE BUNE AJUNG LA HENRY

Jrogresul care începuse să schimbe faţa orăşelului)Willoughby a ajuns curând şi la Salem Pike, sub forma unei vizite la Whispering Pines a trei dintre vecinii lui Henry. După ce şi-au şters picioarele pe preşul de la uşă şi au fost invitaţi la bucătăria dulce-mirositoare a lui Esther, s-au aşezat cum se cuvine la masa rotundă ca să servească cafeaua. Păreau de altfel stânjeniţi, şi după ce discutară puţin despre recolte, domnul Danner a scos pe masă o foaie de hârtie care avea un aspect de act notarial şi îi spuse cu o voce ciudată lui Henry:
— Bine Henry, haide să trecem la treaba noastră. Iată aici o petiţie. Ideea lui Clayton Peters este că împreună cu noua taxă pe venit pe care o colectează judeţul datorită noii fabrici de la Chamberstown, şi fiindcă Willoughby experimentează o creştere economică nemaiîntâlnită, cu siguranţă că ni se pare corect ca cineva să-i determine acum pe cei de la judeţ să modernizeze şi Salem Pike.
Ed Stevens adăugă cu entuziasm:
— Ştii, Henry, dacă Salem Pike este lărgit iar drumurile sale vor fi pietruite sau asfaltate, drumul de la Willoughby până la Chamberstown s-ar scurta cu cel puţin doisprezece kilometri. Pe lângă aceasta, Salem Pike ar deveni un punct de trecere pe ruta aceasta, ceea ce ar aduce multă prosperitate fiecăruia dintre noi. Dacă parcelele de pământ la Willoughby ajung până la 1500 de dolari bucata, nu-i aşa, gândeşte-te la valoarea poienii tale de pe

deal, cât se va scumpi ea înainte de a se construi drumul acela!
Henry avea o privire încurcată; şi încet, având sentimentul că nimeni nu avea de gând să-1 asculte, zise:
— Dar, Ed, eu nu vreau să vând poiana de pe deal. Aceasta produce cel mai bun fân din toată valea aceasta. Iepele mele cunosc fiecare centimetru din poiana aceea şi parcă nu mi se pare corect să văd cum o distrug buldozerele şi străinii.

Charlie Moore luă cuvântul şi spuse:
— Ştiu cum te simţi, Henry, dar lucrul acesta înseamnă mult pentru noi toţi şi ştii, nu te poţi împotrivi progresului. Va veni şi îl vei vedea - şi va fi bine pentru noi toţi. Gândeşte-te la banii în plus pe care îi vei face pentru tine, pentru Esther şi pentru copii! N-o să mai fie nevoie să mai râcâi în pământ ca să poţi trăi...
Cumva Henry nu se mai gândise niciodată până atunci că viaţa lui însemna să „râcâie în pământ ca să poată trăi"; i se păruse întotdeauna că aceasta era o viaţă frumoasă, aleasă de el însuşi. Se uită la Esther, rugând-o din priviri să vină cu sfatul ei; dar ea se uita în altă parte şi curând se puse să pregătească mai multă cafea. Fred Danner interveni:
— Esther, ce crezi despre asta?
Pentru câtva timp ea se ocupă doar de soba ei, şi în cele din urmă spuse cu o voce domoală:
— Mă voi supune deciziei lui Henry, oricare ar fi aceasta. Henry îşi drese vocea răguşită şi promise:
— Ne vom gândi la asta şi vă vom anunţa! Cât de curând trebuie făcut ceva în privinţa aceasta?
— în cel mult două săptămâni, răspunse Ed Stevens, şi apoi adăugă pe un ton rugător:
— Adu-ţi aminte, Henry, de semnătura ta depind multe. Toţi reprezentanţii consiliului local au o părere bună despre tine şi despre cine a fost tatăl tău. Ai un nume bun în judeţul acesta şi părerea ta va cântări foarte mult. Nu-mi place să mă gândesc că te

vei folosi de influenţa aceasta ca să ne ţii pe toţi ceilalţi departe de *lucrurile bune din viaţă.*
După ce adresară mulţumirile cuvenite lui Esther pentru ospitalitatea ei şi îşi luară la revedere, întâlnirea se încheie la fel de brusc cum începuse şi curând Henry şi Esther erau singuri în bucătărie.
în cele două săptămâni care au urmat, Henry a fost adânc cufundat în gânduri cu privire la petiţia aceasta. Fraza „lucrurile bune din viaţă" îl tulbura nespus de mult. într-o zi veni de la şură şi, intrând în casă, zise direct:
— Esther, trebuie să aflu un lucru. Mă întreb dacă atât tu cât şi copiii vă simţiţi cumva lipsiţi de *lucrurile bune din viaţă'?*
Esther păru rănită de întrebarea aceasta şi punându-şi braţele în jurul umerilor lui solizi, răspunse:
— Henry, niciodată nu am simţit că mi-ar fi lipsit ceva din viaţă. Ne avem unul pe altul şi atâta timp cât lucrul acesta este adevărat, nu vom simţi niciodată lipsă de nimic. M-am gândit şi eu Henry. Poate că ar trebui să semnăm pentru beneficiul altora. Nimic nu ne poate schimba vieţile *noastre.* Whispering Pines va fi întotdeauna la fel, aşa cum a fost şi pentru tatăl şi bunicul tău. Ei s-au adaptat vremurilor lor şi nimic nu s-a întâmplat. Lasă-i să construiască drumul. Cum am zis, Henry, atâta timp cât ne avem unul pe altul, nimic nu ne poate schimba.
Henry o sărută pe vârful nasului, ca întotdeauna când era îngrijorat, şi se grăbi spre şură.
în ziua următoare, în timp ce Henry se străduia să o convingă pe Daisy să meargă la locul ei rezervat din şură, trăsura lui Ed Stevens venea pe alee şi împreună cu el mai erau şi Charlie Moore şi Fred Danner. Henry se grăbi spre casă ca să-i întâmpine şi merse la timp în bucătărie ca s-o audă pe Esther spunând:
— Aşa cum i-am spus şi lui Henry, Fred, nu este niciun motiv să ne temem de progres. Acesta îi poate schimba doar pe cei care

vor să se schimbe. Noi nu vrem să fim o piedică în calea nimănui de la *lucrurile bune din viaţă.*
Fusese din nou rostită fraza aceasta care îl tulbura atâta pe Henry. Ea părea să-1 lipsească de orice siguranţă pe care o simţise dintotdeauna în felul său de viaţă. Niciodată nu se simţise ca şi cum ar fi trebuit să ocupe locul din spate al cuiva. Era optimist că dăruise copiilor lui cea mai bună moştenire pe care le-o poate dărui viaţa. Acum nu mai era aşa de sigur. Toată această vorbărie despre lucrurile bune din viaţă şi despre prosperitate, banii făcându-le posibile pe toate, îl tulburau; dar cum zisese şi Esther, nu se va schimba nimic decât dacă cineva care s-a schimbat el mai întâi va voi aceasta - ceea ce părea improbabil, întrucât Henry

era hotărât că nu se va schimba niciodată. După saluturile obişnuite, Fred zise:
— Ei bine, Henry, ştii de ce ne aflăm aici. Trebuie să-i înmânăm petiţia aceasta domnului Wigal, care a promis că o va înainta în adunarea consilierilor vinerea aceasta. Şi ar trebui să ştii - el a spus că va fi o certitudine dacă vei semna şi tu. Ştii că se bucură acum şi de influenţa din spate a departamentului de poştă; căci aceasta înseamnă că poştaşul Clayton Peters poate să scape acum de gloaba lui şi să primească în schimb o maşină cu care să ducă poşta rurală.
Henry se gândi la Old Ted şi ce va face el toată ziua pe păşune şi dacă va duce dorul bucăţelelor de zahăr pe care le primea când era la treabă. Părea că aceasta va schimba viaţa lui Clayton, care va fi mai bună, dar poşta nu va mai fi niciodată la fel fără Old Ted.
Henry adăugă repede:
— Voi semna, dar nu pentru că vreau, ci pentru că nu mi se pare corect ca eu să vă împiedic în calea voastră, oameni buni, de a vă bucura de *lucrurile bune din viaţă.*
Acum îşi dădu seama că folosise şi el fraza aceasta şi cu cât o auzea şi o rostea mai mult părea că *erau* poate lucruri care îi

lipseau în viaţă. „Ei bine", se gândi Henry, „vom vedea." Apucă stiloul oferit de Charlie Moore şi semnă: „Henry L. Morgan" şi sub aceasta, Esther, cu scrisul ei frumos de mână, semnă: „Esther A. Morgan" şi totul era acum gata. îşi strânseră mâinile şi cu o voce mai domoală, bărbaţii se îndreptară spre alee, unde îi aştepta trăsura în linişte.
în timp ce Ed Stevens luă frâiele ca să întoarcă trăsura, spuse cu un rânjet:
— Uită-te bine la calul acesta de trăsură bătrân; căci dacă lucrurile vor merge bine, voi conduce la vale pe drumul acela lat o maşină nouă. Am deja o ofertă promisă pentru colţul de la păşunea mea largă, ştii, acolo unde sunt stejarii aceia mari.
Henry nu putu scoate o vorbă, iar ei îşi văzură mai departe de drum, scârţâitul şi zornăitul trăsurii amestecându-se cu vocile bucuroase ale celor trei bărbaţi. în timp ce dispăreau după curba de la Salem Pike, Henry se gândi la acei stejari roşii ai lui Ed. Bunicul Morgan obişnuia să spună că bătrânul şef de trib Tecumseh obişnuise să-şi facă tabăra pe-acolo, când triburile Shawnee vânau în vale, şi trebuie să fi fost adevărat, deoarece Henry încă mai avea vârfurile de săgeţi pe care le găsise acolo, când era copil. Se întrebă ce aveau să facă buldozerele din locul acela şi ce ar crede bătrânul şef de trib Tecumseh dacă ar vedea progresul care avea să ajungă la Salem Pike.

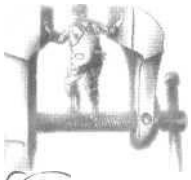

Capitolul VIII

LUMEA LUI HENRY SE LĂRGEŞTE

Construirea şoselei a fost aprobată în grabă şi curând, *I*oameni şi utilaje roiau în sus şi-n josul dealului. Consilierii judeţeni veniseră ei înşişi în vizită la faţa locului împreună cu inginerii de la judeţ, şi drumul era acum sigur şi ferit de implicarea oricărei terţe părţi. Henry s-a supărat deoarece atunci, când şoseaua lată de doisprezece metri fusese proiectată, a trebuit să taie agudul de la colţul şurii, şi trebuise de asemenea să-şi mute gardul pe ici-colo; şi cumva îl necăjea ideea ca străinii să-i pângărească sfinţenia locului din Salem Pike. Dar şi-a adus aminte de ce spusese Charlie, şi anume că nu putea să lupte împotriva progresului; aşadar, îşi făcu de treabă pe câmpul din spatele casei, arându-l şi discuindu-l şi pretinzând că nu se întâmplase nimic. Dar se înşela.
Câteva luni mai târziu, praful se aşternuse; buldozerele şi camioanele plecaseră; ultimele jaloane de culoare roşie fuseseră luate, inspecţiile finale fuseseră făcute, şi Salem Pike era acum transformat într-o şosea de asfalt, lată de 9 metri, cu o linie strălucitoare albă pe

mijlocul ei. Consilierii judeţeni fuseseră drăguţi şi puseseră o plăcuţă cu avertizarea „Atenţie la traversarea vitelor!" pe locul unde se afla şura, dar în zilele următoare nimeni nu părea să-i acorde prea multă atenţie. Curând maşinile dinspre Chamberstowns la Willoughby treceau pe la Whispering Pines cu peste 90 km/h, şi Henry nu putea înţelege deloc cum de păreau a cunoaşte atâţia oameni, căci aproape fiecare maşină

39

claxona când trecea pe-acolo. Nu opreau mulţi dintre ei, dar când o făceau, spuneau că se află în trecere şi că opriseră ca să adreseze un „salut" ceea ce făceau, după care plecau imediat. Henry şi Esther erau uimiţi de câţi oameni mergeau în diverse locuri şi câte lucruri aveau de făcut. Constatau adesea că văzuseră aceeaşi maşină făcând două sau chiar trei călătorii pe zi de la Willoughby la Chamberstown şi se minunau de cât de complexă trebuia să fie viaţa acelor oameni ca să meargă atât de des în oraş.

Nimic nu s-a schimbat în viaţa familiei Morgan dintr-o dată. Nimic, până la a doua călătorie la Willoughby, într-o zi de sâmbătă la cumpărături. Ziua aceea a fost cea în care iepele lui Henry au sărit în şanţ, când o remorcă de tractor s-a apropiat prea mult de ele şi căruţa aproape s-a răsturnat. Henry s-a supărat cu adevărat şi a strigat spunând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună tractoristului. Desigur, acesta nu prea putea auzi ce striga Henry, căci între timp se afla deja cu câţiva kilometri la vale. Când s-a întors Henry acasă în ziua aceea i-a spus lui Esther că pur şi simplu nu mai putea merge din nou cu căruţa la oraş. Pe lângă faptul că era periculos să ieşi pe autostradă, nu mai putea suporta nici remarcile dispreţuitoare şi stânjeneala copiilor când veneau cu căruţa la magazinul lui Wigal. Henry îl văzuse pe Fred Danner în ziua aceea la magazin şi acesta i-a spus că va fi bucuros să-1 ia pe Henry cu maşina în oricare sâmbătă ar fi dorit el să vină în oraş, iar propunerea aceasta părea a fi o soluţie bună pentru Henry. în săptămânile următoare a călătorit la Willoughby împreună cu Fred şi totul părea că este în ordine până când a auzit o vorbă la oficiul poştal despre oamenii care s-au impus peste vecinii lor, când au reuşit să aibă propriile maşini, ca şi alţii. Lucrul acesta i-a tulburat pe Henry şi pe Esther, căci ei nu fuseseră niciodată oamenii care să se impună peste alţii; şi dacă problema aceasta despre care nu ştiau prea multe fusese rezolvată şi de Fred, ei bine - mai rămăsese un singur lucru de făcut, şi acesta era de a merge

40

la oraş pentru a se interesa de o maşină.

Henry a călătorit la Chamberstown cu Ed Stevens în marţea următoare, ziua pe care o pusese deoparte pentru a semăna porumbul pe câmp. în timp ce Ed îşi vedea de treabă cu slujba lui la tribunal, Henry a mers să se intereseze de maşini folosite. A rămas şocat de preţurile lor şi a aflat, pe lângă aceasta, că maşinile nu aveau niciun certificat de garanţie. Henry a mai învăţat o nouă frază cu ocazia aceasta, frază pe care toţi o foloseau: „Aşa cum arată." A venit acasă descurajat şi i-a spus lui Esther că o maşină la mâna a doua costa cât toată agoniseala lor de-o viaţă; căci orice maşină cât de cât bună costa în jur de 1000 de dolari, şi cam aceasta era şi suma pe care ei o strânseseră pentru zile negre. „Ei bine", glumea Henry, „poate că aceasta-i ziua cea neagră pe care am anticipat-o; dar îţi spun sincer că nu m-am aşteptat să fie chiar aşa de neagră."

în lunea următoare, ziua în care se gândea că avea să cosească în mod sigur toată păşunea cea mare, Henry şi Esther merseră la Chamberstown ca să se intereseze de o maşină. Henry zisese că dacă ar putea călători împreună cu domnul Wigal, care mergea întotdeauna acolo lunea dimineaţă ca să se intereseze de marfă, ar fi putut să se întoarcă acasă pe la amiază. Aşadar, ajunseră în oraş şi au fost conduşi de un vânzător de maşini la mâna a doua, prietenos, care le „rezolvă" curând problema sub forma unui „super" autovehicul pe patru roţi, vechi de patru ani, care avusese doar un singur proprietar, o maşină din localitate, „bună ca una nouă" şi care va funcţiona ani la rând fără niciun fel de reparaţii. Lucrul acesta 1-a uşurat nespus de mult pe Henry, căci se gândea cu teamă la oricare altă reparaţie care ar putea interveni după aceea. înţelegerea dintre ei aproape căzu când Henry le spuse că nu are la el decât 1000 de dolari, iar vânzătorul le mai ceru 55 de dolari pentru taxe, numere de înmatriculare şi transferul actului de proprietate. Henry nu se gândise la toate acestea, iar

vânzătorul greşise că nu îl informase din timp. Prin urmare, după ce-1 chemară pe director, acesta îi arătă bunătate lui Henry, fiind de acord să-i „scadă" 55 de dolari din preţul maşinii, ca o favoare personală pentru Henry. Această dovadă neaşteptată de bunătate îl impresiona pe Henry, care mai târziu avea să-i spună lui Esther: — Cu siguranţă, s-a dovedit că oamenii aceştia sunt de treabă, întrucât automobilul avea cutie de viteze automată, nu trebuia să înveţe prea mult cum să-1 mânuiască şi, după o scurtă vizită la tribunal, Henry obţinu un permis de conducere pentru începători şi imediat, atât el cât şi Esther se pierdură într-un „nor de fum" (la fel cum spusese şi Ed Stevens că avea de gând să „mâne" maşina lui cea nouă la vale).
Henry trebuia să recunoască faptul că aflându-se la volan experimenta acum un sentiment de putere, în timp ce cobora la vale pe autostradă spre Whispering Pines. Se gândiră că ar fi o surpriză frumoasă să oprească la şcoală şi să-i ducă pe copii acasă. în timp ce parca în faţa şcolii, Henry se simţi mândru văzându-i pe copii cum îi admirau maşina şi cum se lăudau faţă de colegii lor.
Henry se mai potoli puţin în timp ce conducea spre casă şi îi auzi pe copii, în spate, cum discutau de zor despre posibilele destinaţii de plimbare cu maşina de-acum încolo, şi se întrebă dacă nu cumva acesta fusese unul din lucrurile bune din viaţă, despre care auzise vorbindu-se aşa de mult.

Capitolul IX

HENRY ESTE ILUMINAT

\ucrurile nu s-au schimbat prea mult pentru Henry; cel *i* puţin nu părea că s-au schimbat prea multe. Henry a observat că acum călătoriile lor la Willoughby erau mai dese ca înainte şi în loc de o singură dată pe săptămână, sâmbăta, mergeau de trei sau patru ori pe săptămână, uneori cu copiii şi alteori fără ei. Şi nu conta prea mult; Willoughby nu mai constituia ceva deosebit pentru ei, şi necesităţile dictau frecvenţa călătoriilor lor. Henry a observat că ori de câte ori călătoreau la Willoughby, nu mai aveau timp să vadă lucrurile de pe drum, iar copiii de obicei vorbeau în spate sau citeau reviste cu benzi desenate, pe care le cumpăraseră de la noul chioşc de ziare al domnului Wigal.
Henry se întrebă dacă îşi mai aduceau aminte de câte vizuini de marmote erau pe marginea drumului, pe parcursul celor unsprezece kilometri până la Willoughby; dar apoi îşi dădu seama că nu mai puteau privi foarte bine la omizile pufoase, şerpii, brotacii, iepurii, gardurile, şurile, casele sau oamenii pe care îi întâlneau, în timp ce conducea cu peste 90 km/h. Nu era nici măcar destul timp să te gândeşti pe parcursul drumului, căci în opt sau nouă minute nu te puteai gândi la prea multe, şi împreună cu panourile publicitare de pe marginea drumului care te asaltau cu mesajele lor în timp ce conduceai, precum şi indicatoarele de circulaţie la care trebuia să fii atent - ei bine, cam aceasta era situaţia. Oricum, copiii ascultau întotdeauna la radio, când se aflau în maşină. în felul acesta puteau auzi ultimele

cântece pe care Henry, de altfel, nu le înţelegea şi nici nu voia, iar Esther putea auzi reclame despre ultimele noutăţi şi reduceri de preţ care aveau loc la Chamberstown. Influenţa reclamelor despre lucrurile care erau disponibile de cumpărat la Chamberstown s-a făcut simţită; căci mai mereu Esther avea să spună: „Henry, am putea merge mâine la Chamberstown când sunt ofertele?" iar apoi avea să povestească amănunţit despre multele chilipiruri de care puteai profita la noul departament al magazinului „Sears" din Chamberstown. Când argumenta că nu-şi puteau permite să cumpere lucrurile care erau la ofertă, i se aducea argumentul irezistibil că vremea în care trebuie să cumperi aceste lucruri

nu este când ai nevoie de ele, ci când le poţi cumpăra la reduceri considerabile.
într-o seară, când se aflau la magazinul Sears, şi Esther se „uita în jur" iar Henry privea la ceasul lui de buzunar, Esther descoperi o reducere „fantastică" la îmbrăcăminte pentru întreaga familie. Henry argumentă că trebuia să fie acasă la ora aceea, odihnindu-se, întrucât în ziua următoare avea de strâns fânul, şi aceasta îi va solicita tot efortul fizic de care dispunea. El obiectă că pur şi simplu nu aveau banii necesari pentru acele cumpărături şi în plus salopetele lui erau destul de bune. Esther răspunse că nu i-ar strica să aibă şi el nişte cămăşi tip sport şi pantaloni ca să arate şi el „cât de cât ca tot omul" când veneau în oraş. Lucrul acesta îl duru pe Henry, dar când se privi pe sine şi apoi se uită la alţi bărbaţi din jur, îşi dori să fi fost înapoi acasă, la Whispering Pines şi pe dealul acela de unde se putea vedea întreaga vale. Nimeni nu îi putea vedea salopetele acolo. Recunoscu totuşi că soţia lui avea dreptate; apoi vânzătorul îl asigură pe Henry că totul le va lua „doar un minut" ca să le deschidă un cont de „plăţi uşoare în rate" pentru a putea cumpăra tot ce-şi doresc cu cât mai puţine eforturi posibile.
însă Henry nu mai auzise niciodată despre un astfel de plan

de „plăţi uşoare în rate." Singura modalitate de plată pe care o cunoştea era cea în numerar. O, îşi aduse aminte cum o dată sau de două ori lucrurile se înrăutăţiseră aşa de tare, încât tatăl lui a mers la bancă şi a luat un împrumut mic ce putea fi achitat în termen de 90 de zile până avea să se mai „potolească apele", cum obişnuia el să spună. Directorul băncii era prieten cu tatăl lui Henry şi era într-un fel mai mult o favoare decât o tranzacţie financiară. Bancherul chiar nici n-a avut nevoie de semnătura tatălui lui Henry, întrucât spunea că vorba lui Fred Morgan era la fel de sigură ca prietenia lor. Henry întotdeauna s-a gândit, în cel mai fericit caz, la împrumuturile din bănci ca la o ultimă soluţie pentru a ieşi dintr-o criză financiară, şi gândul de a împrumuta bani pentru a cumpăra nişte haine de care credea că nu are nevoie, i se părea ciudat.
Impresia acesta a fost curând înlăturată când directorul de credite s-a dovedit a fi un fost coleg de şcoală al lui Henry, care plecase de multă vreme la Chamberstown ca să se îmbogăţească. El îl asigură verbal pe Henry că „toată lumea" are un astfel de cont de plăţi uşoare în rate la Sears şi că avantajul lui este ceva de care acum nimeni nu se mai poate lipsi. întrucât directorul de credite îi era cunoscut lui Henry, îi câştigă acordul temporar de a încheia un astfel de cont şi curând Henry plecă din birou ţinând strâns în pumn cheia *lucrurilor bune din viaţă* - o carte de credit. Curând făcură şi cumpărăturile, şi în drumul spre casă discutau despre cât de uşor era să cumperi acum şi să plăteşti mai târziu. Desigur, niciunul din ei nu îşi dădea seama că doar „cumpăraseră acum", iar partea cu „vor plăti mai târziu" le era încă necunoscută în forma ei. Oricum, Henry avea 45 de zile la dispoziţie ca să facă plăţile şi în 45 de zile se pot întâmpla multe lucruri. Şi într-adevăr, aşa a şi fost.
Câteva zile mai târziu, Henry a fost chemat în casă ca să discute cu cineva de la Compania de electricitate, care îşi parcase

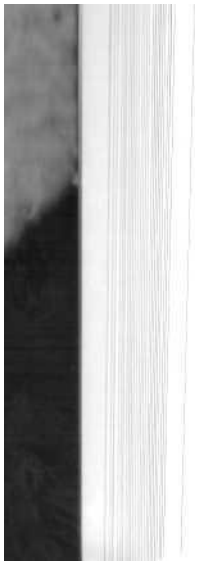
jeep-ul său portocaliu pe alee. Bărbatul trecu repede la lucrurile concrete. Autostrada care fusese îmbunătăţită îi determinase pe cei de la Compania de electricitate să se alăture progresului de care se bucura comunitatea, iar ideea de a avea o linie de înaltă tensiune de la Willoughby la Salem Pike putea deveni curând o realitate. Henry a fost de acord cu linia aceasta de înaltă tensiune căci nu vedea cum ar putea fi implicat. Dar se înşela.
I se spuse că ceilalţi vecini încheiaseră deja contract pentru a beneficia de serviciile aduse de electricitate care aducea cu sine o dimensiune cu totul nouă calităţii vieţii. Curând putea să afle care sunt bucuriile unei vieţi îmbunătăţite de avantajele pe care le aducea electricitatea. Din nou a fost asigurat verbal că lucrurile bune din viaţă vin prin utilizarea resurselor pe care acest uriaş puternic, electricitatea, le aducea în casa lor.
Esther era foarte încântată de perspectiva aceasta; căci atât ea, cât şi copiii fuseseră deja fascinaţi de feluritele aparate electrocasnice care erau de vânzare la Sears. Henry răspunse palid că în casă nu era niciun fel de instalaţie electrică şi nici nu fusese în ultimii 75 de ani, iar ca să facă instalaţia electrică în toată casa ar costa extrem de mult, ceea ce el nu şi-ar putea permite.
Bărbatul blajin de la compania de electricitate spuse că ei deţineau o soluţie care avea să-1 ajute să treacă peste aceste probleme. Era un plan de plăţi eşalonat pe un termen de zece ani iar antreprenorii lor aveau să se ocupe de toate detaliile. Henry întrebă dacă acest fel de contract nu era similar celui de la Sears şi i se spuse că era chiar mai uşor decât acesta. Costul estimat al realizării instalaţiei electrice din casa lui Henry se ridica până la 1500 de dolari, eşalonat pe zece ani, cu o dobândă de 7%, ceea ce ar însemna cam 20,8 de dolari pe lună; într-adevăr, o sumă neglijabilă în schimbul unei astfel de posibilităţi, total noi, de a trăi o viaţă uşoară. Ceea ce nu i s-a spus lui Henry era faptul că pe lângă cei 1500 de dolari, care era costul

iniţial, în zece ani trebuia să plătească 1050 de dolari ca dobândă, prin urmare, dublând costul iniţial. Când Henry a întrebat cât era dobânda pe lună, i s-a răspuns că nu trebuie să se îngrijoreze în privinţa aceasta, întrucât putea plăti întreaga sumă oricând dorea el, şi putea beneficia de această înlesnire pe perioada în care avea contractul acesta.
La început Henry a fost copleşit, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai simplu; şi bărbatul spuse că antreprenorii puteau începe chiar de săptămâna următoare, iar când linia de înaltă tensiune, care era acum în construcţie, avea să fie gata, Henry se putea bucura de binecuvântările aduse de electricitate. Henry îi spuse cu şovăire lui Esther:
— Dacă aceasta este ceea ce vreţi, tu şi copiii, sunt şi eu de acord. Nu vreau să fiţi lipsiţi de lucrurile bune din viaţă atâta timp cât pot să vi le asigur.
Bărbatul a fost mulţumit şi contractele au fost semnate, Henry scriind cu multă migală, „Henry L. Morgan" pe rândul potrivit, iar Esther cu scrisul ei frumos semnă: „Esther A. Morgan" pe rândul de mai jos. Şi astfel a început lumea fascinantă a magiei aparatelor

electrocasnice.
47

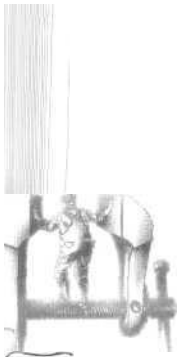

Capitolul X
HENRY SE SCHIMBĂ

(enry observă că a rămas tot mai în urmă cu treburile 'datorită numeroaselor întreruperi şi implicării în diverse activităţi pe care le avusese recent. Fusese o vreme în care dacă rămânea în urmă cu treaba, nu-1 deranja prea mult, deoarece nu trebuia să respecte niciun program autoimpus. îşi aduse aminte de primăvara în care nu se simţise prea bine, când a hotărât să nu mai are ţarina din partea de sud, şi astfel s-a odihnit de-a lungul întregului anotimp, reducând totodată şi programul lui de muncă din timpul verii. Acum nu mai era aşa de uşor, căci presiunea celor două termene de plată începură să-1 îngrijoreze pe Henry. Frustrarea îşi făcea apariţia în viaţa lui, şi în loc de libertatea pe care o trăise altădată pe câmp, începu să simtă acum că se afla acolo pentru că *trebuia* să fie, indiferent dacă era bolnav sau dacă se simţea bine. Se hotărî ferm să iasă cât mai curând din obligaţiile acestea şi apoi îşi spuse în sine că viaţa va fi ca înainte, în timp ce mergea în urma iepelor sale, se gândea cât de repede ar putea plăti suma pe care o datora companiei de electricitate pentru ca apoi să revină la o viaţă normală. Aceasta se întâmpla înainte ca cineva de la asigurări să-1 cheme ca să stea de vorbă. Lui Henry nu-i plăcea să fie deranjat de la munca de pe câmp, mai ales când simţea că are spor; dar bărbatul de la asigurări nu putea reveni seara şi el a asigurat-o verbal pe Esther, care a venit pe câmp la Henry, că fericirea şi liniştea lor depinde de întâlnirea aceasta. Henry veni de pe câmp puţin cam iritat de întreruperea

din mijlocul treburilor, dar bărbatul de la asigurări îl linişti repede, după ce îi povesti despre numărul ultimelor accidente din judeţul Mindoah şi care erau şansele ca atât el, cât şi Esther să moară într-un accident frontal cu automobilul, şi că pentru binele familiei şi protecţia societăţii în general, Henry trebuia să-şi facă o asigurare pentru sine, maşina sa şi casă în caz de accidente şi moarte.

Bărbatul dădu de înţeles că statul va cere mai devreme sau mai târziu ca Henry să aibă o asigurare auto, sau să-şi parcheze maşina, iar când Henry se gândi la cei 1000 de dolari, bani agonisiţi şi risipiţi într-o maşină, îşi dădu seama că bătălia era acum pierdută, căci mai dorea să-şi cumpere un cal, şi alte lucruri. Contractul a fost repede întocmit, dar nu fără durere în sufletul lui Henry, şi semnă cu necaz „Henry L. Morgan" pe rândul care trebuia, iar Esther, cu scrisul ei frumos de mână se semnă „Esther A. Morgan" pe rândul de mai jos.

împăcat că fusese în sfârşit lăsat să simtă pacea câmpului, departe de oricare altă întrerupere, Henry se mângâie la gândul că suma totală pe lună pentru casă, maşină şi poliţa de asigurare de 10.000 de dolari era doar de 24,70 dolari. Calculând în minte întreaga sumă de plătit, care era de 55,50 dolari pe lună, Henry îşi dădu seama că va trebui să se despartă cel puţin de una din vacile sale din mica cireada cu capul alb, pe care o formase cu multă trudă de-a lungul anilor. Toate acestea îl tulburară puţin. în dimineaţa următoare, după micul dejun, când ar fi trebuit să termine munca de pe câmp, lăsată nefăcută datorită întreruperii de ieri, Henry îl angaja cu ziua pe Bill Baxter ca să ia una din vacile sale şi s-o ducă la târg, unde avea să

câştige o sumă bună de bani pe ea. Cu banii aceştia, Henry a fost în stare să plătească la limită datoriile la Sears, iar cu restul a făcut o plată substanţială la Compania de electricitate.
în noaptea aceea, după cină, în timp ce Esther aprindea 50
lampa, îi spuse lui Henry că peste două zile lămpile cele vechi vor fi date uitării pentru totdeauna, şi era bucuroasă pentru aceasta. Antreprenorii de la compania de electricitate terminaseră de făcut instalaţia, şi a doua zi trebuiau să racordeze casa lui Henry la stâlpul cel negru care fusese ridicat pe terenul unde era şura. Vestea primită umplu inima lui Henry cu emoţii amestecate, dar toţi ceilalţi păreau aşa de fericiţi, încât şi el uită de ele în atmosfera de bucurie care a urmat.
S-au adunat în sufragerie şi au fost scoase jocurile de dame şi domino, iar Henry îşi dădu seama că Whispering Pines nu se schimbase la urma urmei prea mult şi că lucrurile bune din viaţă au ajutat. Se scuză de la ora de spus poveşti, spunând că este mai obosit decât de obicei, şi le explică că toată alergătura şi confuzia aceasta l-au afectat puţin. Aşadar, scurtând seara cum putu mai bine, merse curând la culcare, convins că era aşa cum spusese Esther: „Nimic nu se va schimba dacă noi nu ne schimbăm", şi Henry era sigur că aceasta nu se va întâmpla niciodată.
în timp ce zăcea acolo, în întuneric, mirându-se de ce nu poate adormi aşa de uşor ca mai înainte, îşi dădu seama dintr-o dată că ceva era în neregulă! O trezi pe Esther şi o întrebă:
— Ce se întâmplă?
Ea îi răspunse ca prin somn:
— Nu e nimic. Culcă-te şi dormi! O să fie o zi lungă mâine. Şi el ştia lucrul acesta, dar starea de disconfort nu dispărea.
în întuneric ştiu dintr-o dată ce se întâmplase - lucrurile se *schimbaseră* în viaţa lui. Nu mai putea auzi cântecul ţipător al păpăludei. Liniştea aceasta nu mai avea efectul alinător, căci nu mai era linişte cu adevărat. Putea auzi din patul lui zgomotul produs de maşinile care erau în trafic şi treceau pe lângă casă şi din când în când se putea auzi scârţâitul cauciucurilor de la maşinile adolescenţilor care frânau brusc şi porneau în trombă pe bucata de autostradă care mergea în linie dreaptă din dreptul şurii lui
51

Henry până în dreptul aleii lui Fred Danner. Henry mai observă că parfumul caprifoiului de afară nu se mai simţea în camera lui, deoarece fereastra era acum închisă, ca să nu lase fumul de la tobele de eşapament să intre în cameră. Chiar şi dacă fereastra ar fi fost deschisă, Henry tot n-ar fi putut să simtă mirosul florilor de caprifoi, întrucât inginerul de la judeţ ordonase ca tot caprifoiul să fie stropit cu erbicid ca să piară. Henry nu ştiuse mai înainte că planta aceasta era o „buruiană rea", care ar fi putut în curând să se „răspândească peste tot în judeţ", dacă nu era eliminată. în întuneric, Henry se gândi la Old Brown, care voise să vină de la şură spre casă, dar nu a auzit zgomotul maşinii care 1-a călcat, omorându-1 pe loc. Old Brown nu trebuise să se păzească de nimic altădată, şi nu-şi dăduse seama că atunci când vine progresul, nimeni nu se va mai ocupa de *tine.*
Henry se mai întrebă de ce nu mai avusese loc nicio întâlnire socială de multă vreme, aşa cum era altădată, şi dintr-o dată se simţi rău. Nu fizic, deşi putea simţi durerea aceasta de la inimă până în stomac; era o durere care se strecurase în inima lui pe întuneric... un dor de casă, după viaţa care părea să apună în mijlocul schimbărilor care veniseră, în timp ce toată lumea pretindea că nu se va schimba nimic. întâlnirile sociale nu mai aveau loc aşa de des după ce fusese construită autostrada, toată lumea având aşa de multe locuri în care să meargă şi aşa de multe lucruri de făcut, încât întâlnirile fuseseră date uitării. Prezenţa la biserică scăzuse dramatic şi întâlnirile prelungite nu mai puteau atrage oamenii aşa cum făcuseră odinioară.
Auzi ceasul din sufragerie care bătea de miezul nopţii şi se cutremură la gândul că îl aştepta o zi grea de muncă pe câmp, după o noapte aşa de scurtă. Luă hotărârea ca în ziua următoare să-şi facă timp şi să discute cu Esther despre schimbările nedorite din viaţa lor. Plănui să ridice problema aceasta chiar la masa de prânz, a doua zi.
52

Capitolul XI
HENRY ÎNTÂLNEŞTE ÎNALTA SOCIETATE

\ a masa de prânz dea doua zi, Henry auzi de la Esther cum J veniseră camioanele portocalii chiar imediat după ce plecase el la şură, dimineaţa, cum bărbaţii aceia legaseră cablurile strălucitoare de pe stâlp de cablul de la intrare şi cum racordaseră cu mândrie casa lui Henry la electricitate. în sfârşit, lumea minunată a electricităţii era acum a lor şi toată magia curentului electric era la depărtare de simpla apăsare a întrerupătorului -înainte ca Henry să-şi dea seama că toată această energie electrică din lume nu putea să lumineze nişte dulii goale. Au râs de propria ignoranţă, căci uitaseră să cumpere becuri pentru dispozitivele de iluminat, iar Henry a fost de acord să meargă în oraş, imediat după căderea serii, ca să cumpere câteva. Această intenţie a fost împiedicată de către o maşină portocalie, care era parcată pe alee, şi de bărbatul îmbrăcat la patru ace, cu servietă şi un pachet sub braţ. Prezentându-se drept vânzătorul de la departamentul de dispozitive electrice al Companiei de electricitate, îi prezentă lui Henry câteva mostre de becuri de iluminat, şi gloria curentului electric sosi la Whispering Pines. înşurubând becurile, Henry a fost fascinat de uşurinţa cu care putea acum umple casa de lumină. Nu mai trebuia de-acum să cureţe fitilurile lămpilor, nu mai trebuia să spele sticlele de lampă şi nu mai era pericolul focului - adică era într-un fel mai puţin pericol.

— Veţi fi taxat la fiecare a zecea zi a lunii cu aproximativ 10

53

dolari. Dar suma totală depinde de dumneavoastră, explică vânzătorul. Adăugă în grabă că mai erau şi alte probleme urgente despre care trebuia să discute - precum iluminarea şurii, la un preţ de 4,50 dolari pe lună. Explică despre faptul că hoţilor le era teamă noaptea de lumină şi cât de avantajos ar fi pentru Henry să aibă noaptea un bec aprins pentru ca să poată face diverse treburi pe lângă şură.

Toate acestea păreau sfaturi bune şi îndreptăţite, aşa că Henry a fost de acord cu iluminarea şurii. El s-a gândit în viitor şi şi-a dat seama că acum, având becurile acestea la dispoziţie, nu mai era limitat de munca pe care o putea presta numai de la răsăritul soarelui până la asfinţitul lui, cum făcuse în trecut tatăl său şi el, iar toate treburile de pe lângă şură puteau fi făcute şi după asfinţit şi putea astfel petrece mai mult timp pe câmp. Descoperirea aceasta aduse o nouă perspectivă la Whispering Pines. Acum o zi de 24 de ore avea să fie la îndemână şi lucrurile aveau să se mai potolească în viaţa tulburată a lui Henry.

Vânzătorul scoase şi catalogul cu aparate electrice şi electrocasnice şi începu să-i spună lui Henry cum se poate vedea adevărata faţă a curentului electric în mulţimea de dispozitive şi aparate electrocasnice, care sunt acum disponibile pe piaţă şi care uşurează munca oamenilor. Cu mult entuziasm, făcu prezentarea avantajelor fiecărui aparat electrocasnic şi ochii lui Henry şi ai lui Esther reflectau uimirea care le umpluse şi le aprinsese imaginaţia. Cine îşi putea imagina acum cum arăta o toaletă iluminată, cu propria lor baie, chiar în casă! Puteau spune adio ieşirilor în frig pentru a merge la toaleta de afară! Adio oalelor de noapte care acum nu mai era nevoie să fie golite! Avantajul - instalaţia de apă şi canalizare - confortul - siguranţa tuturor acestora, îi copleşi; şi Henry se trezi spunând cu o voce ciudată:

— Cât va costa construirea întregii instalaţii?

Bărbatul îi spuse că acesta avea să fie calculat de antreprenorul

54

care se ocupă de instalaţiile de apă şi canalizare, şi că îl va trimite cu siguranţă a doua zi la Henry acasă. Henry speră ca a doua zi să facă ordine prin şură, dar şi această vizită era importantă, gândi el.

Lucrurile bune din viaţă veneau cu repeziciune, iar înainte ca vânzătorul acela să plece, Henry s-a trezit semnând cu încredere, „Henry L. Morgan" în locul potrivit de pe contract, iar Esther semnă mai jos, cu scrisul ei frumos de mână: „Esther A. Morgan." Lista era impresionantă: un prăjitor de pâine care să prăjească felii de pâine cât ai clipi, un fier de călcat care s-o ajute pe Esther să câştige mai mult timp, o maşină electrică de cusut, două aparate de radio (unul pentru bucătărie, celălalt pentru şură; le ajută pe vaci să dea mai mult lapte, după unele studii ştiinţifice), trei ceasuri electrice, şapte veioze (deşi ei trăiseră de-a lungul anilor cu patru lămpi pe gaz lampant), un sistem electric de încălzire, un minunat aragaz electric, un frigider mare, o maşină automată de spălat vase şi una de uscat haine, o ladă frigorifică de aproape şase metri cubi, şi, în cele din urmă, dar nu lipsit de importanţă în ochii copiilor, un televizor alb-negru cu diagonala de 60 cm şi ca bonus, o antenă înaltă de 12 metri care „nu s-a mai văzut nici măcar în Columbia şi Dexter City."
Suma totală care trebuia plătită era de 3.021,43 de dolari şi vestea cea mai bună era că putea fi achitată în cinci ani, având o scutire de plată pentru primele 45 de zile, iar rata pentru fiecare lună fiind de numai 50,34 dolari. Aceasta ridica în total obligaţiile de care trebuia să se achite Henry lunar la suma fantastică de 120,64 dolari. Aceşti bani erau mai mulţi decât putea Henry să câştige de multe ori într-o perioadă de trei luni. în noaptea aceea, după ce Esther adormi, visând la lumea minunată a dispozitivelor electrice, care te scutesc de munca şi te fac să câştigi timp şi care aveau să sosească a doua zi, Henry îşi dădu seama că problemele lui abia începuseră. Unde avea el să pună toate aceste aparate şi

dispozitive electrice? Aparatul de prăjit pâine şi fierul de călcat nu constituiau o problemă, şi un loc pentru radio şi veioze, la fel, nu era greu de găsit, dar lada frigorifică uriaşă, maşinile de spălat şi uscat haine şi soba de încălzit, toate acestea îl nelinişteau destul de mult. Abia după ce ceasul de perete bătu de ora două dimineaţa, Henry reuşi să-şi conceapă un plan şi adormi epuizat în noaptea scurtă care-i mai rămăsese.
Dimineaţa sosi iute, iar Henry nu se sculă repede din pat cum făcea de obicei. Cu greu se trezi şi crezu că puţin aer proaspăt de afară l-ar putea înviora repede. Ce avea de făcut era doar să cureţe şura, dar antreprenorul de la instalaţiile de apă şi canalizare trebuia să sosească în dimineaţa aceea, aşa că şura putea să mai aştepte. La urma urmei, Esther îi reamintise că luminile de la şură erau acum funcţionale şi putea să facă treaba aceasta şi după masa de seară, şi poate că l-ar ajuta şi copiii. Putea să fie din nou ca pe vremuri, când copiii îl ajutau şi se jucau în fân sau le spunea o poveste. S-ar fi putut să nu fie la fel de frumos la lumina beculuí electric cum era la lumina lămpilor cu gaz, dar vor trece ei şi peste asta. „Nu, domnule", îşi zise lui însuşi Henry, nimic nu se va schimba decât dacă *eu* mă schimb mai întâi - şi n-am de gând să fac asta!"
Instalatorul apăru la timp şi trecu imediat la treabă. Vânzătorul de aparate electrice îl chemase cu o seară în urmă şi el făcuse deja planul unei instalaţii de apă şi canalizare pentru casa lui Henry. Ca să facă instalaţiile respective la toaletă, cele pentru maşina de spălat, pentru noua chiuvetă de bucătărie, să sape o fântână şi să instaleze o pompă; toate acestea, plus munca prestată, ajungeau la suma „modestă" de 1967,93 dolari. Henry rămase şocat pentru un moment, întrucât nu-şi revenise după ziua precedentă, după vizita vânzătorului de aparate electrice. Fusese încurajat de planul pe care îl făcuse noaptea trecută şi îi spuse instalatorului că va trebui să rezolve nişte probleme înainte de a-şi asuma

obligaţiile de a plăti sume suplimentare şi pentru lucrarea aceasta. Instalatorul îl asigură verbal că nu dorea să-i facă nicidecum viaţa grea şi că puteau face instalaţiile de apă şi canalizare fără ca Henry să fie obligat să plătească în următoarele şase luni, dacă dorea lucrul acesta. Henry se eschivă promiţându-i că o să semneze contractul, şi că se va descurca singur cu obligaţiile financiare. Bărbatul plecă după ce au fost de acord să se reîntâlnească sâmbătă dimineaţă. Aceasta era ziua în care Henry sperase să-şi vaccineze cireada.
Henry îi spuse lui Esther că va fi plecat tot restul zilei şi o rugă să-i anunţe pe copii, după ce vor veni de la şcoală, să nu plănuiască altceva, ci să treacă imediat la făcut curăţenie în şură. Uitase că aparatele electrice şi electrocasnicele începuseră să sosească şi că pe la ora trei în după-amiaza aceea avea să fie montat şi televizorul.

Henry se grăbi spre şură şi sări imediat în maşina lui veche, „bună ca una nouă", şi conduse cu hotărâre la Chamberstown şi, după ce intră cu paşi grăbiţi în First National Bank, întrebă de Will Jenkins, un prieten apropiat al tatălui său şi prieten al lui Henry de ani de zile. Will era înaintat în vârstă, şi primise un birou undeva în spate, deşi era încă preşedintele băncii. Echipa de directori tineri ai băncii credea că ideile lui Will erau învechite şi se aşteptau ca Will să moară în curând. Acesta a fost încântat să-1 vadă pe Henry şi, după ce povestiră una, alta, Henry trecu repede la subiect, spunând cât mai concis care-i erau intenţiile. Henry intenţiona să-şi pună proprietatea lui de la Whispering Pines amanet. Se gândea că dacă ar putea împrumuta 7500 de dolari pe care să-i dea înapoi băncii într-o perioadă de 20 de ani, s-ar putea descurca destul de bine. Aceasta l-ar putea ajuta să-şi plătească obligaţiile financiare faţă de Compania de electricitate, faţă de antreprenorul de aparate electrice şi electrocasnice, ar putea semna contractul pentru instalaţiile de apă şi canalizare şi ar rămâne şi cu aproximativ 1000 de dolari, cu care să poată

închide veranda cea lungă din spate ca să facă loc lăzii frigorifice şi a maşini de spălat şi uscat rufe.

Toate acestea i se părură normale lui Will, deşi la început a fost şocat de gândul că Whispering Pines avea să fie ipotecat, şi îi aminti lui Henry că, după câte ştia el, ferma nu fusese niciodată ipotecată. Mai spuse şi altele, printre care şi faptul că spera ca Henry să ştie ce face, iar Henry îi răspunse că ştia cu siguranţă. Apoi, Henry îi explică lui Will cum nu poţi să te lupţi cu progresul şi că el nu putea să lipsească familia sa de lucrurile bune din viaţă. Will a fost de acord şi după ce spuse câteva cuvinte funcţionarului de la împrumuturi, au fost întocmite actele necesare iar Henry semnă „Henry L. Morgan" pe rândul care trebuia şi lăsă spaţiul gol pe rândul unde trebuia să semneze Esther. Călători repede la Whispering Pines şi curând Esther avea să semneze „Esther A. Morgan" cu scrisul ei frumos de mână pe rândul lăsat gol, iar Henry se întoarse înapoi la bancă. Totul a decurs bine şi, cu 7500 de dolari puşi într-un cont curent nou, a mers acasă uşurat că doar cu 55 de dolari pe lună şi-a acoperit toate acele datorii uriaşe, avea îndeajuns ca să cumpere instalaţiile de apă şi canalizare pe care familia sa le dorea atât de mult şi îi mai rămâneau şi ceva bani pentru a închide veranda din spatele casei.

Următoarele trei zile au fost nespus de frumoase la Whispering Pines. Veranda a fost închisă; vechiul fier de călcat, maşina de cusut, lămpile cu gaz lampant, maşina veche de spălat şi toată mobila de bucătărie erau toate adunate grămadă şi depozitate în afumătoare, niciuna din ele nemaifiind folosită vreodată - o, ce uşurare! Aragazul electric a fost instalat într-un colţ curat din noua cameră de pe verandă şi maşinile de spălat şi uscat, precum şi lada frigorifică ieşeau în evidenţă ca nişte roboţi care stăteau pe locul lor, aşteptând un gest sau chemarea stăpânului lor. Esther visa la timpul suplimentar şi la dispoziţia pe care acum avea s-o aibă de pe urma acestor aparate electrocasnice economisitoare de timp şi efort, disponibile la atingerea mâinilor sale. Vechiul izvor din spatele casei a fost abandonat pentru totdeauna, considerat a fi un pericol pentru sănătate, şi noua fântână cu pompa ei pompa suficientă apă în locul lui. Baia cea nouă strălucea de igienă şi era caldă şi confortabilă, invitându-i pe toţi să profite de avantajele ei. Acum, efectul tuturor acestora se putea vedea clar pe faţa lui Henry. Era agitat şi irascibil şi în fiecare noapte se culca tot mai târziu. Munca sa de a ţine ferma pe picioare şi tot progresul acesta care venise peste el îl epuizase pe sărmanul Henry. Serile lungi în faţa focului de la şemineu erau o amintire, iar Henry constata că nu mai era comunicare între membrii familiei de mai multe săptămâni; ba nu, chiar de luni de zile. Serile erau oricum uşurate de prezenţa televizorului, care se dovedise a fi unul din lucrurile bune din viaţă pentru Henry. îl scutea de responsabilitatea de a asculta întrebările naive ale lui Jeff, ale lui Brent şi ale Hildei, precum şi de sarcina grea de a încerca să născocească vreuna din poveştile acelea ridicole pe care obişnuia să le spună. Se mira de

ce nu descoperise mai demult rezolvarea tuturor problemelor de familie - televizorul. în ce priveşte lectura, cărţile fuseseră demult depozitate în podul casei, ca să facă loc televizorului; şi Henry a observat că locuinţa din copac a copiilor putrezea şi că pluta pe care Jeff şi Brent o construiseră cu atâta migală se scufundase în primăvara trecută şi nimeni nu observase aceasta.

Henry stabili din nou că Whispering Pines va fi iarăşi ce a fost odată, dar era prea obosit ca să se gândească la vreo cale de a realiza dorinţa aceasta. Zilele bune de altădată, când era lipsit de lucrurile bune din viaţă, păreau un vis. Pentru prima dată în viaţă, primăvara a venit şi a trecut, iar grădina nu a fost deloc arată, iar ca rezultat nu s-a mai pus în beci nici măcar o conservă de legume în anul acela. Esther 1-a îmbărbătat pe Henry spunându-i că nimeni nu mai putea recolta fasole pentru conserve, roşii, etc. la fel de ieftine ca cele pe care le puteau cumpăra acum de

58

59

la magazinul alimentar. Tăierea vreunei vite părea o pierdere de timp când carne bună de vită putea fi cumpărată cu doar 59 de cenţi jumătate de kilogram şi câteodată chiar şi mai ieftin. Henry încercă să-i spună lui Esther că această carne era colorată şi crescută artificial, dar ea îi răspunse că este pus pe ceartă.

Cam singurele daţi în care Henry îi putea vedea pe copii era în timpul călătoriilor la Chamberstown, iar atunci era greu să-i facă să vorbească de altceva decât despre activităţile pe care le aveau la noua şcoală, care-i eliberase de închisoarea unei singure săli de clasă, unde mersese şi Henry. în noaptea aceea, în timp ce se strecura în pat lângă Esther, întinse mâna în întuneric ca să o strângă pe cea a lui, Esther. Dacă ea avea să răspundă în vreun fel, îşi zise Henry, îşi va deschide inima şi îi va spune lui Esther cât de singur şi nefericit îl făcuseră lucrurile bune din viaţă. Ea n-a schiţat niciun gest şi simţindu-se foarte singur şi mic, Henry se întoarse, şi curând adormi.

60

Capitolul XII

HENRY COMUNICĂ

^ şi cum Henry n-avea destule probleme în viaţă, mai avea apară una care să adauge la suferinţa lui. Compania de telefonie a trimis un reprezentant pentru a se întâlni cu el. Progresul Companiei de electricitate din Salem Pike îi determină să se extindă în aceeaşi măsură în comunitate şi linia telefonică care era, în sfârşit, pe cale să devină realitate. Henry ascultă fără prea mult entuziasm - şi aceasta nu pentru că se opunea progresului, ci pentru că se întreba la cât progres mai poate rezista. A ascultat cele mai bune argumente cu privire la scopul pentru care trebuie să aibă telefon în casă.

Esther, care se hotărî să nu-1 influenţeze pe Henry în chestiunea aceasta, se lupta din răsputeri să îşi ţină gura în timp ce se gândea la toate avantajele pe care un telefon putea să le aducă în viaţă. Dacă erau lucruri bune în viaţă, atunci telefonul trebuia să fie unul din ele. Bărbatul de la compania de telefonie le-a spus cum că prin intermediul telefonului puteau să ţină legătura oricând şi cu oricine din lume... un adevărat salvator în cazuri de urgenţă. Li s-a spus ca a fi rupţi de contactul cu lumea înseamnă a trăi doar o mică părticică din viaţă, căci minunea pe care o face telefonul este că măreşte contactul cu oamenii (un adevăr de care Henry avea curând să-şi dea seama) şi dezvoltă în mod constant contacte noi. Li s-a spus despre noile branşamente, şi unul în dormitorul lor era o necesitate.

Henry întrebă de ce trebuia să păstreze în mod constant legătura cu trei miliarde de oameni. Esther râse şi bărbatul de la compania de telefonie, făcându-i cu ochiul, spuse că vremurile sunt într-o continuă
61
transformare şi că progresul cere comunicarea imediată pe care o oferă telefonul Henry se gândi la neputinţa de a vorbi cu propria familie şi se întrebă ce ar putea spune celor trei miliarde de oameni care trăiau în lume. Atunci, reprezentantul de la compania de telefonie îi ceru lui Henry să se gândească la soţia lui care s-ar putea îmbolnăvi grav şi cât de mult i-ar salva viaţa telefonul prin intermediul căruia ar putea chema repede un doctor acasă, la patul ei (lucrul acesta se întâmpla înainte ca Henry să fi chemat vreodată doctorul la patul *nimănui).*
Firul lung care ar putea conecta o sonerie la şură, ca să-1 ţină pe Henry aproape de telefon, părea de asemenea o idee bună astfel că îşi senină obosit numele „Henry L. Morgan" pe contract, iar Esther semnă, cu scrisul ei frumos de mână, „Esther A. Morgan" pe rândul de mai jos.
A doua zi compania de telefonie a instalat telefonul, şi Esther a petrecut întreaga zi sunând pe toată lumea de pe deal, pe care o cunoştea, iar apoi a început cu cei din Wîlloughby. Henry nu o văzuse mai fericită ca până atunci, nici mai extenuată ca în momentul când a sosit ora cinei şi Esther mărturisi că era foarte obosită, întrebându-se dacă Henry şi copiii nu s-ar supăra să servească doar nişte ouă prăjite la cină.
— Asta e, explică ea, nu-ţi instalezi telefon în fiecare zi şi nu poţi păstra legătura cu toată lumea.
Henry se gândi în sinea lui ca să fie bucuros că aceasta nu se întâmpla în fiecare zi şi spera că nu se va mai întâmpla nici de-atunci înainte.
în săptămânile care au urmat, Henry a aflat că şoseaua care ducea *la* Chamberstown, Willoughby şi Dexter City se continua, *din* Chamberstown, Willoughby şi Dexter City, la ei. De asemenea, a mai aflat că micuţul telefon negru care-i ajuta să ţină legătura cu lumea întreagă îi ţinea şi pe alţii în legătură cu ei. Tot mai mult timp se petrecea la telefon. Henry a numărat într-o zi ploioasă, când se afla în casă, de câte ori sunase telefonul şi a numărat şaptesprezece apeluri. Dintre cei ce sunau, erau unii care solicitau participarea la jocuri de ghicire şi premii gratuite; întrebări fulger cu privire la programele de radio şi TV
62
sau ajutorarea cu bani pentru o anume cauză nobilă; alţii întrebau dacă nu cumva Henry avea de gând să vândă din terenul lui de pe marginea autostrăzii.
Unul din apelurile care 1-a deranjat pe Henry cel mai mult a fost cel din partea biroului evaluatorului financiar care îl informa că valoarea proprietăţii deţinute de Henry crescuse în urma progresului care ajunsese în zona aceasta, şi că în loc de taxa de 31 de dolari pe care Henry şi tatăl său o plătise anual timp de cincizeci de ani, aceasta se ridica acum la 365,78 dolari pe an. Când Henry protestă că era acelaşi pământ pentru care plătise dintotdeauna taxele, i se răspunse:
— Nu mai este acelaşi pământ, Henry. Deţii 160 de pogoane de teren care este vandabil şi aceasta este ceea ce progresul a făcut pentru tine.
Când Henry obiectă că nu avea niciun profit de pe urma terenului şi că nici nu se gândise să vândă din ferma lui, ei surâseră şi îi răspunse:
— Nu ai vândut până acum, dar îţi vom da timp.
Esther fusese invitată să participe la Clubul Canasta din Willoughby (la un joc de care nu auzise până atunci). Ea se alăturase clubului şi spunea că oricine are nevoie să mai iasă din când în cândîn lume de unul singur. De asemenea, a devenit o membră activă şi în API (Asociaţia Părinţi-învăţători), şi era sunată în fiecare marţi, de data aceasta doreau să ştie ce putea aduce data următoare de ziua mamei. Ea le-a explicat că nu avusese timp să coacă nimic, dar va aduce nişte biscuiţi cumpăraţi de la patiserie. Aceasta a presupus o călătorie la Willoughby a doua zi.
în cele şaptesprezece apeluri care au fost primite în ziua aceea, Henry a observat că toate împreună nu făceau nici cât o ceapă degerată şi că în cele patru ore şi cincisprezece minute din viaţa lui Esther şi a lui avuseseră parte numai de astfel de întreruperi supărătoare.
Timpul devenea o realitate tot mai absentă din viaţa lor şi Henry se auzea foarte des zicând:

„Nu am *timp"* Câteodată simţea ca şi cum mintea lui o lua razna. Multele probleme care se adunaseră împotriva barajului din mintea lui erau o ameninţare la adresa sa şi puteau să-l

prăbuşească. Numai de i-ar putea spune lui Esther problemele lui... dar nu era timp. Nu era timp să se gândească prea mult şi nici ca să-şi dea seama ce se întâmplase la Whispering Pines.
într-o zi, în timp ce lucra pe câmp la strânsul fânului, Henry se hotărî să meargă şi să discute cu Esther despre problemele lui. Şi-a imaginat cum avea să meargă acasă mai devreme de pe câmp şi cum, după cină, avea să-i sugereze lui Esther să meargă împreună în locul acela de pe deal de unde se putea observa întreaga vale, şi acolo, sub pinii aceia mari pe care îi iubea aşa de mult, el împreună cu Esther îşi vor spune toate temerile, speranţele şi nevoile, la fel ca în zilele de odinioară. însuşi gândul acesta îi umplură ochii de lacrimi şi, ca un băiat ce ducea dorul de casă, fluieră toată după-amiaza cu o inimă uşoară ca un fulg.
Când a sosit acasă, copiii erau toţi aşezaţi pe podea înaintea televizorului, uitându-se la nişte „cowboy" care împuşcau prin strâmtoarea Eagle Pass, şi pentru o vreme Henry se luptă din greu să se facă auzit. în cele din urmă, păşind peste televizor, îl închise şi întrebă:
— Unde-i mama voastră?
Hilda se uită în sus şi zise pe un ton sec:
N-ai citit bileţelul de pe masă?
Henry se repezi puşcă să ajungă la bucătărie. Găsind un bileţel pe masă, îl despături şi citi scrisul frumos de mână al lui Esther: „Dragă Henry, doamna Snider m-a sunat din Chamberstown şi m-a rugat să dau o mână de ajutor într-o campanie specială de strâns fonduri pentru Comitetul Naţional în sprijinul Persoanele Retardate Mintal, deci voi fi la Chamberstown în seara aceasta. Ţi-aş fi spus, dar erai pe câmp la fân şi era aşa de cald, şi nu am avut timp. Găseşti în frigider câteva sandvişuri pe care le puteţi mânca în timp ce vă uitaţi la televizor. Hilda ştie cum să le încălzească. Nu mă aştepta, căci voi veni târziu. Te iubesc, Esther."
Ochii lui Henry se umplură de lacrimi iar inima de resentimente când îşi aduse aminte de zilele fericite când o plimbare pe câmp era o

desfătare pentru Esther; şi aproape că îi putea vedea printre lacrimi faţa fericită de la depărtare, în timp ce aducea un vas cu apă rece şi îl saluta spunându-i: „N-am mai putut aştepta până seara ca să te văd. Lasă caii să se odihnească un pic şi stai câteva minute la umbră cu mine." îşi aducea aminte de câte ori au şezut împreună la umbra stejarului bătrân de pe parcela 40 din sud şi şi-au reconfirmat dragostea unul faţă de altul în timp ce vântul adia prin părul lui Esther, şi cum visau împreună, se iubeau şi trăiau.
într-o clipă strânse bileţelul în pumni şi îl aruncă la coşul de gunoi de lângă uşă. Strigă:
Eu merg în şură să lucrez. N-am nevoie de nicio mâncare!
Ieşi afară şi nimeni nu îl auzi trântind uşa, căci suna la fel ca împuşcăturile de la televizor. Dar Henry nu se duse la şură. Merse pe întunericul serii sus pe deal, în locul pe care îl numise Shiloh, de unde se putea vedea întreaga vale şi unde creşteau acei pini înalţi, şi şezu acolo mestecând iarbă şi gândindu-se până se făcu întuneric de tot şi răsări luna. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea tot mai confuz şi curând ajunse să se îngrijoreze; şi târându-şi picioarele până acasă, se strecură înăuntru şi apoi în pat, dar nimeni nu ştiuse că se întorsese - de fapt, nimeni nu ştiuse că fusese plecat.

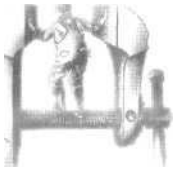

Capitolul XIII

COMPLICAŢIILE LUCRURILOR BUNE

\ unile au trecut repede şi Jeff a intrat în anul următor Jîn echipa de fotbal, Brent făcea parte din „Echipa de cercetaşi" iar Hilda din „Echipa fetelor de la focul de tabără." Aceste întâlniri păreau să-i facă pe toţi membrii familiei foarte ocupaţi, fiecare mergând în direcţia lui, căci Esther conducea acum maşina când era nevoie. Henry s-a concentrat tot mai mult asupra muncii sale, căci era o bătălie grea să ţină piept plăţilor lunare pe care le avea de făcut şi să poată merge mai departe. Nota de plată pentru benzină era astronomică, iar Henry simţea că cea mai mică criză financiară i-ar putea provoca falimentul fermei sale.

Apoi a venit... nu o catastrofă, ci o serie de lucruri mărunte care au sporit criza majoră din viaţa lui Henry. Totul a început când s-a trezit în toiul nopţii şi după cum era obiceiul lui, de când îşi făcuse instalaţia de apă şi canalizare la toaletă şi la bucătărie, era atent la sunetele casei. Casa nu mai răsuna ca pe vremea când era copil, nici ca cea plină de veselie pe care o cunoscuse ca bărbat. Izvorul atât de familiar al casei vechi, scârţâitul balansoarului de pe verandă (scos de multă vreme) pe care îl scotea cârligul ruginit; ramurile pinului înalt care atingeau tocul ferestrei de la dormitorul său, sunetul singuratic şi strident al păpăludei şi mulţimea de zgomote nocturne care odată acţionau ca un tranchilizant asupra minţii şi trupului său obosit... toate dispăruseră. Nu se mai putea auzi nici măcar sunetul maiestuos

al ceasului de perete din sufragerie, vechi de optzeci de ani, care indicase cu atâta credincioşie ora timp de mulţi ani. în locul acestor sunete se putea auzi un altul - cel al unei maşini bine unse şi scumpe al cărui inginer-şef ajunsese Henry. Nu, de fapt nu stăteau lucrurile chiar aşa. Henry se gândi la aceasta şi concluziona că nu el era *stăpânul* peste sunetele pe care le auzea, ci *robul* lor!

în timp ce gândul acesta pătrunzător se afla încă în mintea lui, auzi sunetul ciudat al pompei de la fântână. Se sculă, văzu că ceasul indica ora trei dimineaţa, şi îşi trase cu şovăială pantalonii. Luând o lanternă din bucătărie, îşi târî picioarele până la vechea casă a izvorului şi observă că pompa funcţiona la viteza maximă. Era fierbinte şi ceasul, care indica volumul apei pompat în casă în momentul acela, nu mai funcţiona. Henry se sperie la gândul că va trebui să cheltuiască alţi bani pentru pompa aceasta.

în timp ce ieşea din casa izvorului, lumina lanternei sale bătu pentru o clipă pe capătul scurtat al unei ţevi care odată transportase pe gratis apă proaspătă, rece, de izvor în vechea pompă cu manivelă, iar acum se afla în grămada de gunoi din aluviunile vechi de peste deal. Henry fusese cel care o retezase în două, ca un act final al eliberării de stilul de viaţă tradiţional, pentru a se putea bucura de lucrurile bune din viaţă. Se întoarse în patul său şi, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji, îşi dorea să nu fi auzit niciodată de progres.

în dimineaţa următoare, foarte devreme, Esther îl chemă ca să-i spună că nu mai curgea apă la robinet, că la baie copiii nu se mai puteau spăla, că nu putuse să fiarbă cafeaua şi că maşina de spălat nu mai funcţiona. Henry îi spuse că aflase de toate aceste lucruri înaintea ei şi că va face tot ce-i stătea în putinţă ca să remedieze situaţia. Se gândea la câmpul care *trebuia* cosit în ziua aceea; căci meteorologii anunţaseră ploi peste trei zile şi timpul acesta era numai potrivit pentru a transporta fânul acela bun în şură înainte

de a se strica vremea. Frustrarea şi apoi resentimentele îi umplură inima în timp ce se ducea să dea telefon instalatorului. Acesta îi promise că putea veni cu siguranţă pe vineri; dar acum era abia marţi şi cum se putea descurca Henry între timp fără apă? Nu ştia ce să-i răspundă lui Esther, iar el, la rândul său, nu ştia ce putea face în această privinţă. în disperare, ceru să discute cu cel ce-i făcuse sistemul de apă şi canalizare din casă. După ce se eschivă câteva clipe, acesta veni la telefon şi Henry mai povesti încă o dată care era problema lui, după care, indiferent, acesta răspunse:

— Ştiţi ceva? Toţi clienţii noştri se află în situaţii neplăcute. Vom ajunge la dumnevoastră, cât de repede putem. E bine aşa? La urma urmei, dumneavoastră, nu sunteţi singura persoană căreia i-am făcut instalaţia de apă şi canalizare.

Henry îi spuse cu necaz lui Esther că trebuia să se descurce cum poate, că el avea un câmp de cosit şi că acesta nu suporta amânare. Ea îi dădu replica:

— Ei bine, câmpul tău aşa de preţios poate să mai aştepte. Eu trebuie să spăl rufele înainte de întâlnirea de la Canasta de astăzi, trebuie să mai fac şi duş şi...
— M-am săturat să mai aud de clubul tău, Canasta, de duşul tău, de plimbările tale fără rost şi de casa asta neîngrijită!! se trezi Henry strigând, spre surprinderea lui.
Ieşi grabnic pe uşă afară, trântind-o în urma lui şi alergă la şură, în timp ce îl năpădea plânsul. Era întâia dată pe care şi-o putea aminti când a ridicat vocea la Esther. Ce se întâmplase cu el? De ce devenise aşa de irascibil şi iute la mânie? De ce era tot timpul frustrat în inima lui şi mânios pe toate lucrurile şi pe toată lumea?
Ruşinat, s-a întors acasă târziu în seara aceea, iar Esther a fost deosebit de rece faţă de el, la fel cum se aştepta s-o găsească, un lucru pentru care nu putea s-o învinovăţească. Copiii erau ocupaţi, uitându-se la televizor; iar cina lui, indiferent din ce o fi fost făcută, era rece. Mancă în tăcere şi merse în dormitor ca

69

să citească ceva şi să nu-i deranjeze pe copii în sufragerie. Ei nu-1 văzuseră deloc când venise sau urcând pe scări, aşa că Hilda întrebă:
— S-a întors tata acasă? Jeff spuse:
— Parcă nu l-aş mai fi văzut de săptămâni de zile. Unde s-o fi ascunzând oare?
Henry încercă să citească, dar cuvintele se înceţoşau înaintea ochilor lui. Căută să se gândească la ceva, dar gândurile nu veneau. Stinse luminile, dar încercarea de a adormi fără Esther era ca şi cum ar fi încercat să respire fără aer. Aşadar, sta acolo pe întuneric - speriat, confuz şi nesigur pe nimic şi pe nimeni.
în timp ce Esther se afla încă în pat, în dimineaţa următoare, Henry bău o ceaşcă de cafea instant, pe care şi-o făcu singur, şi plecă grăbit spre şură. Caii ieşiseră afară în timpul nopţii şi mâncaseră sau călcaseră în picioare cea mai mare parte din parcela de porumb dulce de lângă şură; şi astfel, ziua nu începu chiar aşa de bine. îi înhamă la cositoare, hotărât că va cosi tot fânul lui cel bun în ziua aceea, indiferent de ce s-ar putea întâmpla. Chiar când se pregătea să plece cu caii, sosi Hilda în fugă, spunându-i că era solicitat la telefon. Când ajunse, gâfâind, a fost salutat de cineva care dorea să vorbească cu domnul Morgan, cel care vindea pui; dar întrucât Henry nu vindea pui, era sigur că cel care sunase formase un număr greşit. Henry se întoarse încet către şură, întrebându-se a cui fusese ideea de a-1 pune în contact direct cu trei miliarde de oameni.
După ce a ajuns pe câmp, a făcut un progres considerabil. Cerul era senin, adierea vântului era caldă şi soarele strălucea. Maşina de cosit iarbă mergea strună. Pe când se hotăra să mai tragă o brazdă, înainte de prânz, simţi deodată o pocnitură. Se opri ca să cerceteze maşina de cosit şi îşi dădu seama că acroşase o cioată micuţă de care ştia că trebuie să se ferească, dar uitase, fiind

70

cu mintea în altă parte. Cioata îşi făcuse lucrarea, iar drugul care trăgea cositoarea se rupsese în două, şi Henry aproape că izbucni în plâns. Câmpul cu fânul doar pe jumătate cosit, vremea rea ce se anunţase la ultimele buletine meteo de la televizor, şi cositoarea stricată! După ce găsi o bucată de sârmă de legat baloturi, destul de mare încât să ţină ambele capete ale drugului, se îndreptă înspre şură, încercând să întocmească un plan de urgenţă. Era un singur lucru de făcut, şi acela însemna să plece în oraş cât mai repede posibil şi să cumpere piesa stricată de la cositoare.
Dezlegă caii şi îi duse în şură, după care aproape că alergă spre casă. Când sosi, primul lucru pe care îl observă era că maşina lipsea. Un bileţel pe măsuţa rotundă îi aducea o veste proastă: „Henry, am plecat la Chamberstown în vizită la nişte prietene. Deoarece tu vei petrece toată ziua pe câmp la cosit iarba şi întrucât n-ai făcut nimic în legătură cu instalaţia de apă, nu pot sta în casă fără apă. Găseşti o grămadă de sandvişuri în lada frigorifică. Mă voi întoarce acasă, când se va termina şcoala. Esther." Aceasta era tot ce avea nevoie. Mintea lui lucra ca un ceas şi încerca să se gândească pe cine o fi vizitând Esther. După ce sună în trei locuri şi nu primi niciun răspuns, şezu pe scaunul de la bucătărie şi privi în gol. Cu o izbucnire de inspiraţie alergă la telefon şi-1 sună pe singurul furnizor de piese de cositoare din Chamberstown, care putea avea piesa care era stricată la cositoarea lui. Acesta îi răspunse că piesa de care avea

Henry nevoie nu era pe stoc, dar se putea găsi în Dexter City (la 44 km depărtare de Chamberstown). Tot ce putea face Henry era să-i sune pe cei de-acolo, să o trimită cu autobuzul de seară, iar el să o ridice în dimineaţa următoare, îşi dădu acordul cu o oarecare ezitare şi puse telefonul în furcă, întrebându-se ce ar putea să se mai întâmple în continuare... dar nu a trebuit să aştepte prea mult ca să afle.
După ce merse la lada frigorifică, descoperi că mâncarea care i se pregătise pentru prânz era moale şi lipicioasă, ceea ce

nici lui Henry nu i se părea a fi normal. întorcându-se repede la ladă, deschise uşa şi văzu că tot ce era acolo era moale şi lipicios. Congelatorul era încă în priză, curentul electric funcţiona şi mai mult de atât Henry nu ştia ce putea face. Alergă la telefon şi sună la compania de electricitate numai ca să afle că sunase la un număr greşit şi că poate trebuia să sune la compartimentul de aparate electrice şi electrocasnice. El sunase la numărul pe care îl primise, dar răspunse cine nu trebuia, căci de data aceasta i se spusese să sune la sectorul de reparat aparate electrice şi electrocasnice. Ridică receptorul şi formă numărul de la departamentul de reparaţii dar linia era ocupată. în următoarea jumătate de oră mai încearcă de cinci ori dar fără nici un rezultat. în cele din urmă, în disperare, îl sună pe operator şi îl rugă să verifice linia respectivă. Acesta verifică şi află că linia respectivă era indisponibilă temporar. Ca un animal strâns cu uşa, Henry constată că nu a fost încă biciuit. Sună la compania de electricitate şi le spuse care era problema lui, iar ei îşi dădură acordul să trimită pe cineva de la sectorul de reparaţii. Vor ţine legătura şi îi cerură lui Henry să nu se depărteze de telefon, ceea ce şi făcu. După ce mancă cina şi bău două ceşti de cafea instant, nu mai avu altceva de făcut decât să se plimbe prin sufragerie şi să se gândească la lucrurile bune din viaţă, care veniseră peste el.
îşi aminti cum beciul cel vechi niciodată nu îi înşelase aşteptările şi cum izvorul proaspăt şi rece cursese întotdeauna pentru casa lui, fără să se oprească vreodată, şi se întrebă dacă dispozitivele care te absolvă de muncă şi te fac să câştigi timp îl ajutaseră cu adevărat, scutindu-1 de muncă, bani şi de *orice* altceva. Henry era mânios, frustrat şi nefericit. Doar dacă Esther ar fi fost acolo, ar fi putut-o auzi spunând: „Nu te îngrijora, Henry. Nimic nu se va schimba atâta timp cât *noi* nu ne vom schimba." „Atunci înseamnă că *trebuie* să ne schimbăm şi noi." Henry trase o concluzie cu voce tare, „căci vieţile noastre s-au schimbat cu

siguranţă..." Se întrebă cum de ajunsese în situaţia aceasta, fiindcă el fusese atât de hotărât să nu se schimbe. Henry nu descoperise până atunci că era la lucru o influenţă din afară, schimbându-1 atât pe el, cât şi pe Esther - o influenţă pe care niciunul nu o putea înfrunta.
Gândurile lui au fost întrerupte de soneria telefonului care suna insistent, iar Henry răspunse, ca să audă pe un bărbat de la compania de electricitate la celălalt capăt al firului întrebându-1:
Aţi sunat cumva la sectorul de reparaţii, domnule Morgan?
Cu siguranţă, Henry sunase şi le spusese că lada lui frigorifică nu funcţiona... nu, nu ştia de câtă vreme nu mai funcţiona... da, se uitase la ştecher... nu, nu verificase siguranţa pentru că toate celelalte funcţionau... da, era sigur că avea curent electric în casă pentru că tocmai îşi încălzise apă pentru cafeaua instant. Bărbatul spuse că acum era trecut de ora trei şi că nu era nicio şansă ca să-1 viziteze în ziua aceasta, dar că va veni în ziua următoare. Când Henry insistă să vină mai repede, explicându-i că avea multă carne de vită, plus alte alimente perisabile în acel frigider, acesta îi explică pe un ton plin de compasiune că era aşteptat şi de o văduvă cu şapte copii de pe strada Laurel Fork, a cărei ladă frigorifică nu mai funcţiona de trei zile, şi că ei încercau să ajungă la ea. Dar îl asigură verbal pe Henry că în ciuda faptului că erau aşa de presaţi, vor face tot ce le va sta în putinţă - cu cei doi colegi lipsă, care sunt plecaţi în concediu şi toate... Henry îşi dori în linişte să fii fost înzăpeziţi şi astfel n-ar mai fi avut nicio problemă cu congelatorul. Deoarece nu mai era nimic de zis, Henry îl rugă să vină cât de curând poate, iar acesta îi răspunse că va ajunge cel mai târziu mâine în jurul prânzului.
în timp ce Henry deshăma caii la şură, sosi şi Esther cu maşina, conducând foarte încet, şi Henry se întâlni cu ea tocmai când scotea diverse lucruri de pe bancheta din spate.
O, bună, Henry, zise ea. Nu vrei să mă ajuţi puţin cu lucrurile

astea?
El încuviinţă şi îşi umplu braţele cu ele şi dori să o întrebe ce era cu toate acestea, dar nu îndrăzni. Ea îi explică despre ce era vorba.
— Lois şi cu mine am mers în după-amiaza asta la Sears ca să ne uităm ce mai e nou pe-acolo, şi ţi-aduci aminte de cuverturile acelea pe care le doream pentru sufragerie? Ei bine, acum erau la reducere. Nu erau de culoarea pe care o doream eu, dar merg şi aşa. Şi, Henry, aşteaptă să vezi ce rochii frumoase am luat pentru Hilda, care erau şi ele la reducere!
Henry crezuse că Hilda avea o grămadă de rochii, dar Esther îi aminti că era greu de găsit mărimea potrivită, şi că trebuia să-i cumpere când îi găseau ceea ce-i venea. Henry se întrebă de ce oare noua maşină de cusut sta împachetată în cămara de la scări, dar îşi dădu seama că Esther era foarte ocupată în cea mai mare parte a timpului. Căra lucrurile în casă şi, în timp ce se ducea să mai aducă şi altele, Esther aruncă bomba:
— Henry vreau să-ţi spun ceva. E ceva în neregulă cu maşina noastră. Când ne pregăteam să plecăm de la Sears, credeam că nu o să mai pornească. Scotea doar un sunet ciudat ca un hârâit şi am observat că toată ziua a stat aprins un beculeţ roşu de la bord.
Henry promise că se va uita să vadă ce este, şi aşa şi făcu. Bateria era moartă, aşa că intră în casă şi după ce dădu un telefon la atelierul de întreţinere şi reparaţii auto din Willoughby, află că, probabil, generatorul nu mai funcţiona. Henry nu ştia prea multe despre generatoare, dar după câteva sfaturi primite prin telefon, îşi luă sculele şi încercă să îl demonteze de la maşină. Era o treabă dificilă pentru Henry, care dispunea doar de o cheie fixă pentru ţevi, dar după două învârtiri, demontă generatorul şi-1 scoase afară. Chiar şi Henry putea simţi mirosul de fire arse şi îşi dădu seama că dăduse de necaz.
îl sună din nou pe bărbatul de la atelierul de reparaţii auto, dar

74

între timp acesta închisese; şi deşi Henry reuşi să-1 contacteze pe Fred Danner, acesta îi spuse că ar putea merge cu el a doua zi în oraş, ca să ducă generatorul la reparat. Henry îi răspunse că nu avea de ales, căci oricum avea de mers a doua zi la Chamberstown pentru piesa pe care trebuia s-o înlocuiască la cositoare.
După ce stabiliră să se întâlnească a doua zi pe la 8:30, Henry şezu singur la masă ca să mănânce mâncarea rece. După ce termină, intră în sufragerie şi, luându-şi un scaun, se aşeză într-un colţ. Spera că poate va sta puţin de vorbă cu Esther pe verandă, cum obişnuiseră să facă în trecut, dar acum veranda nu mai era un loc ideal de petrecut timpul. Un lucru era sigur: zgomotul maşinilor de pe autostradă, iar Esther spusese că nu voia să mai petreacă timpul acolo unde oricine putea să se holbeze la tine când trecea pe-acolo, şi dacă stăteai prea mult, cineva putea înţelege că era o invitaţie la o vizită pe tot restul serii, şi nimănui nu-i plăcea ideea asta.
Henry observă că emisiunea de la televizor la care se uitau era aproape pe sfârşite şi se hotărî să sugereze ca imediat ce vor începe spoturile de publicitate, restul serii să fie dedicat familiei.
— Vrea cineva să joace domino? Niciun răspuns.
— Ce ziceţi de un joc bun de dame? Copiii începură să-şi spună unul altuia.
— De ce nu vrei să te joci tu, tată un joc? şi răspundeau cu:
— De ce nu vrei tu?
în cele din urmă, Esther cu o voce ocrotitoare spuse:
— Cred că ei vor să se uite în continuare la *Bărbatul din Virginia,* Henry.
— Uau, tată, îţi va plăcea şi ţie, zise JefF. E un film care se petrece în natură.
Henry se gândi că poate, într-adevăr, îi va plăcea, aşa că se aşeză înapoi în scaunul lui, dar după primele lupte cu împuşcături,

75

adormi.
Esther îl trezi ca să-i spună că ştirile de la ora 23 tocmai erau gata să înceapă şi că era mai bine pentru el să meargă la culcare, dacă avea de gând să se întâlnească a doua zi cu Fred Danner. în timp ce şedea pe marginea patului, Henry spuse fără să se întoarcă spre ea:
— Esther, îmi pare rău de cele întâmplate ieri şi de cuvintele pe care le-am spus. Nu înţeleg de ce mi-am pierdut cumpătul, dar am fost aşa de agitat şi de nervos în ultima vreme. Nu mai

pot să dorm ca înainte şi am prea multe griji în mintea mea.
Ea se aşează lângă el, îl cuprinse cu braţele şi spuse:
— Te înţeleg, Henry, o parte din vină o port eu, şi îmi pare rău pentru asta. Te iubesc şi vreau să te simţi sigur pe tine, ca altădată. Am observat că eşti obosit şi că te culci mereu târziu; iar în timp ce eram în oraş, am mers să-1 văd pe dr. Manşon. El a spus că ar trebui să mergi la un control cât de repede poţi, şi i-am promis că îţi voi spune imediat ce voi ajunge acasă.
Acum Henry nu-şi putea aminti dacă fusese vreodată la doctor. I se scoseseră amigdalele când era copil şi aceasta era singura întâmplare de care îşi aducea aminte, dar acum era deja trecut de vârsta de patruzeci de ani şi starea de sănătate a cuiva *se poate* schimba. Deoarece grija lui Esther era aşa de vizibilă, Henry a fost de acord să meargă la un control la dr. Manşon. După ce o sărută pe Esther îi spuse noapte bună şi adormi curând.

Capitolul XIV

PLANUL SE COMPLICĂ

evenimentele se desfăşurară într-un ritm alert în / următoarele zile şi săptămâni. Maşina îl costă pe Henry două zile pline de muncă, plus 48 de dolari; iar despre fântâna care fusese săpată, reparatorul a spus (care în sfârşit sosise după ce rămăseseră timp de şase zile fără apă) că erau de făcut reparaţii destul de scumpe - mai exact, 480 de dolari. Electricianul îi spuse lui Henry că ceva se defectase la congelator şi că aceasta se mai întâmplă chiar şi la modelele noi, căci indiferent de cât de bine sunt realizate, câteodată mai poţi găsi printre ele şi rebuturi. Desigur, frigiderul era în garanţie, şi trebuia doar să sune departamentul de reparaţii, în schimbul a 25 de dolari, dar din nefericire, alimentele din congelator nu erau în garanţie, aşa că Henry pierdu toată carnea de vită care se stricase deja. întrucât temperatura de afară era de vreo 32 de grade Celsius, nu trebuise mult timp ca toate alimentele să se altereze. Henry argumentă că responsabilă de această pierdere era Compania de electricitate, dar el îi răspunse că ar fi trebuit să-i cheme imediat ce congelatorul încetase să funcţioneze. Henry ripostă că n-a ştiut când s-a oprit frigiderul, dar i se spuse că în cazul acesta nu erau responsabili, aşa că Henry renunţă.
După ce reparase cositoarea şi terminase câmpul de cosit, a venit vremea rea şi a plouat timp de şapte zile peste fânul cel bun, pe care Henry se baza că-1 va folosi ca nutreţ pentru vitele sale pe timp de iarnă. Când s-a oprit ploaia, fânul era înnegrit şi una cu

pământul, încât Henry n-a mai avut ce face decât să-1 strângă cu grebla şi să-1 ardă grămadă. Ziua aceea a fost cea în care a intrat în şură, a şezut jos, acolo unde nu-1 putea vedea şi auzi nimeni, şi a plâns în hohote, cu faţa cufundată în mâini. Nu era un plânset provocat de amărăciune, ci unul de frustrare şi singurătate, pe care nu şi-1 putea explica nici el. A vrut să-i explice doctorului Manşon cum se simţise, dar n-a putut. Acesta s-a dovedit plin de înţelegere şi îi spuse că muncise prea mult şi fusese prea amărât, aşa că îi prescrise calmante şi nişte pastile albe care „îl vor ajuta să doarmă bine noaptea", dar pe care nu trebuia să le ia decât atunci când nu putea dormi deloc. Henry constată că era tot mai disperat pe măsură ce zilele treceau. Apetitul lui părea să tot scadă şi observă că atunci când mânca anumite mâncăruri, îl ardea şi durea stomacul şi avea mai mereu dureri de cap. Un singur lucru 1-a ajutat: a învăţat de la televizor toate remediile populare şi dulapul lui cu medicamente avea curând să arate ca o mică farmacie, bine aprovizionată. Se găseau acolo trei-patru feluri de medicamente pentru diverse dureri de cap, sedative, pastile pentru somn, medicamente de reducere a acidului gastric pentru frecventele dureri pe care le avea la stomac, laxative şi, desigur, cele mai noi medicamente împotriva răcelilor.
Următoarea criză a venit când şi-a făcut timp şi a evaluat în mod realist situaţia lui financiară.

Nu mai făcuse lucrul acesta până atunci şi cumva, politica de vânzări de genul „cumpără acum şi plăteşte mai târziu", cu adevărata ei semnificaţie, nu fusese niciodată pricepută de Henry. La masa rotundă, târziu în noapte, a rămas şocat de cifra enormă a datoriilor sale. Notele de plată care veniseră fuseseră puse în grabă în ceea ce Henry avea să-i spună „cutia cu note de plată." (De fapt, era o cutie frumoasă, în care Henry îi adusese de la magazinul domnului Wigal bomboane lui Esther, cu ocazia zilei de Sfântul Valentin, cu mult timp în urmă.) Când a răsturnat toate notele de plată pe masă
împreună cu planurile de plată şi copiile cărţilor de credit care se adunaseră de-a lungul atâtor luni de zile, lui Henry i s-a părut ca un munte uriaş de mare format din pietrele diferitelor note de plată. O evaluare rapidă i-a clarificat lucrurile: avea de plătit cam 285 de dolari pe lună contul notelor de plată urgente şi cam 1000 de dolari în contul celor care nu erau urgente, care includea şi pe cea mare de la fântână. Planul de plată de la bancă stătea în faţa lui ca o scrisoare de readucere a împrumutului de 7500 de dolari pentru care ipotecase ferma, şi Henry nu mai vedea cum ar putea plăti vreodată suma aceasta, nici măcar în douăzeci de ani. încercând să nu intre în panică, se gândi: *„Trebuie* să fie o cale de ieşire din impasul acesta şi *trebuie* numaidecât să o găsesc!!" Esther sosi de la întâlnire API şi întrebă:
— Ce s-a întâmplat? Henry răspunse:
— Mă uitam doar la datoriile noastre pe care le avem de plătit şi, sincer, Esther, sunt tare speriat!
— Speriat de ce anume, Henry? Nu e chiar aşa de grea situaţia cum îţi imaginezi tu. Totu-i în ordine. Aminteşte-ţi, Henry, ne avem unul pe altul şi, atâta timp cât noi nu ne schimbăm, nimic nu se va schimba. Avem Whispering Pines, îi avem pe copii şi toate lucrurile bune din viaţă. Iar toate aceste note de plată sunt doar unele din preţurile pe care le avem de plătit pentru toate. Gândeşte-te cât de mulţumitori ar trebui să fim ci Domnul a făcut ca toate aceste lucruri bune să fie la dispoziţia noastră. îţi aduci aminte cum era înainte?
Henry îşi *aduse* aminte cu o durere în suflet pe care nu o putea explica. închise ochii şi se putu vedea pe sine mergând cu iepele, într-o zi de primăvară.
...soarele strălucea, pământul se trezea la viaţă, îmbrăcând veşminte verzi, apele fericite ale pârâului Sycamore bolboroseau cu un entuziasm stăpânit de emoţii, păsările îşi cântau trilurile

II

şi cel mai important din toate, TIMPUL . . . era TIMP să vezi şi să auzi toate acestea. îşi aduse aminte de serile liniştite de pe verandă; cântecul plângăcios al păpăludei, noaptea cu sunetele ei alinătoare care acţionau ca un tranchilizant asupra inimii sale. îşi aducea aminte cum era pe vremurile în care copiii erau culcaţi în pătuţurile lor, iar el şi cu Esther stăteau pe verandă şi discutau... se iubeau şi trăiau. îşi amintea cum, cu mintea limpede şi inima uşoară, se culca în parfumul caprifoiului care venea prin fereastra sa larg deschisă... şi dormea dus. Henry îşi dori ca măcar o dată să mai poată retrăi acel timp şi să doarmă în patul lui ca atunci şi să nu mai vină niciodată dimineaţa.
Revenind la realitate, Henry îşi dădu seama deodată că nu îşi mai aducea aminte „cum era înainte", la care se referea Esther; şi nu ştia cum să-i spună ei ce a însemnat „progresul" pentru el sau, mai degrabă, ce i-a făcut. îi explică lui Esther că ratele lor lunare depăşeau cu mult venitul lor şi că era cu neputinţă să echilibreze un astfel de buget îngroşat. Au discutat şi s-au gândit şi au ajuns la concluzia, că Henry *trebuie* să câştige mai mulţi bani dacă voiesc să iasă din impasul acesta. Dar el trebuia să înveţe că ori de câte ori încerca să încropească ceva, se afunda tot mai mult în groapa datoriilor. Venitul sporit putea fi realizat dacă Henry ar fi putut grăbi producţia de la fermă. El zicea că lucrul cel mai necesar la ora actuală era timpul. Spunea că nu înţelege ce s-a întâmplat cu timpul. Nu trecea mult de când ajungea pe câmp şi se făcea îndată seară. Implicarea adâncă în lucrurile pe care le avea de făcut Henry îşi făcuse

efectul în viaţa lui, reducând timpul de la 12 ore pline, libere şi minunate, la doar câteva, pline de necazuri şi probleme. Cu fiecare zi care trecea rămânea tot mai în urmă. Câmpurile erau neîngrijite, cireada era îngrijită doar pe jumătate şi gardurile aproape că trebuiau înlocuite în întregime. în cele din urmă, cu multă şovăială, au hotărât că iepele îi iau lui Henry prea mult timp preţios. De când le prindea dimineaţa, le ţesăla, vorbea

cu ele, le înhăma şi era gata să iasă cu ele la treabă, trecea o oră şi jumătate. Henry nu se gândise niciodată mai înainte la acest timp ca la o „pierdere de vreme"... mai ales de când Old Brown fusese omorât de o maşină. Aştepta cu nerăbdare timpul acela pe care îl petrecea în prezenţa lor, căci iepele acestea erau doar câteva din lucrurile care rămăseseră la fel. întotdeauna la fel, ele îi aduceau aminte de vremurile fericite. Vorbea des cu ele ca şi cum ar fi vorbit cu Esther, dacă ar fi avut timp; dar iepele niciodată nu se grăbeau. Cumva, ele rămăseseră fidele şi puternice, şi Henry era sigur că nimic nu le-ar putea schimba vreodată. Dar adevărurile dovedite sunt de felul lor încăpăţânate... nu se schimbă. Faptul era că ele îşi împliniseră scopul, dar pentru a putea grăbi producţia era nevoie de un tractor. După ce a fost luată hotărârea, au plănuit cum să realizeze intenţia aceasta, şi singurul răspuns a fost să pună o a doua ipotecă pe proprietatea de la Whispering Pines. Henry a fost de acord să se întâlnească cu Will Jenkins la prima oră în dimineaţa următoare.

Dimineaţa a sosit, ca de obicei, şi era ploioasă. Aceasta îl uşura pe Henry cumva de vinovăţia de a petrece o altă zi implicat în altceva decât în multele treburi pe care trebuia să le facă la fermă. în drumul spre Chamberstown se gândi la ajutorul de care avea nevoie şi spera că băieţii lui vor arăta mai mult interes faţă de fermă. Nu-i putea învinovăţi prea mult. Erau aşa de multe lucruri de făcut. întâlnirile pentru jocurile de fotbal şi de baschet cereau timp, şi Esther avea dreptate când îi spunea că ei merg la şcoală doar acum când sunt la vârsta aceasta şi că nu era bine să-i împovăreze şi cu altceva. Hilda era cumva de ajutor în jurul casei, dar ferma îl îngrijora pe Henry. El îi auzise pe băieţi discutând într-o seară în sufragerie, în timp ce îşi făceau temele, iar Henry era la bucătărie. Brent spunea că nu înţelege de ce tatăl său se luptă să ţină ferma asta sărăcăcioasă când ar putea, doar cu patruzeci de ore pe săptămână, să muncească la fabrica din Chamberstown şi

fi

să câştige de cinci ori mai mulţi bani. Jeffa fost de acord şi spuse că nu doreşte să rămână înţepenit în viaţa de la ţară, că are de gând să meargă la colegiu şi că va face carieră în viaţă. Lucrurile acestea îl durură pe Henry; dar se simţea aşa de lovit în ultima vreme, încât se întreba dacă nu cumva era prea sensibil la toate acestea. îşi aduse aminte de ce spusese doctorul Manşon şi se gândi că poate starea lui nervoasă era responsabilă pentru felul în care vedea lucrurile. La urma urmei, băieţii trebuiau să hotărască ce era cel mai bun pentru ei. în ce-1 priveşte, el luase hotărârea aceasta cu ani în urmă, în timp ce lucra în spatele tatălui său pe parcela 40, la arat, primăvara. El nu va părăsi Whispering Pines niciodată, iar Shiloh va fi locul său de odihnă după moarte.

Curând avea să discute cu Will Jenkins şi, cu şovăială, acesta încuviinţă să-i mai acorde un împrumut suplimentar de 3000 de dolari. Henry îi spuse că 1000 de dolari vor fi folosiţi ca să acopere datoriile acumulate prin notele de plată, iar 2000 de dolari îi va cheltui pe un tractor şi echipamentul necesar. Dacă vindea iepele, spera să pună şi ceva deoparte, pentru „zilele negre", cum spunea tatăl său. Will a vorbit cu sinceritate despre noul sistem de creditare şi ce efect avea el asupra oamenilor, dar Henry a zis că acesta nu va putea să-1 schimbe vreodată, şi că situaţia actuală din viaţa lui era doar temporară. Curând, cu tractorul cel nou şi toate echipamentele, lucrurile se vor schimba, era sigur de asta. Şi într-adevăr, s-au schimbat. Noua ipotecă era pe cinci ani, cu 7%, şi în total însemna 4050 de dolari în 60 de tranşe a câte 67,50 dolari. Acestea creşteau datoriile pe care Henry le avea de plătit lunar la 352 de dolari,

dar era sigur că se va descurca cu creşterea aceasta şi va acoperi şi cheltuielile legate de noul tractor. Desigur, tractorul nu era chiar nou, căci unul nou costa de două ori mai mult decât avea Henry. Era fericit dacă găsea un tractor cu toate utilajele necesare, în stare bună, la suma de 2000 de dolari pe care îi avea. Tractorul

pe care 1-a găsit avea zece ani de la fabricaţie, dar proprietarul spuse că nu era nicio diferenţă între modelele de tractor, şi Henry putea vedea că aşa este, atâta timp cât un tractor funcţionează bine, iar tractorul acesta funcţiona bine. La început, Henry s-a cam speriat, aşa de multă putere se afla la dispoziţia mâinilor lui şi trebuia să meargă încet... până avea să-i „simtă ritmul." După multă vreme, acum băieţii şi-au arătat primul lor interes faţă de fermă, căci erau fascinaţi de noul tractor. Voiau să ajute atât timp cât puteau conduce şi manevra tractorul, pe care, de altfel, Henry nu li-1 dădea prea mult, căci era singura lui nădejde de a ieşi din impas. Ei nu înţelegeau asta şi bodogăneau pe lângă Esther: „Tata şi-a legat cu siguranţă inima de tractorul acesta vechi."

Henry a avut şi dezamăgirile sale. Când 1-a angajat cu ziua pe Bill Baxter ca să-i ducă iepele la târg şi să le vândă, a fost şocat că obţinuse doar 75 de dolari pe exemplar. Henry era aşa de revoltat, încât aproape că a plâns în public, când se gândea la ciocanul care a lovit capul acelor două iepe puternice, oneste şi bune, vândute doar pentru câţiva bănuţi. Când s-a plâns celor din jur, i s-a spus repede că nimeni nu mai voia să cumpere o pereche de iepe bătrâne, muncite din greu. „La ce erau bune?" întrebară ei, „Nimeni nu mai are nevoie de ele acum." Henry s-a întors acasă. Şi nu a spus niciodată nimănui că atunci când a mers în şură ca să scoată tractorul şi nu a mai putut vorbi cu iepele ca de obicei, a mers în grajdul mare şi gol care aparţinuse atâţia ani celor două iepe minunate şi a plâns. Nu le-a spus nici că ori de câte ori intra în şură, îşi întorcea capul ca să nu vadă hamurile care atârnau în grajd, acoperite acum de praf şi pleavă. Cumva, ultimele legături cu vechiul Whispering Pines fuseseră rupte pentru totdeauna.

Capitolul XV

PRESIUNEA CREŞTE

jenry se dărui trup şi suflet muncii de la fermă, hotărât ' să-şi plătească toate datoriile şi să facă din Whispering Pines cea mai profitabilă fermă din Mindoah. Aceasta nu ar fi fost prea greu de realizat, întrucât prea puţini oameni mai aveau ferme. Ofertele mai bune de angajare din înfloritorul oraş Chamberstown atrăgea de la ferme pe cei mai harnici bărbaţi. Argumentul lor era acesta: „De ce să mai lucrăm din zori până la asfinţit pentru o bucată de pâine, să avem cu ce să ne îmbrăcăm şi un acoperiş deasupra capului, când putem lucra doar patruzeci de ore pe săptămână şi ne putem bucura de toate lucrurile bune din viaţă, având şi timp din belşug pentru aceasta." Cumva, lucrurile bune din viaţă şi timpul de a se bucura de ele, nu ajunseseră încă pe deplin în viaţa lui Henry, dar el spera că vor ajunge curând.

Mai multe dezamăgiri aveau să vină peste Henry... ca, de pildă, ziua în care tractorul n-a mai mers şi a aflat că o anumită piesă se defectase. Mecanicul de la atelierul de reparaţii i-a spus că suma de 289 de dolari, necesară pentru reparaţie, putea fi plătită şi în rate. Dar Henry nu mai era în stare să dea ochii cu Will Jenkins la bancă; aşa că mecanicul de la atelier 1-a prezentat celor de la o casă de amanet - oamenii drăguţi, care au bani. După ce a discutat cu directorul, Henry a aflat că dobânzile erau mai mari ca la bancă, dar avantajul unei singure semnături a fost ceea ce 1-a atras. Prin urmare, forţat de nevoia de a repara tractorul, nu a putut rezista acestei oferte. Nota de plată de 391 de dolari pe 24

de luni însemna doar 16 dolari pe lună, iar Henry credea că putea face faţă acestei sume. Banii luaţi de pe iepe au fost cheltuiţi repede; şi, cu alte cumpărături care mai erau de făcut, Henry se cufunda tot mai mult în datorii. Dar totul i se părea aşa de uşor. De exemplu, şi-a dat seama că nu se mai putea ocupa pe timp de vară de grădina din faţa casei, iar Esther era de părere că munca aceasta ar fi însemnat prea mult efort fizic pentru băieţi. Oricum, ei mergeau la „Liga micuţilor" şi luau lecţii de înot în noua piscină construită în Chamberstown, iar când erau acasă, trebuiau să aibă timp de joacă. Prin urmare, Henry a cumpărat o cositoare nouă de la Sears, iar Esther s-a apucat să cumpere covoare pentru toate duşumelele din casă, deoarece Clubul Canasta o alesese ca director şi plănuia să se întâlnească la Whispering Pines o dată la două săptămâni. De fapt, Esther nu insistase să cumpere covoare, dar când a adus vorba de podeaua uzată şi de covoraşele împletite de mână pe care le făcuse mama lui Henry, şi a pomenit despre noua locuinţă din Willoughby în care locuia una din fetele de la club, Henry a înţeles mesajul. Cu siguranţă, el nu dorea să lipsească pe nimeni de lucrurile bune din viaţă, şi nu dorea ca familia lui să se simtă mai prejos. Prin urmare, achiziţiona covoarele şi împreună cu ele cumpără şi un aspirator, iar cizmele de cauciuc ale lui Henry deveniră pentru totdeauna o simplă amintire. Un lucru atrase pe altul, iar Henry începu să-şi vândă vitele sale cu cap alb, una câte una; cireada lui ajungând să mai numere doar şapte capete, şi tot nu se putea descurca din punct de vedere financiar. Pe lângă acestea, se mai adăuga şi faptul că maşina lui Henry circula zi şi noapte, iar cauciucurile fuseseră înlocuite, iar curând părea că trebuia înlocuită maşina cu totul. Cineva le-a sugerat să facă ce făcuse şi familia Danner, adică să cumpere o a doua maşină, ca să nu mai cadă tot greul doar pe una singură. Sugestia era de a cumpăra una din acele „maşini micuţe, străine" care nu consumau

prea mult combustibil. Această sugestie suna destul de bine, şi Henry se gândea la ea, dar nu a putut găsi prilejul ca să discute cu Esther despre aceasta.

Un alt lucru îl mai deranja pe Henry. Casa lui părea că devenise una de nebuni ai activităţilor de tot felul. Telefonul, ca o pacoste, suna tot timpul şi de fiecare dată aducea cu sine un alt nivel de implicare în activităţi cu cele trei miliarde de oameni care erau în lume. Casa lui ajunsese cumva la extreme. Era fie plină de activităţi frenetice, frustrante, fie devenea sobră, cufundată într-o linişte ca de mormânt, ceea ce-1 făcea pe Henry să se simtă atât de singur. Lumea avantajelor moderne aducea cu sine o transformare tot mai mare în ce priveşte percepţia *timpului* şi a modului de *gândire,* şi maşina a adus o implicare tot mai mare într-un cerc geografic aflat în expansiune. Lui Henry i se părea, în timp ce şedea singur lângă pârâul Sycamore într-o după-amiază, că viaţa lui devenise ca piatra pe care o azvârlea în apele limpezi. Valurile apei se întindeau tot mai departe până când ajungeau la mal, iar piatra era înghiţită de apă pentru totdeauna. Se simţea ca şi cum ar fi fost aruncat într-un izvor al vieţii, ale cărui valuri de implicare se întindeau tot mai departe, până când atingeau malurile; iar el avea să fie înghiţit pe totdeauna. Henry îşi zicea că trebuie să se ferească să i se întâmple aşa ceva.

Necazul mare a început atunci când Henry a venit în casă ca să răspunsă la telefon şi i s-a adus aminte de către un glas prietenos de la casa de amanet că rata pe care le-o datora nu fusese achitată la timp. Henry îi explică acestuia despre vremea capricioasă şi despre târgul de vite, dar acum glasul acestuia, care nu mai era aşa de prietenos, nu îi păsa de niciunul din argumentele lui Henry şi nici nu voia să ştie de ele; tot ce ştia era faptul că cecul pe care Henry trebuia să-1 depună în ziua a cincisprezecea a lunii nu sosise de mai bine de trei săptămâni. Bărbatul acesta dorea doar o singură promisiune de la Henry: „Când ne putem aştepta

să primim cecul de la dumneavoastră?" El îi mai aduse aminte lui Henry, pe un ton acru, că tractorul lui era pus la amanet, un lucru pe care Henry nu îl pricepuse, căci nu citise deloc multele foi pe care le semnase cu „Henry L. Morgan", iar mai jos Esther semnase cu scrisul ei frumos de mână: „Esther A. Morgan".

Will Jenkins i-a trimis o mică scrisoare de informare în care, cu blândeţe, dar şi fermitate, i-a adus aminte lui Henry că termenul plăţilor la cele două împrumuturi trecuse de multă vreme şi că pentru a putea ţine socotelile la zi, îl ruga să vină la bancă cât mai curând putea, iar Henry

se grăbi să ajungă acolo cât mai repede. Will i-a explicat că nu făcea presiuni asupra lui, dar că revizorii contabili insistau ca plăţile să fie ţinute la zi. Henry a crezut că, probabil, Will îl putea înţelege. Prin urmare, şi-a vărsat toată inima, povestindu-i cum a încercat din răsputeri să iasă din impasul financiar, dar s-a afundat tot mai mult şi cu cât a cumpărat tot mai multe unelte şi maşini de uşurare a muncii, cu atât a avut mai puţin timp la dispoziţie şi mai mult de muncă. I-a spus lui Will cum şi-a dat seama în noaptea aceea în pat că nu mai era stăpânul lucrurilor pe care le avea în posesie, ci devenise robul lor şi al libertăţii pe care o promiseseră ele. Will a încuviinţat cu simpatie şi i-a sugerat lui Henry o cale de ieşire în impasul acesta.
— De ce nu te duci la Chamberstown ca să vezi dacă nu te poţi angaja la General Electronics? întrebă el.
Când indignarea de pe faţa lui Henry dispăru, Will îl linişti cu gândul:
— Poţi face asta doar pentru o vreme, să zicem... şase luni. Asta nu înseamnă că vei fi pentru totdeauna acolo, Henry, după care te poţi întoarce la ferma de la Whispering Pines. De dragul familiei tale şi pentru bunul nume al tatălui tău, Henry, gândeşte-te la toate acestea! Dacă te hotărăşti că vrei să te angajezi la fabrică, am o oarecare influenţă la departamentul de personal de-acolo şi voi fi bucuros să văd ce pot face pentru tine.
88

Apoi luă mâna lui Henry şi adăugă:
— Henry, tatăl tău a fost un om bun şi cinstit. Şi tu eşti un om cinstit, dar nu vreau să te văd schimbat în niciun fel sau să te văd afundându-te tot mai mult în datorii. Gândeşte-te la asta!
Henry s-a gândit la toate acestea în drumul spre casă. De fapt, de îndată ce a ajuns pe autostradă a şi uitat că a fost vreodată la Chamberstown. Nu a văzut-o pe Esther decât târziu în noaptea aceea, când s-a întors de la o întâlnire de planificare, unde lucrase la proiecte noi pentru şcoli. Când a intrat în pat, a fost surprinsă să vadă că Henry nu adormise încă. Când Henry i-a spus ce-i sugerase Will, Esther a stat pentru o vreme tăcută.
— Ce crezi că ar trebui să fac, Esther? întrebă Henry cu nerăbdare.
— Cred că ar trebui să faci ce crezi că este cel mai bine pentru noi toţi, Henry. Tu eşti capul familiei şi orice spui tu, eu sunt de acord cu tine. Ne avem unul pe celălalt şi indiferent de ce ar veni, noi vom rămâne împreună. Dacă asta vrei, să ştii că te bucuri de susţinerea mea. Le-am auzit pe unele fete de la clubul Canasta discutând despre soţii lor care lucrează la fabrică şi despre salariile frumoase pe care le au. Se pare că va fi o schimbare bună pentru tine, Henry. în loc să te mai lupţi toată ziua cu pământul acesta stors şi cu utilajele tale învechite şi să nu fi în stare să-ţi câştigi existenţa, ai putea lucra 40 de ore pe săptămână şi ai avea şi timp de odihnă petrecut cu familia. O, Henry, *cred* că este o idee bună. Poate că va fi din nou ca în vremurile bune de altădată. Vom merge mâine dimineaţă la Shiloh şi vom discuta despre asta.
Henry îi mulţumi că-i era alături şi adormi, dar avu parte de un somn tulburat şi neliniştit. Părea că are un coşmar în care s-a trezit stând singur în picioare pe un câmp deschis, nesfârşit. Era liber şi nimic nu-1 reţinea şi putea chiar să simtă aerul proaspăt şi curat; dar deodată, o forţă nevăzută şi neclară apăru la orizont ca o furtună puternică şi era un sunet groaznic care creştea pe
89
măsură ce se apropia tot mai mult... şi mai mult, iar când era pe punctul de a-1 nimici, Henry se trezi. Sudoarea curgea pe faţa lui şi, cu ochii larg deschişi, plini de groază, dădu să prindă pe întuneric mâna lui Esther. Era acolo, dar Esther dormea. în dimineaţa următoare a încercat să-i povestească despre coşmarul pe care îl avusese, dar autobuzul copiilor era aproape să sosească şi se grăbeau să-1 prindă. După ce au plecat copiii, a vrut să-i povestească lui Esther despre coşmar, dar a sunat telefonul. Era Lois Kimball, iar Esther împreună cu aceasta plănuiau acum să meargă la cumpărături. Esther îi promise lui Henry să asculte altădată visul pe care îl avusese Henry; şi astfel, plimbarea pe jos până la Shiloh a fost dată uitării.
\ < * :

90

Capitolul XVI

HENRY GĂSEŞTE RĂSPUNSUL

enry a mers la Chamberstown şi la General Electronics, ' după ce s-a oprit mai întâi pe la bancă unde avea să-i spună lui Will despre planurile lui. Will a fost încântat, iar când Henry a ajuns la biroul de personal de la General Electronics, s-a simţit ca o persoană specială. Secretara 1-a întrebat:

— Sunteţi domnul Henry Morgan? la care el a răspuns afirmativ. Apoi i-a spus pe un ton plăcut:

— Intraţi, domnul Perkins vă aşteaptă.

Henry a intrat şi a fost întâmpinat de un bărbat prietenos aparent plin de încredere în sine şi de entuziasm. A dat mâna cu Henry şi i-a oferit loc pe un fotoliu confortabil. I-a spus că Will Jenkins îl sunase de la bancă şi îi dăduse o recomandare foarte bună despre Henry. Au discutat o vreme, apoi 1-a întrebat pe Henry ce calificare avea în domeniul muncii. Henry nu s-a putut gândi la nicio calificare şi i-a spus că nu lucrase nimic altceva decât pe-afară, la fermă, şi 1-a întrebat dacă avea vreun loc de muncă undeva, pe-afară. Domnul Perkins i-a răspuns că nu erau prea multe locuri de muncă în aer liber, dar că lucrul în hală era destul de plăcut şi este convins că Henry se va obişnui. Curând, domnul Perkins 1-a pus pe Henry la unele teste şi după trei ore actele de angajare erau deja întocmite, Henry fiind solicitat să le semneze în trei copii, ceea ce a şi făcut. Cu o mână nesigură, s-a semnat „Henry L. Morgan" şi a observat că nu mai era niciun spaţiu mai jos unde să se semneze Esther, dându-şi seama că de

data aceasta era doar treaba lui însuşi. El ştia că Esther era de acord cu hotărârea lui, dar cât de mult şi-ar fi dorit s-o vadă cum îi sta alături şi îi mângâie inima tulburată şi îi liniştească teama care îl măcina până în adâncul stomacului. Domnul Perkins spuse că mai erau şi alte lucruri de îndeplinit şi că ar trebui să revină a doua zi pentru a i se face analizele medicale şi a i se întocmi actele pentru taxele pe venit, asigurarea socială, asigurarea de sănătate, şi pentru a-şi ridica salopetele de lucru, încălţămintea de protecţie şi să facă vaccinurile cerute. Lui Henry i se părea că erau prea multe detalii neimportante de rezolvat într-o singură zi pentru angajare, dar domnul Perkins îi spuse lui Henry că toţi muncitorii care se angajau trebuiau să procedeze la fel.

Henry se întoarse a doua zi, iar pe la prânz era gata să înceapă lucrul, purtând în piept un ecuson strălucitor care avea fotografia şi numărul lui de înregistrare, 97577. După aceasta, Henry a aflat că tot ce făcea în fabrică era identificat după numărul acela. L-a mai văzut pe domnul Perkins în vizită prin fabrică în după amiaza aceea şi i s-a adresat, dar posibil că era extrem de ocupat cu ceva, căci părea că nu îşi mai aduce aminte de Henry sau poate că nu voia să-şi aducă aminte. Doctorul de la cabinetul fabricii l-a chemat pe Henry în aceeaşi după-amiază şi i-a spus că suferea de ulcer cronic şi că avea urgent nevoie de vitamine. Acestea puteau fi procurate la un preţ redus de către angajaţi. Aşadar, având toate cele necesare, Henry a mers acasă ca să-i spună lui Esther despre lumea ciudată a industriei în care tocmai intrase. Cel puţin, *a vrut* să-i spună, căci ea era plecată în Willoughby, la o întrunire a Clubului Canasta şi îi lăsase „cina" de mâncat în faţa televizorului. Copiii erau plecaţi la familia Danner în seara aceea, iar casa lui veche era ... goală şi liniştită, cu excepţia zumzăitului diferitelor aparate electrice şi electrocasnice care te scutesc de muncă şi îi umpleau casa. Henry se gândi la ele şi inima lui parcă se scufundă când îşi dădu seama cât de vădit era că *acestea* deveniseră stăpânul

lui.
Prima zi la serviciu a fost o dezamăgire pentru Henry. El spera să primească o slujbă după cum îi plăcea lui, dar n-a fost aşa. L-au pus într-o hală în care mai lucrau o sută de alţi angajaţi, toţi făcând aceeaşi slujbă. Munca lui Henry era să stea la maşina de găurit, să ia nişte obiecte mici, negre, de bachelită de pe banda rulantă ce trecea prin faţa lui şi să dea câte o gaură în fiecare colţ. Desigur, trebuia să facă operaţiunile acestea la o viteză egală cu cea a benzii rulante, care se mişca fără oprire prin faţa lui. La început aceasta l-a necăjit, întrucât îi aducea aminte prea mult de viaţa lui. Presiunea acelei benzi rulante nesfârşite care purta responsabilităţile lui constante... presiunea pe care o exercita asupra lui de a ţine pasul cu ea, fără a ajunge undeva mai departe; căci cu cât găurea mai multe obiecte cu atâta veneau mai multe negăurite asupra lui. în după-amiaza aceea a intrat în panică şi s-a gândit să fugă la Whispering Pines şi la Shiloh ca să se gândească dacă dorea cu adevărat slujba aceea sau nu. O claustrofobie îngrozitoare venise asupra lui şi au început să-i transpire palmele. I-a făcut un semn şefului de echipă, explicându-i că nu se simţea prea bine. Acesta i-a explicat lui Henry că înţelegea ce se întâmplă cu el şi că cei mai mulţi dintre noii angajaţi întâmpinau aceeaşi problemă de acomodare. I-a explicat că praful de la bachelită pe care Henry o găurea crea câteodată o stare de buimăceală, şi îi spuse că mai devreme sau mai târziu se va obişnui cu el.
— Cu atât mai mult, zise el, nu vei mai auzi zgomotul din jurul tău sau mirosul prafului de bachelită.
Henry se rugă în sinea lui ca Dumnezeu să-1 ferească să se mai întoarcă vreodată în viaţa lui într-un astfel de loc.
Deoarece Henry o rupsese cu „viaţa cea veche", era sigur că lucrurile vor fi diferite şi că diversele implicări în activităţi nu-1 vor mai deranja, acum când trebuia să urmeze un program strict de lucru. *Programul* era un lucru bun, căci muncea în schimburi,

un lucru cu totul nou pentru Henry şi cam ciudat la început. Era ciudat să sosească acasă la miezul nopţii în schimbul de la ora cincisprezece la douăzeci şi trei, să încălzească nişte crenvurşti, să deschidă o supă la conservă, să bea o doză de Coca Cola şi să mănânce singur într-o casă cufundată în linişte. Chiar mai ciudat era schimbul de noapte când sosea acasă dimineaţa, pe când soarele strălucea luminos şi toată lumea pleca afară, iar el trebuia să tragă jaluzelele şi să încerce să doarmă într-un dormitor cald. Această experienţă era una cu care Henry nu se putea obişnui, iar după ce lucrase multă vreme în schimbul de noapte, a început să piardă în greutate datorită lipsei de odihnă prin somn. Chiar şi ochii lui indicau lucrul acesta. A continuat să ia tot mai multe tranchilizante, şi când era „disperat" să doarmă (un termen pe care îl folosise dr. Manşon), lua câte una din pastilele mici şi albe, care îl ajutau să aibă parte de un somn odihnitor. Uneori, când se trezea după o astfel de noapte, se simţea ameţit şi năucit şi a observat că reacţiile sale erau mai lente ca de obicei. Desigur, Henry se gândea că aceasta se datora faptului că înainta în vârstă. Se apropia vertiginos de 50 de ani şi aceasta se putea vedea pe faţa unui bărbat.
Pe măsură ce timpul trecea, implicările în diverse activităţi au devenit mai critice ca înainte. Erau întâlnirile de sindicat la care era nevoit să participe, întâlnirile lunare, şi mai era şi loja. Henry trăise toată viaţa fără să ştie nimic despre loja aceasta, dar nici nu putea înţelege care era rostul ei. într-o zi, când se afla la masa de prânz, maistrul 1-a întrebat dacă s-a gândit vreodată să se alăture lojii. Henry a răspuns că se gândise la o mulţime de lucruri, dar că aceasta nu era una din ele. Maistrul i-a explicat care era rostul lojii într-un aşa fel, încât Henry a trăit impresia deosebită că dacă ar aparţine de ea, aceasta i-ar oferi avantaje superioare faţă de ceilalţi oameni din societatea în care se afla. A înţeles cumva că dacă ar deveni membru al lojii, aceasta l-ar ajuta să promoveze

în funcţie la serviciu. Promovarea în funcţie era un lucru de care avea nevoie, căci cele şase luni pe care intenţionase să le petreacă la fabrică trecuseră şi erau deja doi ani de când se angajase, iar cu trecerea timpului era şi mai greu să-şi împlinească dorinţa inimii sale: reîntoarcerea la ferma de la Whispering Pines şi la pacea pe care i-o putea oferi Shiloh.
Henry a fost nevoit să cumpere o a doua maşină, şi pe când credea că acum se putea descurca bine cu banii, familia a insistat să cumpere un televizor color. I-au spus că nu era chiar atât de

distractiv ca familia să stea acasă în fiecare seară, în timp ce el era la lucru la fabrică, şi să nu se poată uita la un televizor *color.* Multe din aparatele electrice şi electrocasnice care te scutesc de muncă, pe care le cumpărase la început, trebuiau înlocuite, şi aceasta în mod constant, unul după altul. în disperarea lui, Henry a trebuit să vândă tractorul, a ajuns cu datoriile la zi şi şi-a propus să mai lucreze încă doi ani la General Electronics, înainte de a realiza întoarcerea mult visată la Whispering Pines. Aşadar, atunci când maistrul i-a povestit despre lojă şi despre şansele de a „promova în funcţie", Henry s-a hotărât să se alăture şi a trebuit să treacă prin toate ritualurile copilăreşti şi fără noimă care îl făceau să devină un membru cu drepturi depline al lojii. îşi purta „inelul" său cu speranţă şi părea să se bucure de o oarecare îmbunătăţire a condiţiilor de muncă, dar curând i s-a cerut să lucreze peste program, un lucru care nu i se mai ceruse înainte. Era deosebit de greu pentru el să lucreze două schimburi, fără întrerupere. Tuşea foarte des, iar doctorul fabricii a spus că praful de bachelită avea acelaşi efect asupra tuturor angajaţilor, dar că nu constituia un motiv de îngrijorare. Nici Henry nu era prea îngrijorat, până într-o noapte, când a avut o criză de tuse pe care nu o mai putea opri şi a observat că au apărut pete de sânge pe batistă. Nu i-a spus niciodată lui Esther despre aceasta, fiindcă nu vedea rostul de a o face şi pe ea să se îngrijoreze. Ea avea deja *atâtea* lucruri de

95

făcut.

într-adevăr, Esther ajunsese să se implice de-a binelea în treburile comunităţii. Era acum directorul organizaţiei API, slujise în mai multe rânduri în comisii de consilieri, era activă în Clubul Femeilor Fermier (un lucru pe care Henry niciodată nu l-a înţeles, întrucât foarte puţine din femeile de-acolo locuiau la ferme), ajuta în campaniile de strângeri de fonduri pentru caritate, şi era implicată în programul lărgit al Bisericii Metodiste Episcopale din Salem Pike. în prezent ei încercau să construiască o anexă pentru Şcoala duminicală, iar ea, în seara când a avut loc banchetul pentru strângerea de fonduri, a promis cu bucurie şi mândrie că Henry va „dona" 500 de dolari. Henry a trebuit să muncească dublu în noaptea aceea, dar Esther i-a spus lui Henry, când s-a întors dimineaţa acasă, cât de mândră se simţise cu o seară înainte să vorbească şi să spună bisericii că Henry s-ar fi bucurat mult să dăruiască acel cadou, dacă ar fi fost acolo. Pastorul şi câţiva membri din comitet au venit la ea şi au rugat-o să-i spună „bunului Henry" cât de mult apreciaseră gestul lui. Henry a fost încântat să audă aceasta şi a sperat că orele suplimentare vor continua destul de multă vreme ca să-şi poată ţine promisiunea.

In lunile care au urmat, Henry şi Esther se vedeau tot mai puţin unul cu altul. Ea avea viaţa şi programul ei, iar el le avea pe-ale lui. Ca vapoarele ce trec în noapte, bileţelele lăsate pe masa din bucătărie au devenit adesea singurul mod de comunicare pe care îl aveau de săptămâni. Odată, Henry se simţea aşa de singur, încât a mers la telefonul din sufragerie şi a sunat-o doar ca să-i mai audă glasul şi să-i spună că o iubeşte. Când Esther i-a răspuns şi i-a spus să se grăbească (Lois venise cu maşina ca s-o ia la Willoughby pentru a face nişte cumpărături), Henry, cumva, a uitat să-i spună ce avea de gând..., aşa că a bodogănit câteva cuvinte şi a pus telefonul în furcă.

Uneori treceau săptămânile fără ca Henry să stea de vorbă

96

cu copiii. Când nu era în pat sau la lucru, ei erau plecaţi, sau se uitau la televizor, sau făceau altceva. Henry şi-a dat seama că era prea obosit ca să se mai îngrijoreze de orice altceva. In fiecare zi la muncă se hotărî să stea de vorbă cu Esther şi să o roage să găsească o cale de a se întoarce la Whispering Pines, la felul de viaţă de mai înainte. Ca un om pierdut într-o junglă fără de margini şi care încearcă să găsească un drum de ieşire, Henry avea nevoie de ajutor şi înţelegere. Ori de câte ori venea seara acasă cu hotărârea aceasta, ceva îl împiedica s-o ducă la îndeplinire. De câteva ori a mers cu maşina direct pe autostradă, şi-a lăsat pacheţelul de mâncare pe bancheta din spate şi a mers pe jos, singur, până la Shiloh. Acolo, unde întreaga vale în splendoarea ei se întindea înaintea lui, a stat jos lângă pinii cei înalţi şi a ascultat suspinele lor. Ei suspinau, ceea ce-1 mângâia pe Henry aşa de mult, încât într-o noapte a aţipit. Când s-a trezit, era târziu şi s-a grăbit să ajungă acasă, unde era întuneric, doar ca să se culce pe patul care-i putea oferi odihna de care avea nevoie pentru a doua zi, când avea să

lucreze în două schimburi.
într-o zi, maistrul l-a întrebat pe Henry dacă ar dori să-şi ia un mic concediu. Lucrase neîntrerupt în ultimii patru ani, fără concediu, şi maistrul s-a gândit că, din motive de sănătate Henry ar trebui să-şi ia un timp liber. Henry nu se gândise prea mult la aceasta. Ideea lui era să muncească până când avea să-şi ia un concediu permanent de la fabrică pentru a se întoarce la Whispering Pines şi la Shiloh... să se întoarcă la viaţa pe care o iubea şi de care avea nevoie cu disperare. Esther a fost încântată şi a spus:
— O, Henry, va fi din nou ca pe vremuri... tu şi cu mine, şi copiii împreună. Vom putea ieşi puţin, vom sta jos şi vom vorbi, în timp ce tu te vei odihni.
Părea un vis ce era pe cale să devină realitate, şi Henry a aflat de la câţiva colegi de serviciu despre rulotele drăguţe pe care le-ar

putea închiria pentru o săptămâna sau două, şi despre avantajele de a poposi în parcurile naţionale.
După ce au investit în toate cele trebuincioase pentru o astfel de ieşire şi au planificat cu entuziasm câteva săptămâni la rând, au plecat, în sfârşit, în concediul de două săptămâni, despre care Henry spunea că „va uita de toate problemele." Desigur, Jeff nu a putut să li se alăture, întrucât avea o slujbă cu normă redusă la atelierul de reparaţii, ca să poată plăti pentru maşina sport pe care Henry îl ajutase s-o cumpere. El, oricum, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în oraş, dar Brent şi Hilda erau acolo, şi împreună cu ei draga lui soţie, Esther. Cu mica rulotă legată în spatele noii maşini pe care o cumpăraseră în aceeaşi lună, au plecat bucuroşi către Parcul naţional Big Bend, numit aşa după marele cot pe care îl face râul la un moment dat. După ce şi-au fixat rulota pe spaţiul care le era rezervat, lângă alţi turişti dintr-un stat vecin, care aduseseră cu ei un cort, Henry şi-a dat seama că nu-i plăcea faptul că erau prea înghesuiţi. Curând a aflat că toate spaţiile rezervate turiştilor erau foarte mici şi că, de fapt, toţi erau campaţi uşă-n uşă. Esther a spus că situaţia aceasta avea să ţină doar vreo câteva zile, dar au uitat în curând cu toţii de această neplăcere, pe măsură ce s-au adaptat la stilul de viaţă de tabără, plin de diverse ocupaţii. Henry părea să se bucure din plin. Esther a apreciat că arăta ca un bărbat revigorat când s-a întors de la râu, ţinând în mană trei peşti micuţi pe care îi prinsese. Brent îi spuse că puteau prinde peşti mult mai mari decât aceia în oricare zi a săptămânii, în pârâul Sycamore, şi în momentul acela bucuria lui Henry se stinse, cuvintele lui Brent străpungându-i inima. O frază pe care o repetase întruna era: „Asta e viaţa adevărată... departe de toate problemele." Dar, vai, cineva nu poate sta „departe de toate problemele" pe totdeauna, şi curând sosi şi ziua în care au împachetat totul şi au plecat spre casă. Henry îşi petrecuse toate serile în jurul focului

de tabără, aducându-şi aminte de Whispering Pines şi de Shiloh, căci singurul concediu pe care îl dorea el cu adevărat era acela de a se întoarce încă o dată acasă şi de a fi lăsat în pace de toată societatea din jurul lui.
După ce călătoria a luat sfârşit şi Henry şi-a început din nou viaţa lui de rutină, puterea redobândită a început curând să scadă şi strălucirea din ochii lui s-a stins din nou. Părea tot mai indiferent de tot ce se petrecea în jurul lui, şi a început să comunice tot mai puţin cu cei din jur. Esther presupunea că aceasta se datora faptului că ori de câte ori Henry venea acasă, se uita prea des în „cutia cu notele de plată" şi petrecea câte o seară întreagă încercând să afle cât timp îi va mai lua până se va putea întoarce definitiv la fermă.

Capitolul XVII

HENRY SE ÎNTOARCE ACASĂ, LA SHILOH

'red că povestirea lui Henry şi a înaltei societăţi ar putea ' continua la nesfârşit, dar consider că trebuie să vă spun ce s-a întâmplat. Am crezut la început că n-o voi face; dar este corect numai dacă cititorul va afla sfârşitul povestirii.

într-o zi, în timp ce Henry stătea la maşina de găurit, făcând găuri în plăcuţele mici de bachelită, începu să tuşească şi, după ce strigă după ajutor, merse înapoi la infirmerie ca să se odihnească vreo câteva minute. Făcea lucrul acesta des în ultima vreme şi era mereu obosit. în timp ce stătea acolo cu ochii închişi, putea auzi freamătul constant al întregii fabrici şi acesta îi aduse aminte de zumzăitul din casa lui de la Whispering Pines şi cum aflase în noaptea aceea că era robul unei maşini inumane care, mai devreme sau mai târziu, îl va nimici. Acum zumzetul fabricii îi confirmă ceea ce el ştia deja şi nu voia să recunoască: *era prins într-o capcană) fără posibilitatea de scăpare!* Trăind într-o lume tăcută, a disperării, Henry ştia că nu avea să se mai întoarcă *niciodată* la Whispering Pines. Panica necontrolată a unui animal prins în cursă îl cuprinse pe Henry şi se întoarse cu faţa la perete, unde izbucni fără nicio jenă sau oprelişte, în plânset şi suspine. O, numai de ar fi putut Esther şti toate acestea! Numai de ar putea să-i spună şi ei... sau altcuiva ce avea pe suflet. Dar nu era nimeni care să-1 asculte. Nici nu putea fi altfel. Zumzetul societăţii din jurul lui îneca orice strigăt după ajutor. Esther nu putea şti ce se întâmpla cu el, deoarece prăpastia dintre ei devenise prea mare.

Pentru ea, lumea cea nouă a avantajelor de tot felul fusese într-adevăr bună în anumite privinţe, iar pentru copii ea constituia o lume de basm ce devenise realitate. în schimb, pentru Henry aceasta devenise o închisoare tristă şi nefericită, în care era închis pentru totdeauna. Cumva, ştia cum se simţise gâscă aceea care făcea ouă de aur. Devenise doar un simplu mijloc de împlinire a scopului acelei vieţi de care se bucurau ei. Se simţi zdrobit... singur, neiubit şi, mai presus de toate, neînţeles. Deodată, se văzu angajat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu înalta şi îmbelşugata societate din jurul lui. Era puterea intangibilă, nedefinită şi invizibilă care căutase să-1 nimicească în coşmarul său pe care îl avusese cu multă vreme în urmă; şi lacrimile fierbinţi care îi curgeau pe obraji îi arătau cât de aproape se afla de moartea aceea. Asistenta de la infirmerie îl privi şi întrebă:

— Vă simţiţi bine, domnule Morgan? Henry răspunse cu o voce stinsă:

— Chiar i-ar păsa cuiva dacă nu m-aş simţi bine?

— Bineînţeles că i-ar păsa cuiva, răspunse aceasta. Sunteţi important pentru noi, domnule Morgan. Departamentul de care aparţineţi nu s-ar putea descurca fără aportul dumneavoastră. Şi, într-o anume măsură, ea cuprinse întreaga viaţă a lui Henry. I-a făcut o injecţie care să-1 ajute să se odihnească, iar când s-a trezit, era deja întuneric. Henry se simţea ameţit de la injecţie, dar i-a spus asistentei că avea încredinţarea că se va putea descurca singur. Ea a intenţionat s-o sune pe Esther să vină să-1 ia pe Henry acasă, dar el îi spuse că nu voia să deranjeze pe nimeni, că se va descurca singur să ajungă acasă. Se opri în sala de mese ca să bea apă şi luă două tablete tranchilizante pe care i le prescrisese dr. Manşon ca să „îşi mai liniştească nervii", apoi se îndreptă spre locul de parcare. în timp ce era pe punctul de a se urca în maşină, s-a uitat în sus (ceva ce nu mai făcuse de multă vreme); pe cer era lună plină care strălucea, iar stelele erau împrăştiate de la un

capăt la altul al cerului. A rămas acolo câteva clipe, gândindu-se la luna aceea şi la cum ar arăta ea văzută de la Shiloh, cu razele ei intermitente ce luminează maldărele de porumb de pe câmpul lui. în timp ce sta acolo privind la lună, i se părea că aude iarăşi râsetele copiilor şi miroase focul aprins în şemineu şi floricelele de porumb şi o aude pe Esther spunând: „Vino, Henry, să facem o mică plimbare prin lanurile de porumb, iar mai târziu vei putea să le spui copiilor o poveste, înainte de culcare." Apoi, i se păru că Esther era în braţele lui, din nou împreună, râzând, iubind şi trăind. Henry intră în maşina lui, cu dor după odihna adâncă pe care o cunoscuse altădată şi după Shiloh. După ce motorul noii lui maşini porni, aprinse farurile şi plecă grăbit în noapte. Henry se afla în sfârşit pe drumul spre casă, la Whispering Pines şi la Shiloh.

Fred Danner a relatat că a auzit o bubuitură cam pe la orele 22 şi a crezut că fusese o explozie.

Mai târziu, s-a gândit că ar fi putut fi un accident, aşa că îşi trase pantalonii, îşi luă jacheta şi o lanternă şi ieşi afară în noaptea luminoasă şi răcoroasă. Era lună plină şi lumina ei strălucea, dar nu a văzut şi nu a auzit nimic până când câinele lui a început să latre la podul care trecea peste vadul cel mai adânc al pârâului Sycamore. După ce a alergat să vadă ce ar putea fi acolo, a observat gardul de protecţie îndoit şi cioburi de geam pe jos. Când s-a uitat în jos, în apele scăldate de lumina lunii ale pârâului Sycamore, a văzut maşina lui Henry răsturnată cu roţile-n sus, care încă se mai învârteau. Fred a ascultat să audă vreun semn de viaţă, dar singurul sunet care străpungea liniştea nopţii era ţipătul trist al păpăludei şi sunetul constant al roţilor care se învârteau. Mai târziu, Fred a povestit şi a repovestit cum a mers la maşină, dar era prea târziu. Henry murise cu un zâmbet ce inspira pace, zâmbet pe care Fred spunea că nu-l mai văzuse de multă vreme la Henry. Desigur, a venit şi şeriful care se întreba de ce oare nu se găseau urme de frânare pe drum, care să indice

un efort de a opri maşina, şi de ce pedala de acceleraţie nu era apăsată, iar kilometrajul indica viteza de... peste 95 km/h. Nu s-a găsit la maşină niciun semn de defecţiune tehnică. în cele din urmă, presupuse că a fost un accident. După ce asistenta de la infirmerie a spus ce se întâmplase cu Henry şi cât de ameţit era el când a părăsit infirmeria, iar ospătară de la cantină a spus că l-a văzut pe Henry luând două tablete, dar n-a putut să indice felul lor, iar dr. Manşon i-a spus şerifului ce pastile erau acelea, toată lumea era acum convinsă ce se întâmplase.
Esther era la telefon, stabilind ultimele detalii pentru campania de strâns fonduri pentru bolnavii de cancer. Era extrem de supărată de felul în care cancerul îi omora pe oamenii nevinovaţi şi nimănui nu părea să-î pese. Şi ea auzise zgomotul acela, dar s-a gândit că venea de la vreun avion cu reacţie în zbor. Copiii nu auziseră deloc bubuitura, fiindcă priveau la ora aceea la un film despre un ucigaş psihopat înrăit pe care societatea încerca să-l anihileze. Fiindcă erau multe împuşcături în film, accidentul lui Henry nu a putut fi auzit. Desigur, când Esther a aflat ce se întâmplase cu Henry, a fost copleşită de durere, iar dr. Manşon a trebuit să-i prescrie şi ei aceleaşi tablete tranchilizante verzi şi albe, pe care le avusese Henry. I-a dat şi câteva din pastilele albe care s-o ajute să „doarmă un somn bun". Câţiva vecini au venit în vizită, dar cei mai mulţi şi-au exprimat condoleanţele prin telefon. Sindicatul a trimis flori cu ocazia aceasta, iar fraţii de la lojă s-au adunat cu toţii la capela funerară din Chamberstown, unde se afla Henry, şi au ţinut un mic ritual. Fabrica a trimis un buchet uriaş de flori cu un bileţel pe care scria că cei de la hala de producţie nr. 2 vor simţi lipsa lui Henry. Conducătorul serviciului funerar a recunoscut că niciodată nu mai văzuse până atunci atâtea flori şi cuvinte frumoase, de simpatie care să fi fost trimise unui decedat.
Toată lumea era aşa de amabilă; iar când a sosit ziua înmormântării, l-au pus pe Henry într-un dric, model Cadillac,

i-au înconjurat coşciugul cu flori şi l-au adus la Biserica Metodistă Episcopală din Salem Pike. A cântat şi corul bisericii, iar pastorul a spus tuturor că Henry se născuse şi trăise pe acele meleaguri, că fusese un soţ şi un tată bun şi dăruise familiei sale „toate lucrurile bune din viaţă." A spus tuturor că îşi amintea că în urmă cu douăzeci de ani, pe când se mutase în parohie, Henry era destul de sărac, neavând nici măcar electricitate sau o maşină. Apoi a spus câteva lucruri despre viaţa lui Henry, cum obişnuia să conducă o pereche de iepe sure şi cum progresase el de atunci încoace. A sfârşit spunând ce tragică era moartea lui timpurie, căci, după cum încheie el, Henry avea toate motivele ca să trăiască. De asemenea, a mai pomenit de dorinţa lui Henry de a fi înmormântat la Shiloh, şi un mormânt fusese săpat acolo pentru el. Dar după cum s-a putut observa, le-a fost foarte greu să ajungă la locul de îngropare de la Shiloh. Au căutat insistent să găsească o pereche de cai care să poarte coşciugul până în deal. în cele din urmă, au aflat pe cineva care avea un buldozer mic, care să tragă până în deal căruţa pe care era aşezat coşciugul lui Henry, iar acolo aştepta conducătorul serviciului funerar. Henry a fost pus, după cum au spus mulţi, în locul de odihnă la mult iubitul său Shiloh.
Multe discuţii au avut loc în urma înmormântării lui Henry. Unii încă se mai întrebau cum

avusese loc „accidentul" acela, iar alţii spuneau că nimeni nu va şti vreodată dacă a fost sau nu accident. Fred Danner a povestit din nou în curtea bisericii cum a aflat de accident şi a spus că a fost cu siguranţă ironic faptul că Henry ajunsese atât de aproape de casă. „Atât de aproape", a continuat Fred, „încât dacă s-ar fi putut uita prin parbrizul spart, ar fi putut vedea nutreţul din maldărele de porumb de pe câmpul lui. Asta înseamnă că ajunsese destul de aproape de casă, fără însă să ajungă la destinaţie", concluziona cu multă jale Fred. Părerea mea este că Henry se afla mai departe de casă decât ar putea
105
cineva şti vreodată; căci distanţa nu se mai măsoară în kilometri în societatea aceasta.
Mai este un amănunt pe care ar trebui să-l ştiţi. După ce înmormântarea s-a încheiat şi Henry a fost pus în locul său de odihnă, conducătorul serviciului funerar i-a adus lui Esther obiectele personale ale lui Henry şi, desigur, ea a izbucnit din nou în plâns, văzând acele câteva lucruri pe care le avusese Henry la el. Se găsea acolo inelul lui de apartenenţă la lojă, albumul cu fotografiile copiilor şi a lui Esther şi o fotografie a celor două iepe sure. Aceasta nu era prea clară, fiindcă era îngălbenită şi ştearsă. Mai erau şi nouă cărţi de credit şi actele obişnuite cum ar fi permisul de conducere, talonul de înregistrare al maşinii, cârdul de membru al lojii, cel de membru al sindicatului, cârdurile de asigurare şi 3,30 dolari. în buzunarul de la haină se mai aflau trei note de plată, o rolă de Tums şi carneţelul lui de notiţe în care scria când se gândea, planifica sau visa. Se aflau acolo însemnările obişnuite despre faptul că făcuse verificarea tehnică la maşină, că dusese televizorul la reparat, că se oprise la magazin în drumul spre casă, iar sub toate acestea se vedeau şi alte însemnări, printre care şi versurile frumosului poem al lui Robert Frost. Dar Henry rescrisese şi pusese în altă ordine cuvintele, încât acestea spuneau: „Pădurile sunt frumoase, întunecate şi dese, Dar eu *nu mai am* nicio promisiune de ţinut, Şi nici kilometri de parcurs înainte de-a dormi pe veci." Conducătorul serviciului funerar avea şi nişte acte de asigurare pe care Esther trebuia să le semneze ca să poată ridica banii de pe asigurarea de viaţă a lui Henry. Le-a semnat în trei copii cu scrisul ei frumos, dar tremurat, „Esther A. Morgan" şi a observat că nu mai era niciun spaţiu pentru Henry să semneze.
106

Capitolul XVIII
CONCLUZIA TRAGICĂ

şa-zisa „înaltă societate" este cea care 1-a omorât pe Henry, la fel de sigur ca şi cum l-ar fi pus la zid şi ar fi poruncit la zece puşcaşi să tragă o salvă de gloanţe în capul său. Moartea lui Henry nu a fost atât de neaşteptată şi de evidentă ca toate acestea, dar a fost sigură. Termenul „societate" a fost utilizat atât de des în paginile precedente, încât cred că a sosit momentul să îl definim. Iată definiţia pe care i-o atribuie Webster termenului „societate": „Ordinea socială, mai ales ca stat sau sistem care restricţionează individul; viaţa în comunitate." Este felul de viaţă care i-a fost impus lui Henry, împotriva voinţei şi a eforturilor sale de a rezista, de către un sistem hotărât să desfiinţeze libertatea şi autonomia lui Henry. Un sistem care caută să înrobească nu poate tolera prezenţa unui om liber; prin urmare, concluzia lui este că toţi cei de teapa lui Henry trebuie fie să se supună sistemului, fie să moară.
Cea mai mare tragedie din toate acestea este faptul că adevăratul ucigaş al lui Henry nu a fost niciodată prins sau identificat în comunitatea în care a trăit. Henry a murit ca un animal rănit şi disperat, aflat într-o cuşcă despre care societatea a spus că era alegerea lui. Dar cel care 1-a ucis pe Henry a fost modul de viaţă al societăţii. Ei l-au omorât pe Henry cu amabilitate; l-au eliberat în sclavie, l-au ajutat să prospere devenind sărac, l-au eliberat ca să-1 facă rob. L-au

redus la o simplă unealtă printre uneltele sale; la un animal de povară înhămat cu hamul lui ţesut cu multă grijă. Aici
107
este subtilitatea - cea mai mare păcăleală posibilă, şi aceasta nu poate fi decât lucrarea unei minţi mult mai viclene decât cei mai vicleni oameni din lume.
Cea de a doua tragedie este că în ciuda faptului că pricina morţii sale a fost făcută cunoscută şi identitatea ucigaşului a fost dezvăluită, puţini cititori vor fi de acum mai conştienţi de pericolul pe care îl reprezintă acest sistem distructiv. Această tragedie se joacă în milioanele de vieţi din jurul nostru şi probabil că şi în vieţile noastre, dar cu toate acestea, majoritatea oamenilor care se află în ghearele înaltei societăţi nu îşi vor face timp să citească această carte sau oricare alta ce abordează aceleaşi probleme.
O a treia tragedie este că puţini o vor citi şi vor fi alarmaţi de mesajul ei, dar practic nimeni nu va face nimic ca să schimbe ceva. Şi aceasta nu pentru că *nu pot,* ci pentru că *nu vor.* Deşi inima lor strigă după eliberare, minţile şi trupurile lor sunt prea obosite şi prea obişnuite cu „abundenţa" înaltei societăţi ca să i se mai opună. Ei se aseamănă unui câine uriaş care trebuie să păzească afară, dar care, obişnuindu-se cu siguranţa şi căldura din casă, nu-i mai place să fie împins afară, în frigul şi întunericul nopţii. Mai degrabă şi-ar sacrifica libertatea decât să renunţe la privilegiile acestea.
Un cunoscut cărturar din antichitate, pe când descria declinul şi căderea imperiilor greceşti şi romane, a spus: „La sfârşit, mai mult decât doriseră ei libertate, doreau siguranţă şi o viaţă prosperă, şi-au pierdut TOTUL... siguranţa, şi prosperitatea, şi libertatea." Ca şi ei, suntem la rândul nostru, instituţionalizaţi, regimentaţi şi făcuţi sclavi de către o filozofie a „mai bine ceva decât nimic" care ne nimiceşte cu ajutorul armelor lăcomiei noastre. înalta societate rămâne în picioare cu sistemul ei de creditare, conceput cu multă viclenie, care ne permite să cheltuim modul nostru de viaţă, încât să ajungem sclavi, în timp ce ni se interzice chiar şi plăcerea de a ne bucura de ceea ce ne înrobeşte.
108
Recent s-a anunţat că ştiinţa lucrează la un mod de conservare a creierului uman după moarte în vase de sticlă. Aceste vase vor fi repartizate pe categorii şi conectate la un computer uriaş care va continua să transmită impulsuri electronice creierului, astfel încât să-l ţină în „viaţă". Se spune că orice „experienţă" din viaţă poate fi reprodusă şi trăită de creier prin impulsurile electronice. Dar se pare că am perfecţionat deja acest sistem. Creierele noastre sunt conectate şi controlate prin impulsurile electronice de la radio şi televiziune; nu trebuie să mai gândim noi înşine pentru noi; felul nostru de viaţă este decis de presiunea unei ere electronice, iar singura diferenţă, după cum o văd eu, este că ne-au făcut favoarea de a ne lăsa creierele în trupurile noastre, în timp ce le controlează în mod constant. Devenim cu repeziciune o generaţie de intelectuali mediocri. Asemenea copiilor, ne trezim repetând refrenele obositoare şi povestind telenovelele mediocre pe care le-am urmărit cu o seară în urmă la televizor, şi hrănindu-ne cu maximele oamenilor de „renume" citate în ziarul de ieri, de ale căror nume nu ne mai putem aduce aminte. Cei mai mulţi dintre noi trecem prin această viaţă computerizată fără să avem vreun gând original sau vreo convingere a inimii şi a minţii cu privire la ceva. Omul obişnuit de pe stradă nu se poate angaja în nicio altă discuţie care depăşeşte pragul informaţiilor din ziarul de ieri sau de la radio şi televiziune. Alegerile sale cu privire la ce şi-ar dori să cumpere sunt deja hotărâte de alţii în subconştientul lui, şi el este măturat de valul acestei societăţi într-o direcţie hotărâtă mai dinainte de alţii. Lui îi este teamă să pună la îndoială, să provoace sau chiar să suspecteze lumea din jurul lui de „nedreptate", iar atunci când o face, este socotit drept reacţionar - un fanatic pus numai pe rele. El acceptă ca mod de viaţă ceea ce urăşte şi abandonează fără nicio împotrivire ceea ce iubeşte. Este înfrânt de influenţa spălărilor de creier din zilele noastre, ca un om aflat sub influenţa drogurilor. Este instituţionalizat devreme în viaţă,
109
iar libertatea de gândire sau acţiune devine doar un simplu vis frumos. I se spune: „Nu te poţi împotrivi progresului," până ajunge să creadă aceasta, şi i se mai spune că progresul este în avantajul său, fie că este în stare sau nu să aprecieze aceasta. El trăieşte într-o lume în care este forţat să creadă că societatea este fundamental bună şi trăieşte mai departe cu

încredinţarea deşartă că societatea caută să vegheze asupra intereselor lui şi se va convinge că „niciodată nu a trăit aşa de bine ca acum."
Gânditorii liberi sunt pe cale de dispariţie de pe scena modernă, deoarece ei constituie singura ameninţare la adresa sistemului. Ziarele, emisiunile de ştiri de la radio şi televiziune se laudă că ele slujesc celor mai bune interese ale „celei mai bine informate" generaţii din istorie. Cea mai bine informată în ce privinţă? Ce influenţă pozitivă are toată această avalanşă de ştiri zilnice asupra noastră, decât să ne încarce inimile şi minţile împovărate deja cu toate relele oamenilor de pretutindeni şi să ne facă viaţa şi mai greu de suportat? Prea puţini dintre noi am auzit ceva din mass-media vremurilor noastre care să adauge un centimetru la statura noastră, sau care să ne ajute să devenim oameni mai buni, bărbaţi şi femei, în viaţa aceasta. Dacă am citit detaliile dezgustătoare despre un război, viol, jaf, răscoale sau foamete sau dacă am auzit dezvăluirile sângeroase ale unui accident nesăbuit, cu ce ne va ajuta dacă mai auzim despre o mie de alte cazuri? Ne va ajuta starea noastră de oameni mai bine informaţi să prevenim următoarele întâmplări nefericite de felul acesta? Puţini dintre noi am primit vreodată o scrisoare în care conţinutul să fi fost cu adevărat demn de a fi trimis, sau un apel telefonic prin care să primim un mesaj vrednic de oamenii, maşinăriile, banii, timpul, energia şi vieţile risipite fără de folos în vastul şi complexul sistem al genialităţii electronice de care este nevoie pentru a-1 recepta în casele noastre.
Cea mai mare pierdere în viaţă este însăşi viaţa. Este sinonimă

cu timpul şi este inestimabilă, şi totuşi oamenii zilelor noastre o petrec şi o vând pe nimic, la fel cum fac şi cu banii lor pe care nu i-au câştigat încă. Cu toţii suntem interesaţi de încercarea febrilă de a rezolva toate problemele ce ţin de mijloacele de trai, şi am ajuns să venim cu o soluţie mult mai complicată decât problema însăşi. Muncim cu disperare ca să ne eliberăm pe noi înşine şi reuşim numai să ne înrobim şi mai mult de noua libertate găsită.
Faptul că progresul tehnologic şi material din ultimii 75 de ani este uimitor, nu-1 poate nega nimeni; dar a sosit vremea ca să ne trezim din cheful nostru materialist pentru a putea spune şi generaţiei următoare ce preţ extrem de uriaş am avut de plătit în ce priveşte implicarea noastră mintală, fizică şi morală. Am plătit pentru toate acestea cu viaţa însăşi şi am ajuns ca nişte cochilii goale. Isus a spus că viaţa cuiva nu constă în lucrurile pe care le are în proprietate, dar nimeni nu L-a auzit. L-am auzit, dar nu I-am dat crezare; şi nu prea am învăţat că omul este bogat direct proporţional cu numărul lucrurilor de care se poate desprinde în viaţa aceasta. Super-vânzătorul acestei demenţe „la minut", numită „înalta societate" ne-a spus că marile descoperiri ale omului i-au prelungit viaţa cu până la 25 sau 30 de ani. O realizare vrednică de a fi luată în seamă, sunt sigur de asta, dar mă gândesc dacă nu greşesc când întreb, *pentru ce* anume au fost prelungite vieţile noastre? Vânzătorul ambulant al acestei înşelătorii uriaşe ne spune că „viaţa noastră nu a fost niciodată mai bună ca acum" dar la ce se referă „bună"? Bună pentru ce anume, aş putea eu să-i întreb? Ni se spune că niciodată nu ara avut mai mult timp liber ca acum. Ca să-1 petrecem cu ce anume? Reuşim să facem faţă provocărilor zilei datorită vitaminelor, tranchilizantelor şi tabletelor energizante, iar când ajungem epuizaţi în pat, zăcem acolo într-o stare de mare tensiune ca un ceas de un dolar. Nu îndrăznim să dormim prea adânc, căci în orice clipă noaptea

noastră se poate transforma în zi datorită potopului de lumină electrică: telefonul de lângă pat s-ar putea să zbârnâie şi să adauge la complexitatea mintală şi emoţională pe care, de altfel, nu o putem respinge, şi poate să ne facă să alergăm la maşină şi să ne trezim că gonim de-a lungul şi de-a latul ţării cu peste 120 km/h!
Statisticile impresionante ale transportatorilor acestei societăţi preamăresc avantajele sistemului nostru de transport de mare viteză; dar nimănui nu-i pare să-i pese că la altarul însângerat al acestui zeu urât şi niciodată satisfăcut, aducem anual mii de trupuri moarte şi sute de mii de oameni frânţi, suciţi, răniţi şi însângeraţi. Şi toate acestea se întâmplă datorită faptului că ni s-a spus că avem minunatul privilegiu de a ajunge oriunde destul de repede, pentru ca o dată ajunşi acolo, să nu facem nimic. „Grăbeşte-te" este rugăciunea celui devotat, în timp ce lasă în urmă nori grei de fum de eşapament care poluează aerul pe care îl respirăm

şi ne consumă plămânii. Miliarde de dolari sunt cheltuiţi anual fără rost pentru a fabrica, repara, menţine şi îmbunătăţi acest Frankenstein mecanic care ne devorează cu repeziciune pământul fermelor noastre şi le varsă sub forma unor cursuri nesfârşite de asfalt şi jungle de beton. Acestea reprezintă doar *una* din „binecuvântările" acestei societăţi care ne ameninţă să ne „binecuvânteze" cu intrarea în nefiinţă la viteza de 120 km/h!
Un ultim gând cumpătat care îmi vine în minte, în timp ce concluzionez această secţiune: Dacă tot suntem fiinţe cărora le plac obiceiurile, ce moştenire vom lăsa copiilor noştri? Suntem preocupaţi de educaţia lor şi de posesiunile materiale pe care le putem lăsa, dar ce putem spune de moştenirea unui mod de viaţă? Pare că nu ne amintim că, în timp ce călcăm cu picioarele noastre, lăsăm în urmă, pe pământul acesta nesigur o cărare pe care, deşi nu am plecat de multă vreme, copiii noştri vor continua să ne urmeze, fără să se îndoiască de sănătatea şi adevărul ei.
112
Timpul pentru a face ceva este acum. Ziua de ieri a fost înghiţită de gura lacomă a timpului, iar ziua de mâine nu este decât o iluzie. Nu trebuie să continuăm să trăim această viaţă agitată fără să nu ne gândim la roadele dureroase pe care le vom secera. Haideţi să fim siguri că în timp ce mărşăluim după cadenţa ei frenetică, vom auzi pe adevăratul toboşar. Haideţi să ne aducem aminte ce a spus Thomas Jefferson: „Preţul libertăţii este starea eternă de veghe"; şi, dacă mai avem ceva din libertate, să ne preocupăm ca în treburile din viaţa noastră să fim veghetori, ca nu cumva să pierdem ce avem.

113 Capitolul XIX
LUMINĂ ÎN ÎNTUNERIC

Fiecare dintre noi ar trebui să ne regăsim, într-o măsură iu alta, în povestirea lui Henry şi a lui Esther. Scopul acestei povestiri a fost, într-adevăr, de a arăta influenţa pe care o are înalta societate asupra fiecărei persoane. Anumite fragmente din carte constituie relatarea propriilor mele lupte cu acest sistem-monstru insesizabil. Este vorba de o imagine complexă în care ne regăsim şi care explică multele lucruri neînţelese din viaţă.
De pildă, m-am întrebat adesea de ce unii oameni sunt fascinaţi de obiecte vechi de artă. Cele mai multe dintre acestea nu au nicio utilitate practică, şi nici nu vor avea vreodată. Sunt vechi, degradate, fără folos şi fără vreo valoare reală pentru cineva. în ciuda acestor condiţii, mii de oameni sunt nu doar fascinaţi, ci în mod clar şi obsedaţi de ele. Sunt vândute la preţuri fabuloase şi revândute la preţuri şi mai mari. Sunt iubite de cei care le deţin şi căutate de cei care nu le au. Povestirea lui Henry şi a lui Esther are cheia pentru înţelegerea acestui mister. Este vorba de dorinţa adâncă din subconştientul omului după o viaţă mai paşnică şi mai liniştită decât a cunoscut vreodată. Obsesia de a colecţiona obiecte vechi este doar unul din multele simptome ale acestei dorinţe adânci. Este „dorul de casă", după un mod de viaţă care arde înăbuşit în fiecare din noi, şi prin aceasta unii au găsit o cale de a identifica în mod fizic un mod de viaţă pe care ei şi-o imaginează că ar conţine elementele păcii, liniştii şi odihnei după care tânjesc.
115
Povestirea aceasta face referire şi la „febra" campingului care cuprinde ţara în fiecare primăvară, când oamenii investesc mii de dolari în închirierea rulotelor pe care le leagă în spatele automobilelor şi se îndreaptă spre vreun „Whispering Pines" unde vor petrece un week-end „ca să uite de toate problemele." Alţii, care nu îşi permit să meargă sub forma aceasta îşi aduc câte un cort mic şi o lampă pe ulei şi se odihnesc sub cerul liber spunându-şi întruna: „Asta înseamnă să trăieşti!" Şi într-un fel se poate spune că este aşa - pentru câteva zile sau ore sunt liberi de claustrofobia socială care îi sufocă şi care este aşa de reală în rutina vieţilor lor atât de ocupate. Aici, în sfârşit, au timp să petreacă împreună cu familia, departe de hipnotismul pe care îl reprezintă televiziunea, departe de zgomotul roţilor „caselor" lor mecanice moderne şi de bâzâitul monoton al aparatelor electrocasnice. Pentru o vreme scurtă, există şansa de-a face lucrurile pentru care omul a fost creat să le facă: să privească la corbii care zboară în văzduh şi la crinii care cresc pe câmp; să înveţe de la furnică înţelepciunea şi căile ei şi să stea la picioarele învăţătorilor lui Dumnezeu din natură şi să înveţe adevăratele şi veşnicele lecţii ale vieţii. Aici, „departe de toate grijile şi problemele" oricine poate medita la

cerurile ce se află deasupra şi se poate gândi la slava lui Dumnezeu şi la lucrarea mâinilor Lui. (Luca 12:16-34, Proverbele *6:6,* Psalmii 8:3-9,19:1-6) „Trist" este doar un termen descriptiv insuficient care încearcă să redea imaginea mulţimilor de turişti, târziu, duminică seara, care îşi fac drum cu greu înapoi la nebunia neinteresantă a înaltei societăţi, în timp ce îşi doresc să fi rămas campaţi pe totdeauna.

Simplul fapt că se *întorc* constituie o cheie importantă ce ne poate ajuta la clarificarea acestei probleme. *De ce* se întorc oare? Printre toate motivele posibile, cel mai bun este unul spiritual. Lot, din vechime, când a fugit din Sodoma, nu se simţea în largul lui la gândul că va locui singur cu Dumnezeu pe munte, şi L-a

rugat să poată locui într-una din „cetăţile" din câmpie. încercăm să evităm prezenţa lui Dumnezeu în atmosfera foarte apăsătoare şi monotonă a înaltei societăţi. Putem argumenta împotriva acestei concluzii, dar este adevărată. Un studiu amănunţit al cărţii Genesa, capitolul 4, ne arată că aşa este. Cain, după ce a fost alungat de Dumnezeu, datorită refuzului său de-a face voia Lui, a fugit departe de prezenţa Domnului, într-o cetate pe care şi-a construit-o în ţara Nod, care înseamnă „Fugă". Acolo, în mijlocul agitaţiei şi zgomotului cetăţii, Cain a aflat temporar o evadare din prezenţa lui Dumnezeu care îi arăta păcatul. Mai târziu vom reveni la oraşul lui Cain. Este de ajuns să afirm că viaţa pe care Henry şi Esther au trăit-o la început a fost o viaţă care îl face pe om să se întâlnească zilnic cu Dumnezeu. Lucrarea mâinilor Lui este pretutindeni în jurul nostru, slava Lui se vede pe cerul plin cu stele, puterea şi glasul Lui se regăsesc sub forma tunetelor şi fulgerelor ce brăzdează cerul, pacea Lui se poate vedea în orice vad de pârâu, în orice ungher întunecos... aceasta este descoperirea continuă a Sa în orice loc de pe pământ şi cer care îl face pe om să se simtă incomod şi neliniştit; căci ştie că la sfârşitul vieţii va avea de stat faţă-n faţă cu Dumnezeu. Din această cauză, înalta societate găseşte un teren prielnic în inima înşelătoare şi nespus de rea a omului. După cum Adam s-a ascuns după copacii din grădină de glasul lui Dumnezeu, tot aşa şi omul modern se ascunde în spatele ultimelor dispozitive electronice ingenioase, „lucrurilor" acestei societăţi prospere. Sub influenţa bâzâitului acestei ere electronice, omul caută să fugă de confruntarea finală cu Dumnezeu. Strategia de succes a lui Satan pentru înalta societate de astăzi este cea mai mare capodoperă a sa de când sămânţa lui a fost plantată în inima Evei sub forma unei minciuni, „Nu veţi muri... veţi fi ca Dumnezeu". Şi astfel, reclama oricărui dispozitiv de câştigare a timpului şi de scutire de a munci, precum şi sistemul universal de creditare, care se află la îndemâna oricărui

om, ne-au făcut „dumnezei"... independenţi, bogaţi; cu tot mai multe bunuri în posesiune şi neducând lipsă de nimic!

Am spus că înalta societate este cea mai mare capodoperă a lui Satan şi aşa este. De ce a făcut-o? Care este motivul din spatele acesteia şi ce încearcă să ne facă nouă, tuturor? Pentru a ne lămuri trebuie să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu ca să înţelegem bine cu inimile şi minţile noastre care a fost intenţia lui Dumnezeu când 1-a creat pe om pe acest pământ. Cum a intenţionat El să trăiască omul şi ce lucrări avea omul de făcut în viaţă? Haideţi să privim în cartea începuturilor.

în cartea Genesa este consemnat că la început omul a fost pus într-o grădină pe care însuşi Dumnezeu o crease. Din pământul acelei grădini Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuţi la privit şi care dădeau roade bune de mâncat. Dumnezeu a mai pus acolo şi pomul vieţii, şi pe cel al cunoştinţei binelui şi răului. în partea de răsărit a grădinii lui Dumnezeu, Eden *(Plăcere),* curgea un râu care avea scopul de a uda permanent acea grădină şi apoi, împărţindu-se în patru braţe, să iasă din grădină şi să rodească şi să binecuvânteze întregul pământ. Omul a fost pus acolo ca să trăiască şi să lucreze. Responsabilitatea lui era de a se îngriji de grădină şi de-a o păzi. Da, omul a fost creat, în starea sa de nevinovăţie, *ca să lucrezel* Există, oricum, o diferenţă între munca din paradis şi cea pe care a trebuit s-o facă omul pe pământul blestemat de păcat. Munca în paradis era o plăcere şi o desfătare care făcea ca grădina să aducă cea mai bună roadă a sa: *mulţumirea.* Munca omului pe pământul blestemat este depusă cu sudoarea frunţii sale şi îi aminteşte de nevoia lui de odihnă veşnică. Dumnezeu, în bunătatea Sa, i-a făcut lui Adam cel mai mare dar - un tovarăş făcut de însuşi

Dumnezeu - Eva, al cărei rol era de a fi ajutorul potrivit. Menirea ei era de a-1 ajuta pe Adam în singurătatea lui, ca să lucreze şi să păzească grădina, aşa cum concepuse Dumnezeu.
118
Indiferent de concepţia pe care o ai cu privire la om, de un lucru suntem siguri: scopul lui a fost acela de-a trăi în cea mai mare simplitate, depinzând de Dumnezeu ca natura să-i asigure toate cele necesare vieţii. Toate animalele au fost date în stăpânirea şi spre folosul şi nevoile omului. La fel i s-a dat în stăpânire pământul cu tot ce este pe el, în aer şi în apă. Pomii şi plantele constituiau hrană pentru oameni şi animale, şi acolo, în simplitatea acestei vieţi, Adam avea să găsească timp să stea de vorbă cu Dumnezeu în răcoarea zilei. Trebuia să fie o legătură între om şi natură, şi asemănare există şi astăzi, căci Pavel se referă la ea în capitolul 8 din Epistola către Romani. Ni se spune că întreaga creaţie suspină şi suferă durerile naşterii împreună cu noi, care suspinăm în fiinţa noastră ca să fim eliberaţi de sub robia stricăciunii, şi suspinăm după libertatea slăvită a copiilor lui Dumnezeu. Este un lucru ştiut de multă vreme că regnul animal se supune autorităţii şi stăpânirii pe care omul o are peste el. Nimic nu a fost trecut cu vederea în planul iniţial al lui Dumnezeu de-a face din viaţa omului o bucurie şi de a-i dărui, prin modul acesta de viaţă, mulţumirea deplină pentru care a fost creat.
Scopul lui Dumnezeu în această înţelegere cu privire la Sine se poate vedea lămurit în cartea Genesa. Este o referire indirectă la ea în numele pe care le foloseşte deseori cu privire la Sine: „Domnul Dumnezeu." Termenul „Dumnezeu" sau „Elohim" înseamnă Ce/ *puternic* şi conţine şi ideea de *credincioşie.* Numele „Domnul" înseamnă *Cel ce se face descoperit.* Aşadar, folosindu-se de ambele nume, Dumnezeu este încântat să se refere la Sine astfel, iar cu privire la felul de viaţă al omului găsim înţelesul de „Cel puternic şi credincios care se descoperă pe Sine." Această descoperire de Sine a lui Dumnezeu faţă de om trebuia să depindă de felul de viaţă pe care omul îl avea de trăit în grădină. Dumnezeu avea să-Şi arate credincioşia faţă de creaţie, tăria Lui fiind de ajuns pentru slăbiciunile noastre şi, de aici, să-Şi poată descoperi dragostea Sa
119
veşnică faţă de om. Rezultatul binecuvântat al acestei descoperiri a lui Dumnezeu avea să ia forma părtăşiei dintre Dumnezeu şi om, care a fost exprimată în dorinţa lui Dumnezeu de a se plimba alături de om în răcoarea dimineţii.
Psihologii contemporani afirmă că fericirea are trei faţete ce pot fi analizate: ceva de făcut, ceva după care să speri şi cineva pe care să-l/s-o iubeşti. Dumnezeu, în harul Său, a asigurat cadrul tuturor acestor trei elemente. Zilele vieţii lui Adam treceau în timp ce el se îngrijea de grădină şi o păzea, ceea ce însemna că avea ceva de făcut. Zilele se încheiau cu speranţa că seara îi va dărui cea mai scumpă răsplată a ei: o plimbare împreună cu Dumnezeu care să-1 ajute să-şi revigoreze trupul obosit. Toate zilele se consumau în cadrul real al dragostei divine, veşnice şi a dragostei imense a Evei şi a evlaviei ei, care îi împlinea lui Adam orice nevoie emoţională şi îi alunga singurătatea.
Acest mod de viaţă a fost modificat, dar nu desfiinţat, atunci când păcatul a intrat în lume. Lui i-a fost adăugat, ca rezultat al păcatului, un blestem asupra şarpelui, o vrăjmăşie între şarpe şi femeie, înmulţirea durerilor la naştere, supunerea totală a femeii faţă de bărbat, blestemarea pământului pentru ca acesta să aducă spini şi pălămidă ca rezultat al neascultării lui Adam; şi sudoarea frunţii pe chipul lui Adam. Această schimbare avea să-1 însoţească toată viaţa şi să se întoarcă prin moartea fizică în pământul din care fusese luat. Pe lângă aceasta, a mai fost şi izgonit din grădina Edenului pe care o cunoscuse şi unde lucrase pământul din care fusese luat; iar paradisul pierdut era păzit acum de heruvimi cu o sabie învăpăiată, pentru ca omul să nu poată mânca din pomul vieţii ca să trăiască veşnic în starea sa blestemată în care se afla. Moartea trebuia să fie consecinţa vieţii lui Adam în starea lui păcătoasă, pentru ca să se poată realiza un nou început. Acel început a fost posibil prin viaţa Domnului Isus care S-a dat pe Sine de bunăvoie omului ca să fie răstignit la Calvar.
120

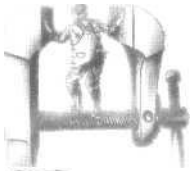

Capitolul XX
ORIGINEA ÎNALTEI SOCIETĂŢI

le 1-a făcut pe Adam să piardă Paradisul pe care JDumnezeu îl concepuse pentru el? Ce 1-a costat pe Adam acest fel de viaţă mulţumit, însoţit de pace din belşug şi de scumpa prezenţă şi părtăşie a lui Dumnezeu? Ce altceva a înlocuit acest mod de viaţă perfect? Aici este momentul în care duşmanul cel vechi al lui Dumnezeu, Satan, a intrat pe scenă. Am spus în povestirea lui Henry şi a lui Esther că un astfel de sistem inteligent, subtil şi puternic poartă amprenta unei minţi superioare, geniale. Acest geniu cu o minte superioară este Satan. Chiar din momentul intrării fericite a omului în Paradis, Satan a căutat desfiinţarea omului şi a modului său de viaţă. Omul se bucura de ceea ce Satan era lipsit şi, prin urmare, invidia veşnică şi gelozia şarpelui cel vechi a contribuit la nimicirea lui, şi de-atunci încoace a urmărit să piardă pe toţi oamenii, din toate generaţiile, precum şi modul lor de viaţă. Auzim filozofia acestei societăţi prin cuvintele sale sâsâite: „Hotărât nu veţi muri... veţi fi ca Dumnezeu." El a promis belşug de plăcere, mâncare, cunoştinţă şi înţelepciune; iar când Eva a luat fructul interzis, modul de viaţă „mai bine ceva decât nimic" a luat fiinţă.

Imediat, în urma acestui păcat, Adam şi Eva s-au abătut de la adevărata lor muncă pe care trebuiau s-o facă, la ţesutul de frunze, într-un efort de a-şi uşura circumstanţele, ca să se înfrumuseţeze şi să se ascundă de prezenţa lui Dumnezeu. Păcatul lor a produs o stare sau un mod de viaţă care, ca să poată fi păstrat, îi va înrobi

prin munci care n-au fost niciodată plănuite pentru ei. Rezultatul acestui mod de viaţă satanic trebuia să le ocupe mintea, trupurile şi sufletele, aşa încât să nu mai aibă timp şi înclinaţia de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu sau de a se plimba împreună cu El prin răcoarea zilei. Rezultatul final al tuturor acestora era să-i facă să nu-şi mai îndrepte inimile spre Dumnezeu din dragoste, ci din teamă; să nu mai fie deschişi şi liberi, ci să se ascundă printre pomii din grădină, şi din dorinţa de a se plimba cu El, la a se pierde printre amănuntele complexe ale vieţii.

Soluţia lui Cain la toată această problemă vorbeşte despre noi toţi. Numai omul răscumpărat continuă să tânjească după simplitatea vieţii cu mulţumire. Abel a aflat răscumpărarea în sângele mielului, şi de aici mulţumirea şi fuga de implicarea în modul de viaţă a lui Satan; dar Cain, datorită respingerii Calvarului care fusese profeţit, a fost respins de Dumnezeu. Destinat să fie un vagabond şi fugar pentru tot restul vieţii lui, a căutat refugiul într-un loc bine planificat, pe care Satan îl oferise omului: cetatea (oraşul). Odată pământul nu-şi mai dăduse roadele lui Cain pe când îl lucra, dar acum pământul era oprit prin intervenţie divină să-i mai dea roadele, astfel încât Cain să poată ajunge la pocăinţă. Dacă ar fi continuat să trăiască după modul lui Dumnezeu de viaţă, ar fi fost călăuzit să aducă o jertfă de ispăşire; căci viaţa nu are nicio semnificaţie fără prezenţa şi cunoştinţa lui Dumnezeu.

Cain a fugit în ţara Nod, sau Fugă, şi a zidit acolo o cetate. Este semnificativ faptul că el a transmis copiilor lui un mod de viaţă care îi va face să se înstrăineze de Dumnezeu la fel ca tatăl lor.*

**Nota autorului:*

Fără îndoială că vă aduceţi aminte că Dumnezeu a binecuvântat şi S-a folosit de o cetate cum este în cazul Ierusalimului - o cetate a păcii, şi promite că veşnicia noastră împreună cu Isus va fi petrecută într-o cetate, Noul Ierusalim. Dar cum se potriveşte învăţătura aceasta cu cea legată de originea cetăţilor (oraşelor)? Sunt toate cetăţile rezultatul inspiraţiei lui Satan şi ca atare, rele? Ierusalimul

Genesa 4 relatează povestirea aceasta. Cetatea Nod devenise un centru al muzicii, al alăutei şi al cavalului, al uneltelor de aramă şi de fier. Această societate prosperă nu depinde cu nimic de Dumnezeu, ci se bazează pe abilitatea lor comună de a-şi fabrica tot ce aveau nevoie şi de a-şi linişti prin artă sufletele împovărate. De aici reiese faptul că era o societate formată din oameni care erau uniţi în efortul lor de a evita prezenţa Domnului. împreună, ei puteau depinde unul de altul pentru putere, protecţie, confort şi fericire. Nu aveau nevoie să lucreze pământul ca să depindă de bunăvoinţa lui Dumnezeu de a da sau nu ploaie sau de-a face să lumineze razele soarelui peste sămânţa moartă din pământ. Belşugul din societatea lor materialistă era destul de bun pentru ei; şi astfel, Dumnezeul Cel viu care voise să Se descopere omului în dragoste, pace şi bucurie a fost înlocuit de dumnezeul acestei lumi - Satan.

din vremurile biblice era singura cetate peste care Dumnezeu îşi pusese numele. Era singura cetate care fusese binecuvântată cu prezenţa lui Dumnezeu însuşi sub forma slavei Şekina, care umplea sfânta sfintelor din marele Templu zidit pentru Dumnezeu. Era o cetate a cărei conducere era teocratică, şi orice aspect al vieţii din cetate trebuia să-l aducă pe omfaţă-nfaţă cu Dumnezeu la altarul de jertfe de la Templul Său. Noul Ierusalim va fi locuinţa veşnică a sfinţilor, şi aici fac observaţia că trăsăturile care au evidenţiat vechiul Ierusalim printre toate cetăţile de pe pământ se vor regăsi în Noul Ierusalim. Priviţi la descrierea pe care o face loan acelui loc binecuvântat şi veţi observa că nu arată deloc a cetate, aşa după cum le cunoaştem noi, ci este Paradisul care a fost odată pierdut de Adam, redobândit înfinal. Bucuria noastră veşnică a acestui mod de viaţă este asigurat pentru totdeauna de sângele lui Isus Hristos, mielul de jertfă al lui Dumnezeu. Priviţi cu atenţie şi observaţi că toate efectele iniţiale ale păcatului au dispărut: nu vor mai fi lacrimi, moarte, tristeţe, plânset sau durere. Râul vieţii curat ca cristalul va curge cu grijă prin el; pomul vieţii care dă 12 roade diferite şi frunzele lui vindecătoare, ia" blestemul va dispărea pentru totdeauna. Nu va mai fi noapte şi nici lumini artificiale, şi nici chiar de lumini naturale nu va mai fi nevoie. Lumina, slava, frumuseţea ii desăvârşirea acelui loc va fi însăşi persoana Domnului Isus Hristos.

123

Decăderea felului lor de viaţă reiese în mod clar de pe paginile Scripturii. Cetatea lor „perfectă" era aşa de plină de silnicie (violenţă), abuzuri sexuale şi dezordine, încât, doar după câţiva ani, citim ce spune Dumnezeu despre „progresul" lor, şi anume că răutatea oamenilor ajunsese la culme şi că toate întocmirile gândurilor lor erau îndreptate numai spre rău. Sfârşitul trist şi inevitabil a fost acela că Dumnezeu S-a căit că 1-a creat pe om, căci omul îi întristase inima. Dumnezeu, singur şi mâhnit, S-a uitat la nebunia înaltei societăţi, a ascultat la tam-tam-ul ei de junglă, a văzut coşurile ei industriale de fum, nebunia ei, şi a ştiut că nimicirea ei trebuia să vină neapărat. Şi aşa s-a întâmplat. (Citeşte Genesa 4-6.)

Această societate înaltă, instituită mai întâi de oameni care căutau să scape de prezenţa Domnului şi în spatele căreia se afla Satan, care caută să stăpânească trupurile, sufletele şi minţile oamenilor ca să nu mai aibă timpul sau dorinţa de a-L căuta pe Dumnezeu, a crescut de-a lungul timpului. Capodopera înşelăciunii, slava încununării geniului lui Satan se regăseşte în monstrul ajuns la maturitate care ia forma materialismului din zilele noastre. Ritmul zilelor noastre ne arată desluşit că suntem aruncaţi cu repeziciune în realitatea unei împărăţii a întunericului la fel de repede cum suntem duşi de către civilizaţia supra-vitezei. Privim în jurul nostru şi vedem că suntem pasageri într-o cursă care se va termina în curând, suntem încuiaţi pe dinăuntru în această misiune sinucigaşă de către prinţul puterii văzduhului. Implicarea tot mai crescută a trupului, a minţii şi a sufletului constituie dovada că Satan se luptă din răsputeri să câştige ultima lui victorie înainte de revenirea lui Isus Hristos, care va nimici pe şarpele cel vechi, al cărui cap a fost zdrobit la Calvar.

Victoria pe care şi-o doreşte Satan este să conducă repede generaţia aceasta spre iad sub forma hipnotismului televiziunii;

124

a abundenţei materialismului, a controlului minţii de către super-vânzătorii zilei, a controlului trupului de către o mulţime de medicamente care ia forma dependenţei şi se exprimă prin durere, stres, tensiune, insomnie şi uşurare numai în urma luării „dozei" necesare de medicamente, şi a presupusei siguranţe a sistemului religiei false care ne adoarme cu orga şi băncile ei pluşate.

Avem nevoie de un proroc îmbrăcat în haine aspre de păr de cămilă şi care nu bea Coca Cola şi nici nu mănâncă crenvurşti „hot dog", ci lăcuste şi miere sălbatică; unul care a petrecut timp în singurătatea deşertului cu Dumnezeu şi care a văzut starea lumii actuale prin ochii lui

Dumnezeu. Avem nevoie de un Ilie sau de un Ioan Botezătorul, care ne va jigni, ne va alarma, ne va trezi şi ne va provoca să ne eliberăm de iţele acestei vieţi şi să privim cu o speranţă reînnoită la venirea în curând a Domnului Isus. Dar un profet trebuie să aibă autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu ca să ne convingă de autenticitatea mesajului său. Cu siguranţă, dacă modul actual de viaţă este o capodoperă a înşelăciunii lui Satan, şi dacă este unică pentru vremurile noastre (şi toţi trebuie să recunoaştem că până acum 100-150 de ani viaţa rămăsese practic neschimbată, ca pe vremurile biblice), atunci cu siguranţă scripturile profetice au prevăzut această înaltă societate care l-au distrus pe Henry şi Esther şi ne ameninţă pe fiecare.

125

Capitolul XXI
ISTORIA ÎNALTEI SOCIETĂŢI

^Oenomenul despre care scriu este prezis în mod clar în > Sfintele Scripturi. Dacă ai ochi să citeşti, urechi s-auzi şi, mai presus de toate, o inimă care să fie dispusă să înţeleagă acest lucru, şi dacă eşti speriat din cauza implicării noastre într-un astfel de sistem, să ştii că şi faptul acesta reiese destul de clar din Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul profetic ne spune că va sosi un moment în care se va putea vedea plecarea în masă a poporului lui Dumnezeu de pe acest pământ la venirea Domnului, (l Tesaloniceni 4:13-18) Luarea sfinţilor în văzduh de către Domnul Isus va fi realizată când El „cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer."

Răpirea sfinţilor descrisă în Noul Testament se aseamănă în chip uimitor cu marele exod al poporului Israel din robia Egiptului. Dacă se poate vedea vreo semnificaţie profetică în acest eveniment, atunci trebuie să fie o lumină profetică şi în evenimentele din viaţa poporului Israel *înainte* de ieşirea din Egipt. Apostolul Pavel ne spune că aceste lucruri li s-au întâmplat pentru învăţătura noastră.

Chiar înainte de plecarea în masă a lui Israel noaptea, prin puterea lui Dumnezeu, a fost folosită o strategie satanică împotriva poporului lui Dumnezeu. Citiţi despre lucrul acesta în cartea Exodul, capitolul 1. Isprăvniceii puşi peste ei trebuiau să le facă viaţa grea, împovărându-i cu sarcini grele; au fost forţaţi să zidească *cetăţi* în care se strângeau comorile materiale ale

127

sistemului lumesc de atunci. Erau forţaţi să muncească într-o aspră robie ca sclavi; vieţile lor deveniseră amare sub robia grea a materialismului, a mortarului şi a cărămizilor; şi pe lângă acestea mai fusese instituit şi controlul creşterii populaţiei. Toate aceste semne se regăsesc şi în vremurile noastre, nimeni nu poate tăgădui.

Capitolul al 2-lea ne relatează că poporul lui Dumnezeu suspina datorită robiei în care se aflau; iar Dumnezeu i-a auzit, Şi-a adus aminte de ei, i-a privit şi I S-a făcut milă. Moise a venit şi a adresat o provocare sistemului prin cuvintele: „Lasă pe poporul Meu să plece," la care înalta societate a răspuns prin a le da şi mai mult de lucru, mai multe poveri şi presiuni economice. Reţineţi faptul că toate acestea veniseră peste ei ca să nu mai aibă timp să se închine lui Dumnezeu.

Când Moise a insistat să primească eliberarea poporului său, sistemul a oferit o serie de compromisuri. Aceleaşi situaţii apar şi astăzi când devenim îngrijoraţi văzând asemănările dintre vieţile israeliţilor înainte de ieşirea din Egipt şi vieţile noastre. Mai întâi, compromisul a luat forma aceasta care spunea: „Rămâi în sistem şi trăieşte pentru Dumnezeu." Apoi, dacă oferta aceasta nu ne atrage sau nu ne satisface neliniştea noastră de a o rupe cu implicarea în lucrurile lumeşti, ni se spune: „Ieşiţi puţin afară din sistem, dar nu mergeţi prea departe. Nu încercaţi să ieşiţi de sub puterea sistemului." Al treilea compromis care a urmat a fost acesta: „Ieşiţi, dacă vreţi, dar lăsaţi-i pe copiii voştri aici. Trăiţi cum aţi vrea voi, dar nu impuneţi

stilul vostru de viaţă şi copiilor voştri." Ultima ofertă a sistemului satanic a fost: „Ieşiţi, dar lăsaţi în urmă toate lucrurile şi bunurile pe care le aveţi în proprietate." Israeliţii au fost victorioşi numai atunci când li s-a permis să plece, cu tot cu cei micuţi şi cu toate lucrurile pe care le deţineau spre slava lui Dumnezeu. Asemănarea din aceste fragmente ale Scripturii cu vremurile noastre este prea mare ca să poată cineva

tăgădui avertismentul profetic.
Cuvântul profetic este plin de imagini care descriu întocmai felul nostru de viaţă, încât pare că au fost scrise de un observator al secolului al XX-lea, şi într-adevăr aşa a şi fost. Din locaşul Său din Univers, dincolo de timp, Dumnezeu a făcut ca sfinţii de demult să vorbească mânaţi de Duhul Sfânt. Dumnezeu a observat timpurile noastre şi 1-a inspirat pe Ioan din insula Patmos să scrie despre societatea noastră actuală, folosindu-se de termeni care descriu bogăţia negustorilor şi modul în care sistemul se slăveşte pe sine şi îi face pe oameni să trăiască mulţumiţi de realizările lor. în Apocalipsa 18 Ioan enumără mărfurile ei de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subţire, de purpură, de mătase şi de stacojiu; feluritele lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeş, de lemn foarte scump, de aramă, de fier şi de marmură; scorţişoară, mirodenii, mirozne, mir, tămâie, vin, untdelemn, făină bună de tot, grâu, boi, oi, cai, căruţe şi în cele din urmă, dar nu şi cele mai neînsemnate din mărfurile pe care le pune marea societate a lui Stan în negoţ: *trupurile şi sufletele oamenilor.* Cine poate tăgădui că aceste cuvinte nu constituie o descriere exactă a societăţii noastre prospere?
Citiţi capitolul 2 din 2 Petru şi observaţi care sunt acuzaţiile făcute de Duhul Sfânt împotriva super-vânzătorilor din societatea lui Satan de astăzi. Vedeţi cum libertatea promisă oamenilor nu le aduce decât robie; cum promit ei prin cuvinte înşelătoare şi deşarte, ca şi reclamele de la televiziune din vremea noastră, libertate tuturor în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Ascultaţi cum îi fac pe oameni să se încurce cu necurăţiile acestei lumi şi să fie înfrânţi, şi toate acestea ca să-i determine să se întoarcă de la Evanghelia Domnului Isus Hristos. Ascultaţi avertismentul pe care îl dă Pavel lui Timotei cu privire la zilele de pe urmă, cum să nu se încurce cu treburile vieţii (2 Timotei 2:4). Ascultaţi-1 pe Pavel cum îl avertizează cu privire

la capcanele lui Satan, în care mulţi au căzut şi sunt prinşi. Apoi, în 2 Timotei 3:1-7 citiţi despre zilele noastre la fel de clar ca şi cum ai lua un ziar care descrie ce se întâmplă în societatea actuală. Citiţi cu atenţie cel de-al doilea capitol din 2 Tesaloniceni şi veţi observa că în zilele noastre, când se va încheia vremea harului, va veni vremea „marii minciuni". Gândiţi-vă, dacă îndrăzniţi, la faptul înfricoşător că întregul sistem economic actual este bazat pe o minciună. Cele mai multe afaceri se *bazează,* pe puterea ei. Reclamele care vând mărfurile noastre; agenţii comerciali care vorbesc despre ele, contractele cu înscrisurile lor frumoase, produsele care nu au toate caracteristicile lăudate, incapacitatea de a primi service la produsele cumpărate acolo unde ni s-a spus că era „garantat"; toate acestea indică spre „marea minciună".
întreaga filozofie a societăţii actuale este o minciună gogonată; minciuna că „putem cumpăra acum şi vom plăti mai târziu" şi să rămâi în continuare liber. Fără puterea sistemului de creditare, Henry ar fi trebuit să mai trăiască încă la Whispering Pines. Fără stricăciunea ei, Henry ar fi fost obligat să trăiască doar cu mijloacele lui, acceptând modul în care îl binecuvânta Dumnezeu cu roadele pământului, după nevoile lui. Fără filozofia „cumpără acum şi plăteşte mai târziu", Henry nu ar fi ajuns niciodată în robia care i-a adus pieirea. Dumnezeu ne avertizează că lăcomia (materialismul) este închinare la idoli. Iată ce păcate ne pot despărţi de El. Mi-a luat 20 de ani ca să înţeleg că sistemul de cumpărare pe credit nu constituie modul lui Dumnezeu de a-mi rezolva problemele. în cele mai multe cazuri de astfel

de cumpărături n-am făcut mai mult decât putea face şi un necreştin, şi de aici a rezultat că nu I-am adus slavă lui Dumnezeu, ci am adus robie peste capul meu. Astăzi, vreau să trăiesc liber faţă de acest monstru al societăţii din jurul meu şi caut să-L slăvesc pe Dumnezeu cu viaţa, cu trupul şi
130
cu slujirea mea.[1]
Haideţi să vedem câteva învăţături din Scriptură care ne ajută să aflăm acea libertate. însuşi faptul că ne dorim să ieşim este o lucrare a harului. Capacitatea de a căuta să avem o viaţă mai bună decât am cunoscut; să trăim într-un fel care să ne elibereze de puterea şi influenţa unui astfel de sistem satanic, cere să avem o convingere adâncă, născută din Cuvântul lui Dumnezeu şi împuteniciţi de Duhul lui Dumnezeu.
în general, vor exista două feluri de reacţii ale creştinilor la mesajul acesta: (l) Unii care propun să ne retragem în pustie, să ieşim din societate ca să trăim singuri, ca pustnicii şi călugării, şi astfel să scăpăm de influenţa stricată a sistemului care încearcă să distrugă modul nostru de viaţă. (2) Alţii care vor fi la polul opus şi vor susţine că trăim în această lume până când va reveni Isus şi că ar trebui să ne conformăm schimbărilor. *Undeva,* între aceste

1 Dumnezeu ne cheamă pe noi cei care ne numim copiii Lui ca să ne trăim viaţă în ascultare de Cuvânt. în Legea lui Moise, Dumnezeu a poruncit poporului evreu ca să nu ia cu împrumutul de la neamuri: *Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta, cum ţi-a spus, aşa Incit vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine" (Deuteronom 15:6).* în Noul Testament, acest principiu este amintit din nou. Suntem chemaţi să vieţuim fără să avem trebuinţă de cei din lume: *Şi astfel să vă purtaţi cuvincios cu cei de afară, şi să n-aveţi trebuinţă de nimeni (l Tesaloniceni 4:12).* Acest lucru este posibil prin îmbinarea principiilor divine: iubirea frăţească, identificarea nevoilor reale şi mulţumirea. Copiii Domnului sunt binecuvântaţi şi ei nu au dreptul saşi permită să intre în robia împrumuturilor:*Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Nu vă faceţi dar robi oamenilor (l Corinteni 7:23); Cel ce ia cu împrumut este robul celui ce dă cu împrumut (Proverbe 22:7).* împrumuturile bancare sunt instrumentele lumii folositoare pentru atingerea scopurilor lumeşti. Creştinul trebuie să fie ocupat cu treburile cerului. în inima lui, Dumnezeu a pus dragoste pentru cei pierduţi şi el nu va renunţa la acest lucru în favoarea lui Mamona: *Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţumiţi-vă cu ce aveţi căci El însuşi a zis: Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voipărăsi (Evrei 13:5).*
131
două extreme se află calea cea mai bună.
Echilibrul la care mă refer este ceea ce Pavel a insistat în cel de-al şaselea capitol al Epistolei către Efeseni. în versetul 10, el îi îndeamnă: „întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui", iar în versetul 11: „îmbrăcaţi-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteţi *ţine piept* împotriva uneltirilor diavolului." Versetul 12 vorbeşte despre vrăjmaşul nostru - care nu este carnea şi sângele, ci căpeteniile şi domniile... stăpânitorii întunericului acestui veac... duhurile răutăţii din locurile cereşti. Apoi afirmă încă o dată că singura noastră posibilitate de ieşire din împrejurările acestea este să luăm toată armătura lui Dumnezeu ca să putem *rămâne în picioare* în ziua cea rea „după ce veţi fi biruit totul". Versetul 14începe cu acelaşi cuvânt: *„Staţi*gata, dar ..." Creştinul nu este în ofensivă împotriva acestui sistem şi nici ne se află în retragere. El *rămâne pe poziţiei* O mie să cadă alături de el, şi zece mii la dreapta lui, dar... el rămâne în picioare! Deşi căpeteniile şi domniile vin asupra lui cu toată răutatea spirituală, el rămâne în picioare! "Dumnezeu îi *dă puterea* să rămână pe poziţie... ferm, nemişcat..., ca martor împotriva societăţii în care trăieşte.
în timp ce Israel se afla în robia egipteană, (un fel de loc pe care îl ocupăm noi azi în sistemul lumii) un întuneric gros s-a abătut peste toată ţara, dar toţi copiii lui Israel au avut lumină în adăposturile lor. Când Dumnezeu a cercetat ţara prin judecata Sa cumplită şi s-au auzit planşete şi strigăte de jale peste tot în ţară, nimic nu s-a atins de copiii lui Israel şi nici de vitele lor, căci Dumnezeu a vrut ca poporul Israel să vadă că El a făcut o diferenţă între ei şi egipteni. (Exodul 10:22-23,11:6-7)
Isus S-a rugat pentru noi în rugăciunea Sa de mare preot, din Ioan 17. în versetul 15 El S-a rugat: „Nu Te rog să-i iei din lume [ca sistem], ci să-i păzeşti de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul." Aici se află echilibrul de care am
132
vorbit. Haideţi să continuăm să trăim *în* societatea aceasta, dar să facem în aşa fel încât vieţile noastre să arate că nu suntem din ea. Să arătăm că am fost izbăviţi de sub puterea, vraja şi

hipnotismul ei. Să avem mereu lumina binecuvântată în casele noastre, care să arate că prinţul acestei lumi a venit, dar nu are nimic în noi. Fie ca vieţile noastre să proclame faptul că încrederea noastră este în Dumnezeul cel viu, nu în materialismul nesigur; şi că El, Dumnezeul nostru binecuvântat şi viu, ne-a dăruit din belşug toate lucrurile de care avem nevoie pentru a ne bucura de ele.

Apostolul Petru ne spune că suntem un neam ales, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor al lui Dumnezeu, şi chemarea noastră în această societate este de a aduce laudă Lui care ne-a chemat la lumina Sa minunată. Aceasta nu se realizează doar prin simpla predicare, căci nu vom capta niciodată atenţia celor din jur cu aceste mijloace. Trebuie să fie în legătură cu felul nostru de viaţă în această societate rea şi necredincioasă care ne consideră drept un popor diferit, nefiind sub robia acestui sistem rău, lumesc.

Mai departe, Petru ne arată că statutul nostru în această lume este unul de „străini" sau „rezidenţi temporari" şi „călători" („pelerini") sau „străini aflaţi în călătorie". Dacă este aşa, înseamnă că felul în care trăim şi ne comportăm trebuie să fie consecvent cu poziţia aceasta pe care o ocupăm. Un rezident temporar, un străin aflat în călătorie, va fi liber de implicarea în societatea din jurul lui şi va trăi într-o astfel de libertate, încât se va afla într-o poziţie binecuvântată care va fi o bună mărturie cu privire la cetăţenia sa. Cetăţenia noastră este în ceruri şi, ca oameni care ne gândim la cele de sus, trebuie să trăim o viaţă deosebită; să mărturisim *împotriva* sistemului contemporan, şi să fim o mărturie a împărăţiei binecuvântate din care facem parte. Aceşti idoli ai societăţii şi-au atras închinători chiar şi dintre fiii împărăţiei, credincioşi care s-au îndepărtat de Domnul şi s-au alipit de Mamona. Ei trebuie

să se întoarcă din această robie la slujirea Dumnezeului celui viu pentru a fi pregătiţi pentru revenirea Fiului Său din ceruri.

Henry şi Esther nu au ştiut calea de scăpare, căci această cale este o PERSOANĂ: Domnul Isus Hristos. Cunoaştem calea dacă ne-am odihnit la piciorul crucii de pe Calvar, unde El Şi-a dat viaţa ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre şi împăcarea cu Dumnezeu. Calea aceasta înseamnă să umblăm cum a umblat şi El în societatea în care a trăit, având convingerea că pământul acesta nu poate avea nicio putere asupra noastră decât cea care i-a fost dată din ceruri. Isus ne-a eliberat. Ne-a eliberat de sistemul lumii şi de influenţa lui stricăcioasă. Să umblăm în lumina libertăţii dobândite. Haideţi să acordăm atenţie Cuvântului lui Dumnezeu care spune: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!" (Apocalipsa 18:4)

Doresc aşa de mult în viaţa mea să fug de păcatele acestei societăţi; de urgiile sistemului ei condamnat la pieire, care aduce durere tuturor celor pe care îi afectează cu boala implicării în treburile ei. Tânjesc să fiu mai mult decât un sclav ţinut în lanţuri în galera implicării constante în această viaţă. Doresc să fiu liber în timpul meu, trupul, mintea, avuţiile şi viaţa mea de familie aşa încât să-L pot sluji pe Domnul Isus şi să-L iubesc cum ar trebui. Fie ca Domnul să ne arate cum putem împlini aceste dorinţe în viaţa noastră, spre lauda şi slava Lui.

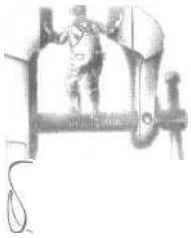

Capitolul XXII

COMOARA ASCUNSĂ DIN ŢARINĂ

A.

lini Timotei 6:6-21 găsim ceea ce cred că este cel mai ~*Jâ* important pasaj practic din Noul Testament cu privire la subiectul „Cum ar trebui să privească credinciosul viaţa în această lume." Arătarea Domnului Isus ca să ne ia din această lume este speranţa noastră zi de zi; dar trebuie de asemenea să lucrăm până când se va întoarce El. Am fost lăsaţi aici ca să fim o

mărturie a harului lui Dumnezeu în vieţile noastre şi trebuie să înţelegem că, până când se va întoarce, avem şanse şi timp la dispoziţie pe care trebuie să-1 răscumpărăm spre slava lui Dumnezeu.
Haideţi să privim la Henry şi la Esther pentru ultima dată în lumina acestui pasaj binecuvântat. Veţi observa că acesta este un sumar concret a ceea ce li s-a întâmplat lor. La începutul căsniciei lor, erau mulţumiţi având împlinite nevoile primare ale vieţii: hrană şi îmbrăcăminte. Mai târziu, presiunea înaltei societăţi care se exercita asupra lor, care nu le permitea o stare de mulţumire cu privire la viaţa pe care o duceau, i-a făcut să-şi dorească să fie „bogaţi". Aceasta a adus rezultatele promise: au căzut în ispită, în capcană şi în pofte rele şi nesăbuite (poftă după mai multe lucruri) care duc la pierzare şi, în cele din urmă, Henry s-a înecat în distrugere şi pieire. Acesta este efectul devastator al înaltei societăţi asupra necreştinului. Rezultatele asupra creştinului se pot vedea în versetul 10: rătăcirea de la credinţă şi străpungerea cu o mulţime de chinuri.
Dacă nu cunoşti mulţumirea în viaţă, se datorează faptului

că te afli sub iluzia care te face să crezi că nu este nicio diferenţă între câştig şi evlavie şi că mulţumirea se află în materialism. Aceasta este minciuna cea mare a înaltei societăţi. Când devenim conştienţi că nu suntem mulţumiţi, nici fericiţi, lumea ne va spune că pentru a fi fericiţi trebuie să avem tot mai multe bunuri care ne vor aduce fericirea. Ni se spune că fericirea după care umblăm se află dincolo de lucrurile strict necesare ale vieţii. Versetul 5 din 1 Timotei 6 afirmă în mod foarte clar că trebuie să ne depărtăm de cei care gândesc astfel. Evlavia cu mulţumire - aceasta este de mare preţ.
Cu toţii vom pleca într-o zi din lumea aceasta. Iar la plecare, vom putea *lua* cu noi doar ce am *adus* când ne-am născut. Şi aceasta înseamnă că nu vom lua NIMIC. Prin urmare, lumea nu poate adăuga nimic la starea noastră de mulţumire. Omul este astfel creat, încât să aibă în sine capacitatea şi potenţialul de fericire care nu depind de nimic din ce are lumea să-i ofere. Niciun lucru material nu poate să-1 ajute să obţină starea de fericire după care tânjeşte sufletul său. Ea se găseşte doar în evlavie, care înseamnă mântuire şi pace în Isus Hristos. Dacă aceste lucruri sunt adevărate, înseamnă că un creştin, care a găsit pacea cu Dumnezeu prin Isus Hristos, poate fi mulţumit cu lucrurile care sunt necesare vieţii: hrană şi îmbrăcăminte („îmbrăcăminte" include şi înţelesul de „adăpost").
Versetul 8 constituie o promisiune minunată! Timp de mulţi ani am crezut că era o poruncă de a fi mulţumiţi cu aceste lucruri sărăcăcioase, fie că ne plăcea sau nu. Este o binecuvântare minunată! Mulţumirea deplină, libertatea faţă de robia pe care o aduce sistemul lumii poate fi găsită doar atunci când omul se mulţumeşte doar cu hrană, îmbrăcăminte şi un adăpost. Umblarea după altceva decât acestea aduce doar chinuri şi ne va distruge mulţumirea pe care o avem în viaţă. Mulţumirea poate fi definită ca „autonomie interioară (nu autonomă în noi înşine, ci

deţinută în noi), în opoziţie cu dorinţa după lucrurile exterioare; a deţine o putere care nu se trece, a fi satisfăcut, a fi în stare să eviţi orice pericol." Nu bucuria şi pacea, ci un izvor binecuvântat ar trebui să curgă *din* acea bucurie şi pace pe care o avem în Hristos. O ispită a credinciosului este aceea de a vrea să fie bogat. Când vorbim despre termenul „bogat", de obicei îl asociem cu multe avuţii, a fi milionar, dar nu la aceasta se referă cuvântul în original. Cuvântul înseamnă simplu „a deţine mai mult decât este suficient stării de mulţumire", adică ceva mai mult decât simpla hrană, îmbrăcăminte şi adăpostul de deasupra capului. Verbul „a vrea" înseamnă „o intenţie care nu este născută din emoţie, ci din raţiune." Aceasta este rădăcina tuturor problemelor noastre. Ne trezim prinşi în mrejele unui sistem stricat; unii dintre noi îndatoraţi dincolo de orice speranţă de scăpare; aflaţi în robia minţii, trupului şi sufletului datorită acestuia; mai precis datorită faptului că am crezut că mulţumirea se găseşte în lucrurile de dincolo de necesităţile vieţii.
Am dorit în mod voluntar, am vrut, am poftit, am umblat după acele lucruri care se aflau dincolo de domeniul mulţumirii şi am cules chinurile prevăzute de Dumnezeu. Gândeşte-te de câte ori ai stat şi ţi-ai făcut planuri cum să intri în posesia lucrurilor de care te-ai fi putut lipsi

în viaţă, dar ai crezut că îţi va creşte starea de mulţumire. Ai ştiut că acestea se află dincolo de posibilităţile tale, şi totuşi ţi-ai urmărit scopul şi te-ai întors ca să afli că ai fost păcălit încă o dată. Ai plătit preţul de o mie de ori ca să îţi dai seama că ţi-ai pierdut mulţumirea şi că ţi-ai distrus fericirea. Ilustraţia aceasta este reală şi constituie secretul nefericirii noastre.
Priveşte la imaginea celor care se află sub o astfel de iluzie: cad fără speranţa de a se mai ridica vreodată şi fără avertizare în ispită şi pericol; sunt prinşi în capcană ca peştii în mreajă; se afundă fără speranţă în pofte nebuneşti sau în dorinţe prosteşti, stupide

şi absurde care nu fac altceva decât să-i rănească; se îneacă; se cufundă sau, cum ar zice grecii, sunt „afundaţi" în ruină şi pierzare. Dorinţa de a avea mai mult decât este necesar pentru necesităţile vieţii poate lua şi forma unei căutări de a găsi o autonomie bazată pe materialism, şi nu pe evlavie; iar aceasta este rădăcina tuturor relelor. îl poate face pe creştin să se rătăcească de la credinţă sau, să se abată de la drumul drept şi sedus în aşa fel, încât să rătăcească din punct de vedere spiritual; şi dacă va face lucrul acesta, se va străpunge cu o mulţime de chinuri, adică vor fi răniţi, mâhniţi şi vor suferi într-o agonie nespusă, plină de regrete.
Ce putem face ca să prevenim astfel de lucruri în vieţile noastre? Versetele 11 şi 12 ne oferă trei soluţii pentru libertatea aceasta. Prima din ele, *fugi,* la fel ca un om atacat de un leu sau căruia-i arde casa, de alte implicări şi de dorinţa de a avea mai mult decât este necesar în viaţă. Cea de-a doua, *caută,* sau umblă după neprihănire, evlavie, credinţă, dragoste, răbdare, blândeţe; ceea ce înseamnă a umbla călăuzit de Duhul. Cea de a treia, *luptate* lupta cea bună a credinţei. Apucă viaţa veşnică. Pavel vrea să ne convingă că trebuie să ne ţinem mai departe de viaţa pe care o avem. înţelege care-i este sensul..., dă-ţi seama de puterea ei..., umblă în libertatea pe care o ai. Originalul are acest înţeles: apucă ceea ce contează cu adevărat în viaţă, semnificaţia vieţii sau ce înseamnă să trăieşti cu adevărat. A trăi cu adevărat înseamnă evlavie cu mulţumire; libertate faţă de nebunia materialismului; libertate faţă de înrobirea minţii, a trupului şi a sufletului pentru a te bucura cu adevărat de viaţă! Isus a venit ca să ne dăruiască viaţă şi ca s-o putem avea din belşug.
Şi astfel, povestirea mea este pe cale să se încheie. Dacă aş ascunde o comoară şi ţi-aş spune apoi unde s-o găseşti, ai avea nevoie doar de credinţă pentru a te duce ca s-o cauţi. Dumnezeu a ascuns mulţumirea şi fericirea vieţii în o viaţa trăită în ascultare de El. Dacă tânjim după El, vom găsi mulţumire cu siguranţa.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate. „Căutaţi şi veţi găsi", „bateţi şi vi se va deschide", „învăţaţi de la Mine şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre". Acestea sunt cuvintele binecuvântate ale Domnului Isus care ne întăresc încrederea că este aşa.
Ce binecuvântare ar fi să vedem credincioşi care trăiesc în mijlocul unei societăţi stricate, dar care n-au fost prinşi în plasa ei; să-i vezi cum umblă în tăcere să-şi împlinească nevoile vieţii, dar care sunt departe de nebunia şi dorinţele care caracterizează vremurile noastre; să-i vezi cum au pace cu Dumnezeu şi unii cu alţii, şi sunt nepătaţi de lumea din jurul lor; să-i vezi mulţumiţi că au cele necesare vieţii şi că au capacitatea de a găsi pacea şi fericirea în lucrurile simple ale vieţii.
O, a vedea lucrul acesta în vieţile copiilor lui Dumnezeu este rugăciunea şi dorinţa inimii mele! - să-i văd cum, în ciuda presiunii şi a necazurilor din lume, RĂMÂN ÎN PICIOARE, neclintiţi, demni... neconformaţi, ci transformaţi prin înnoirea minţii lor în Isus Hristos... iubindu-i pe cei din jurul lor şi trăind cu adevărat o viaţă de dragoste faţă de aproapele, trăind un fel de viaţă care le aduce roadă scumpă a mulţumirii şi a bucuriei, nu doar pentru că „toată lumea" trăieşte aşa... şi adaptându-se nu la presiunile din partea societăţii, ci la cele venite din partea Duhului Sfânt pe care îl au în ei. Acest mod de predicare va deschide inimile oamenilor ca să audă de pe buzele noastre Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vieţile noastre sunt ca un rug aprins, oamenii se vor întoarce de pe drumul lor ca să vadă care este secretul.
în ce direcţie te vei îndrepta acum, când ştii acest adevăr? Va fi mesajul acestei cărţi ca glasul lui Ioan Botezătorul - un strigăt în pustia vieţilor noastre - care ne aduce la pocăinţă şi credinţă, într-un mod de viaţă cu totul nou? Sau va fi ca glasul trist şi jalnic al păpăludei lui

Henry... pierdut în zumzetul roţilor societăţii? Fiecare din noi va putea decide aceasta în taina inimii sale. Numai Duhul Sfânt ne poate ajuta să împlinim hotărârea noastră.
139
„Negreşit, evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig. Căci noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe porte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă, şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri."
„Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, şi caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea. Luptă-te lupta cea bună a credinţei; apucă viaţa veşnică, la care ai fost chemat, şi pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viaţă tuturor lucrurilor, şi înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzeşti porunca, fără prihană şi fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul şi singurul Stăpânitor, împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină, de care nu poţi să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, şi care are cinstea şi puterea veşnică! Amin."
„îndeamnă pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe, şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. îndeamnă-i să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alţii, aşa ca să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viaţă."
„Timotee, păzeşte ce ţi s-a încredinţat; fereşte-te de flecăriile lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii, şi au rătăcit cu privire la credinţă. Harul să fie cu voi! Amin." (l Timotei 6:6-21)
140
Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la:
Asociaţia International Christian Aid Ministries
O.P.l,Gh.P.l,C.P.l
Suceava 720300 România Tel: 0230/533032 Email: info(2>icamro.org